

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 1

- Ρωμ. 1,1 Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ
- Ρωμ. 1,1 Εγὼ ο Παῦλος εἶμαι δούλος του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφωσιωμένος ψυχὴ καὶ σώματι εἰς αὐτόν, κεκλημένος ἀπὸ τον ἴδιον στο ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ξεχωρισμένος δια να κηρύττω το χαρμόσουνον μήνυμα της σωτηρίας, την οποίαν ο Θεὸς προσφέρει στους ανθρώπους.
- Ρωμ. 1,2 ὁ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις
- Ρωμ. 1,2 Αυτό το κήρυγμα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τας προφητείας, που περιέχονται εἰς τας Ἀγίας Γραφάς, το εἶχεν υποσχεθῇ ο Θεὸς καὶ προαναγγεῖλει με τους προφήτας του·
- Ρωμ. 1,3 περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυῖδ κατὰ σάρκα,
- Ρωμ. 1,3 ἀφορὰ δε τον μονογενὴ Υἱὸν του, ο οποίος ἐγεννήθη, κατὰ το ἀνθρώπινον, ἀπὸ ἀπόγονον του Δαυῖδ,
- Ρωμ. 1,4 τοῦ ὀρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν,
- Ρωμ. 1,4 ἀπεδείχθη δε σαφῶς, ὅτι οὗτος εἶναι Υἱὸς του Θεοῦ με υπερφυσικὴν δύναμιν, που ἐπήγαξε ἀπὸ το Πνεῦμα, το ὁποῖον μεταδίδει ἀγιότητα· ἐπεδείχθη δε Υἱὸς του Θεοῦ ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδιαιτέρως με την ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν του.
- Ρωμ. 1,5 δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ,
- Ρωμ. 1,5 Δια του Χριστοῦ ἐλάβομεν, ἐγὼ ο Παῦλος καὶ οἱ ἄλλοι

Απόστολοι, την χάριν και το αποστολικόν αξίωμα, δια να κηρύττωμεν μεταξύ όλων των εθνών την νέαν πίστιν και την εις αυτήν υποταγήν, προς δόξαν του ονόματός του.

Ρωμ. 1,6

έν οἷς ἔστε καὶ ὑμεῖς κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Ρωμ. 1,6

Μεταξύ δε των εθνικῶν συγκαταλέγεσθε και σεις, οι οποίοι ἔχετε κληθῆ δια του Ιησού Χριστοῦ.

Ρωμ. 1,7

πᾶσι τοῖς οὖσι ἐν Ῥώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 1,7

Απευθύνομαι με την επιστολήν μου αυτήν εις όλους τους πιστούς, που ευρίσκεσθε εις την Ρωμην και οι οποίοι εἰσθε ιδιαιτερώς αγαπητοὶ στον Θεόν και προσκεκλημένοι να γίνετε ἅγιοι, και εὐχομαι να εἶναι μαζί σας πάντοτε η χάρις και η εἰρήνη ἀπὸ τον Θεόν πατέρα μας και ἀπὸ τον Κυριον Ιησοῦν Χριστόν.

Ρωμ. 1,8

Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Ρωμ. 1,8

Πρώτον μεν ευχαριστῶ τον Θεόν μου δια μέσου του Ιησού Χριστοῦ δι' όλους σας, επειδὴ η πίστις σας ἔχει διαλαληθῆ εις ὅλον τον κόσμον.

Ρωμ. 1,9

μάρτυς γὰρ μοῦ ἐστὶν ὁ Θεός, ᾧ λατρεύω ἐν τῷ πνεύματί μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως μνεῖαν ὑμῶν ποιοῦμαι,

Ρωμ. 1,9

Μαρτυς μου εἶναι ο Θεός, τον οποίον λατρεύω με ὅλην μου την ψυχὴν και την καρδίαν, υπηρετῶν και κηρύσσων το ευαγγέλιον του Υἱοῦ αὐτοῦ, ὅτι συνεχῶς και αδιακόπως σας ενθυμούμαι,

Ρωμ. 1,10

πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴ πως ἤδη ποτὲ εὐοδωθῆσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

Ρωμ. 1,10

παρακαλῶν πάντοτε τον Θεόν εις τας προσευχάς μου,

- μήπως, έστω και τώρα, ευδοκήση κατά το άγιον του θέλημα, και κατευοδωθώ και έλθω εις επίσκεψίν σας.
- Ρωμ. 1,11 έπιποθῶ γάρ ιδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν εις τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς,
- Ρωμ. 1,11 Διότι έχω φλογερὸν πόθον να σας ιδω, δια να σας μεταδώσω κάποιο πνευματικόν χάρισμα και πνευματικὴν ωφέλειαν, ὥστε να στηριχθῆτε ἀκόμη περισσότερον εις την κατὰ Χριστὸν πίστιν και ζωήν.
- Ρωμ. 1,12 τοῦτο δέ ἐστι συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε καὶ ἐμοῦ.
- Ρωμ. 1,12 Ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει ὅτι και ἐγὼ αισθάνομαι την ἀνάγκην να παρηγορηθῶ και ενισχυθῶ μεταξύ σας, ὅπως και σεις ἀπὸ ἐμέ, δια της κοινῆς πίστεως και ημῶν και ἐμοῦ, η οποία μας συνδέει.
- Ρωμ. 1,13 οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὅτι πολλάκις προεθέμην ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐκωλύθην ἄχρι τοῦ δεῦρο, ἵνα τινὰ καρπὸν σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν.
- Ρωμ. 1,13 Θέλω δε να γνωρίζετε καλὰ, ἀδελφοί, ὅτι πολλές φορές ἐσκέφθην και ἀπεφάσισα να ἐλθω πλησίον σας, ἀλλὰ συνήντησα ἐμπόδια μέχρι τώρα. Ἡθελα δε να ἐλθω, δια να έχω κάποιον πνευματικόν καρπὸν και μεταξύ σας, ὅπως έχω και μεταξύ των ἄλλων ἐθνῶν.
- Ρωμ. 1,14 Ἑλλησί τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί·
- Ρωμ. 1,14 Αισθάνομαι ὅτι εἶμαι υποχρεωμένος να κηρύξω το Ευαγγέλιον και στους Ἑλληνας και στους βαρβάρους, και στους σοφοὺς και στους ἀγραμμάτους.
- Ρωμ. 1,15 οὕτω τὸ κατ' ἐμέ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐγγελίσασθαι.
- Ρωμ. 1,15 Δι' αὐτό, καθόσον ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμέ, εἶμαι πρόθυμος να κηρύξω το Ευαγγέλιον της σωτηρίας και εις σας, που

ευρίσκεσθε εις την Ρωμην.

Ρωμ. 1,16 οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·
δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ
πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

Ρωμ. 1,16 Διότι δεν εντρέπομαι ποτέ το Ευαγγέλιον του Χριστού,
επειδή είναι δύναμις του Θεού, η οποία χαρίζει σωτηρίαν
εις κάθε ένα που πιστεύει ειλικρινώς, κατά πρώτον λόγον
εις κάθε Ιουδαίον, έπειτα δε εις κάθε Ελληνα και
ειδωλολάτρην.

Ρωμ. 1,17 δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ
πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ
πίστεως ζήσεται.

Ρωμ. 1,17 Διότι φανερώνεται και προσφέρεται δια του Ευαγγελίου η
σωτηρία και η δικαίωσις εκ μέρους του Θεού προς τον
άνθρωπον, ο οποίος αρχίζει από την πίστιν και προχωρεί
δια της πίστεως, σύμφωνα άλλωστε και με εκείνο που έχει
γραφή από τον προφήτην Αβακούμ. “Ο δίκαιος θα κερδήση
την αιώνιον ζωήν δια της πίστεώς του”.

Ρωμ. 1,18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ’ οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν
ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν
ἀδικίᾳ κατεχόντων,

Ρωμ. 1,18 Ηυδόκησε δε ο Θεός να δώση την εκ πίστεως δικαίωσιν,
καθόσον τα έργα του κόσμου είναι τέτοια, ώστε εξ αιτίας
των φανερώνεται και ξεσπάει η οργή του Θεού από τον
ουρανόν εναντίον κάθε ασεβείας και κάθε αδικίας των
πονηρῶν ἀνθρώπων, οι οποίοι, ενώ γνωρίζουν και κατέχουν
την αλήθειαν, ζουν μέσα εις την αδικίαν.

Ρωμ. 1,19 διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ
γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνέρωσε.

Ρωμ. 1,19 Επειδή η γνώσις περί του Θεού και του θελήματός του
(όσην ημπορεί να χωρέση ο άνθρωπος) είναι φανερή και
γνωστή εις αυτούς· ο ίδιος ο Θεός την έχει φανερώσει εις

αυτούς.

Ρωμ. 1,20

τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε αἰδῖος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους,

Ρωμ. 1,20

Διότι ἀπὸ τότε που ἐκτίσθη ὁ κόσμος, αἱ ἀόρατοι τελειότητες τοῦ Θεοῦ γίνονται καθαρά αισθηταὶ μετὰ τὴν διάνοιαν διὰ μέσου τῶν δημιουργημάτων, τόσο ἡ αἰωνία αὐτοῦ παντοδυναμία, ὅσον καὶ κάθε θεία τελειότης του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένουν αὐτοὶ ἀναπολόγητοι διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν βίον τῶν.

Ρωμ. 1,21

διότι γνόντες τὸν Θεὸν οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν καρδιά·

Ρωμ. 1,21

διότι, ἐνῶ ἐγνώρισαν διὰ μέσου τῆς δημιουργίας τὸν πάνσοφον καὶ πανάγαθον Θεόν, δὲν τὸν ἐδόξασαν ὡς ἀληθινόν Θεόν διὰ τὰ μεγαλεῖα του καὶ δὲν τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὰς ἀναριθμήτους εὐεργεσίας του, ἀλλ' ἐπλανήθησαν μετὰ τοὺς μωροὺς καὶ ψευδεῖς συλλογισμοὺς τῶν περὶ τῶν εἰδώλων καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν διάνοια·

Ρωμ. 1,22

φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν,

Ρωμ. 1,22

καὶ ἐνῶ διακηρύττουν ὅτι εἶναι σοφοί, ἀπεδείχθησαν μωροὶ καὶ ἀνόητοι·

Ρωμ. 1,23

καὶ ἥλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνης φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.

Ρωμ. 1,23

καὶ ἀντικατέστησαν τὴν ἀπειρον καὶ μεγαλειώδη δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ μετὰ υλικά ἀγάλματα, μετὰ εἰδῶλα, ποὺ εἰκονίζουν φθαρτοὺς ἀνθρώπους καὶ πτηνὰ καὶ τετράποδα καὶ ἑρπετὰ.

Ρωμ. 1,24

Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις

τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς,

Ρωμ. 1,24

Δια την ασέβειαν δε και την αποστασίαν των αυτήν απέσυρεν ο Θεός την χάριν του και ἔτσι παρεδόθησαν και υπεδουλώθησαν εις τας αμαρτωλὰς επιθυμίας των καρδιῶν των, εις ηθικὴν ἀκαθαρσίαν, ὥστε να εξευτελίζονται τα σώματα των ἀπὸ αὐτοὺς τους ἰδίους.

Ρωμ. 1,25

οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Ρωμ. 1,25

Αὐτοὶ ἀντήλλαξαν και ἀντικατέστησαν την ἀλήθειαν του Θεοῦ με το ψεῦδος της εἰδωλολατρίας, ἐσεβάσθησαν δε και ἐλάτρευσαν την ἄψυχον και ἄλογον και πεπερασμένην κτίσιν, ἀντὶ του Δημιουργοῦ, ο ὁποῖος την ἐκτίσε και πρέπει δια τοῦτο να εὐλογῆται και να δοξάζεται εἰς ὅλους τους αἰῶνας. Ἀμήν.

Ρωμ. 1,26

Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἱ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν,

Ρωμ. 1,26

Ἀκριβῶς δε διότι ἐλάτρευσαν ψευδεῖς και φαύλους θεοὺς, παρεχώρησεν ο Θεὸς να παραδοθὺν και υποδουλωθὺν εἰς εξευτελιστικὰ πάθη. Διότι και αἱ γυναῖκες των (χωρὶς να ἐντραποῦν και σεβασθὺν οὔτε τον εἰσὸν των) ἀλλάξαν την φυσικὴν χρῆσιν του φύλου των εἰς την παρὰ φύσιν και ἐξετράπησαν εἰς ἀκατανομάστους πράξεις.

Ρωμ. 1,27

ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.

Ρωμ. 1,27

Κατὰ παρόμοιον τρόπον και οἱ ἄρρενες ἀφήκαν την

φυσικήν σχέσιν και χρήσιν της γυναικός και εφλογίσθησαν
εις τας εμπαθείς ορέξεις μεταξύ των, ώστε άνδρες εις
άνδρας να ενεργούν αναισχύντους και εξευτελιστικάς
πράξεις και να λαμβάνουν τον μισθόν, που τους έπρεπε δια
την πλάνην των, από τον ίδιον τον ευατόν των.

Ρωμ. 1,28 Καί καθώς ούκ έδοκίμασαν τόν Θεόν ἔχειν έν έπιγνώσει,
παρέδωκεν αυτούς ό Θεός εις άδόκιμον νοΐν, ποιείν τὰ
μή καθήκοντα,

Ρωμ. 1,28 Και καθώς δεν έκριναν καλόν και δεν ηθέλησαν να
κατέχουν την αληθή και σοφήν γνώσιν περί του Θεού,
παρεχώρησεν ο Θεός να παραδοθούν και υποδουλωθούν εις
νουν ανίκανον να διακρίνη το ορθόν, με αποτέλεσμα να
διαπράττουν αυτά τα απρεπή και επαίσχυντα.

Ρωμ. 1,29 πεπληρωμένους πάση άδικία, πορνεία, πονηρία,
πλεονεξία, κακία, μεστούς φθόνου, φόνου, ἔριδος,
δόλου κακοηθείας,

Ρωμ. 1,29 Και έτσι εγέμισαν και διεποτίσθησαν, κατά την ψυχήν και
το σώμα, από κάθε αδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν,
πλεονεξίαν, κακίαν· εγέμισαν από φθόνον, φόνον,
φιλόνηικον διάθεσιν, δολιότητα και κάθε κακοήθειαν.

Ρωμ. 1,30 ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς,
ὑπερηφάνους, άλαζόνας, έφευρετάς κακῶν, γονεῦσιν
άπειθεῖς,

Ρωμ. 1,30 Εγιναν κρυφοί κατήγοροι σιγοψιθυρίζοντες μεταξύ των εις
βάρος των άλλων, θρασεῖς συκοφάνται των απόντων,
γεμάτοι μίσος εναντίον του Θεού, υβρισταί, φαντασμένοι
και κομπασταί, επιδειξιομανεῖς, επινοηταί κακῶν εις βάρος
των άλλων, ασεβεῖς και ανυπάκοοι απέναντι των γονέων·

Ρωμ. 1,31 άσυνέτους, άσυνθέτους, άστόργους, άσπόνδους,
άνελεήμονας·

Ρωμ. 1,31 άνθρωποι χωρίς σύνεσιν, που χωρίς εντροπήν καταπατούν
τον λόγον των και τας συμφωνίας που έχουν κάμει,

- ἄστοργοι ἀπέναντι τῶν οἰκείων τῶν, ἀδιάλλακτοι καὶ μνησίκακοι, σκληροὶ καὶ ἀνάληγτοι εἰς τὴν ξένην δυστυχίαν.
- Ρωμ. 1,32 οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.
- Ρωμ. 1,32 Αὐτοί, μολονότι ἐγνώρισαν καλὰ τὸ θέλημα καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅτι δηλαδή ὅσοι διαπράττουν τέτοια πονηρὰ ἔργα εἶναι ἄξιοι θανάτου, ὅχι μόνον πράττουν αὐτά, ἀλλὰ ἀπὸ ψυχικὴν πώρῳσιν καὶ κακότητα ἐπιδοκιμάζουν με ὅλην τὴν τὴν καρδιά καὶ ἐκείνους που τα πράττουν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 2

- Ρωμ. 2,1 Διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε, πᾶς ὁ κρίνων· ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.
- Ρωμ. 2,1 Καὶ συ ὁ Ἰουδαῖος γνωρίζεις πόσον ὁ Θεὸς ὀργίζεται ἐναντίον ἐκείνων που καταπατοῦν τὸ θέλημά του). Δια τοῦτο εἶσαι ἀναπολόγητος, ὦ ἄνθρωπε, οἴσῃποτε καὶ ἀν εἶσαι συ, ὁ ὁποῖος καταδικάζσους ἄλλους, διότι καθ' ὃν χρόνον κρίνεις καὶ καταδικάζσους ἄλλον, κρίνεις καὶ καταδικάζσους εαυτὸν σου. Ελεῖδὲ καὶ συ ὁ Ἰουδαῖος, που παρουσιάζεσαι ὡς ἀυτόκλητος δικαστής, κάμνεις τὰ ἴδια με τὸν εἰδωλόλατριν.
- Ρωμ. 2,2 οἶδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ ἐστὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.
- Ρωμ. 2,2 Γνωρίζομεν δε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ δικαία κρίσις καὶ καταδίκη ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἐναντίον ἐκείνων, που πράττουν τέτοια ἀμαρτωλὰ ἔργα, εἶναι βεβαία καὶ ἀληθινή.
- Ρωμ. 2,3 λογίζῃ δὲ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας καὶ ποιῶν αὐτά, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρίμα

τοῦ Θεοῦ;

- Ρωμ. 2,3 Συ, δε, ω άνθρωπε, ο οποίος καταδικάζστους άλλους, που διαπράττουν αυτά, ενώ και συ κάμνεις τα ίδια, νομίζεις ότι θα αποφύγης την καταδίκην σου εκ μέρους του Θεού;
- Ρωμ. 2,4 ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;
- Ρωμ. 2,4 Ἡ δείχνεις περιφρόνησιν και ἀχαριστίαν προς τον πλούτον της αγαθότητος του Θεού και της ανεκτικότητός του και της μακροθυμίας του ἀπέναντί σου, θέλων ἔτσι να αγνοῇς ὅτι η στοργή και η αγαθότης του Θεού σε οδηγεί εις μετάνοιαν και διόρθωσιν;
- Ρωμ. 2,5 κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ,
- Ρωμ. 2,5 Συμφωνα δε με την σκληρότητά σου, με την αμετανόητον και αναίσθητον καρδίαν σου, που δεν μαλάσσεται ἀπὸ την τόσην στοργὴν του Θεού, συσσωρεύεις ἐναντίον του ευατοῦ σου θησαυροὺς ὀργῆς, που θα εκσπάσουν κατὰ την ἡμέραν, κατὰ την ὁποίαν θα εκδηλωθῇ η ὀργή του Θεού και θα φανερωθῇ η δικαία κρίσις αὐτοῦ,
- Ρωμ. 2,6 ὃς ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ ἔργα αὐτοῦ,
- Ρωμ. 2,6 ο οποίος και “θα ἀποδώσῃ στον καθένα κατὰ τα ἔργα του”.
- Ρωμ. 2,7 τοῖς μὲν καθ’ ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσι ζωὴν αἰώνιον,
- Ρωμ. 2,7 εις ἐκείνους μὲν, οἱ ὁποῖοι με ὑπομονὴν και επιμονὴν πράττουν τα αγαθὰ και ἐνάρετα ἔργα, ζητοῦν δε ἀπὸ τον Θεόν την δόξαν του ουρανοῦ και την ἀφθαρσίαν και την ἀθανασίαν, θα δώσῃ ο Θεός ζωὴν αἰωνίαν πλησίον του.
- Ρωμ. 2,8 τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή·
- Ρωμ. 2,8 Ἐναντίον δε ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πνεῦμα ἀντιλογίας και

φιλονεικίας δεν πείθονται μεν και δεν υποτάσσονται εις την αλήθειαν, πείθονται δε και υποδουλώνονται εις την αδικίαν, θα εκσπάση θυμός και οργή.

Ρωμ. 2,9 θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν, Ἰουδαίου τε πρώτον καὶ Ἕλληνας·

Ρωμ. 2,9 Θλίψις και στενοχωρία θα κυριεύση και θα πλημμυρίση κάθε άνθρωπον, ο οποίος αμετανόητα επιμένει να εργάζεται το κακόν, τον Ιουδαίον κατά πρώτον λόγον, αλλά και τον εθνικόν·

Ρωμ. 2,10 δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρώτον καὶ Ἕλληνι·

Ρωμ. 2,10 δόξα δε από τον Θεόν, τιμή και έπαινος, ειρήνη και χαρά θα δοθή εις καθένα, που εργάζεται το αγαθόν, στον Ιουδαίον πρώτον, αλλά και στον ειδωλολάτρην·

Ρωμ. 2,11 οὐ γὰρ ἔστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ.

Ρωμ. 2,11 διότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός· (δεν λαμβάνει υπ' όψιν την φυλήν και την τάξιν των ανθρώπων, αλλά την πίστιν και τα έργα των).

Ρωμ. 2,12 ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται.

Ρωμ. 2,12 Δι' αυτό, όσοι ημάρτησαν, χωρίς να έχουν γνωρίσει τον μωσαϊκόν Νομον, θα καταδικασθούν εις απώλειαν, χωρίς να χρησιμοποιηθή ο Νομος ως μέτρον της κρίσεως εναντίον των· και όσοι ημάρτησαν, ενώ είχαν λάβει και εγνώριζαν τον γραπτόν, τον μωσαϊκόν Νομον, θα κριθούν επί τη βάσει του Νομου.

Ρωμ. 2,13 οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

Ρωμ. 2,13 Διότι δίκαιοι και άξιοι αμοιβής ενώπιον του Θεού δεν είναι αυτοί, οι οποίοι απλώς ακούουν και γνωρίζουν τον Νομον, αλλ' όσοι τον τηρούν και τον εφαρμόζουν.

- Ρωμ. 2,14 ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος,
- Ρωμ. 2,14 Οταν λοιπόν εθνικοί και ειδωλολάτραι, που δεν έχουν λάβει τον γραπτὸν Νόμον του Θεοῦ, πράττουν δε ἀπὸ ἐμφυτον ηθικὴν παρόρμησιν ὅσα λέγει ο Νόμος, αυτοὶ καίτοι δεν ἔχουν νόμον εἶναι οἱ ἴδιοι δια τον εἰσὶν τῶν νόμος (επειδὴ ἔχουν οδηγὸν τὴν συνείδησίν των).
- Ρωμ. 2,15 οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων-
- Ρωμ. 2,15 Αυτοὶ ἀποδεικνύουν και φανερώνουν με τὴν συμπεριφορὰν των, ὅτι ἔχουν γραπτὸν τὸ ἔργον του Νόμου μέσα εἰς τὰς καρδίας των, ὅταν ἡ συνείδησίς των δίδῃ μαρτυρίαν και ἐπιβεβαίωσιν εἰς αὐτοὺς δια τὰς πράξεις των, ἀν εἶναι καλαὶ ἡ κακαί, ἡ δε διάνοια ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν συνείδησιν ἀναπτύσσει λογισμοὺς, οἱ οἱποῖοι κατηγοροῦν ὁ ἕνας τον ἄλλον ἡ και ἀπολογοῦνται, δια τὴν ἐξακρίβωσιν του καλοῦ.
- Ρωμ. 2,16 ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ρωμ. 2,16 Αυτοί, λοιπόν, οἱ ειδωλολάτραι, οἱ τηρηταί του ἐμφύτου ηθικοῦ νόμου, θα ἀνακηρυχθoύν δίκαιοι ἐκ μέρους του Θεοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δίκαιος Θεὸς θα κρίνῃ τὰς φανεράς και κρυφὰς πράξεις των ἀνθρώπων δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα με τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ κηρύττω.
- Ρωμ. 2,17 Ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ,
- Ρωμ. 2,17 Ἰδοὺ, λοιπόν, συ ἔχεις ὡς τιμητικὸν τίτλον τὸ ὄνομα του Ἰουδαίου (ὄνομα που το ἐτίμησαν πατριάρχαι και προφῆται) και ἐπαναπαύεσαι στον Νόμον, που ἔχεις λάβει, και καυχᾶσαι δια τον Θεόν, που ἔχεις γνωρίσει ὡς ἰδικόν σου.

- Ρωμ. 2,18 καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου,
- Ρωμ. 2,18 Καὶ γνωρίζουλάχιστον θεωρητικῶς, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ διακρίνης τὴν διαφορὰν μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ, διότι διδάσκεισαι ἀπὸ τὸν Νόμον.
- Ρωμ. 2,19 πέποιθάς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,
- Ρωμ. 2,19 καὶ ἔχεις σχηματίσει διὰ τὸν εἰσεαυτὸν σου τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶσαι ἀδηγὸς τῶν τυφλῶν, δηλαδὴ τῶν εἰδωλολατρῶν, φῶς δι' ἐκείνους ποὺ εὐρίσκονται στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης,
- Ρωμ. 2,20 παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μὀρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.
- Ρωμ. 2,20 παιδαγωγὸς κατὰ Θεὸν τῶν ἀφρόνων, διδάσκαλος αὐτῶν ποὺ εἶναι νήπιοι κατὰ τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἄνθρωπος γενικῶς, ποὺ ἔχεις ἀπὸ τὸν Νόμον τὴν μὀρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας.
- Ρωμ. 2,21 ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις;
- Ρωμ. 2,21 Σὺ λοιπόν, ποὺ διδάσκοντες ἄλλον, δὲν διδάσκεις καὶ δὲν συνετίζοντες εἰσεαυτὸν σου; Σὺ, ποὺ κηρύττεις τοὺς ἄλλους νὰ μὴ κλέπτουν, κλέπτεις;
- Ρωμ. 2,22 ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἰδῶλα ἱεροσυλεῖς;
- Ρωμ. 2,22 Σὺ, ποὺ συμβουλευστὸς ἄλλους νὰ μὴ καταπατοῦν τὴν συζυγικὴν πίστιν, διαπράττεις μοιχείαν; Σὺ, ποὺ ἀποστρέφεις μετὰ ἀηδίας τὰ εἰδῶλα, διαπράττεις ἱεροσυλίαν, κλέπτων χρήματα ἀπὸ τοὺς εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς;
- Ρωμ. 2,23 ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;
- Ρωμ. 2,23 Σὺ, ποὺ καυχᾶσαι διὰ τὴν γνώσιν τοῦ Νόμου, μετὰ τὴν παράβασιν αὐτοῦ τοῦ Νόμου προσβάλλεις καὶ ἀτιμάζοντες

Θεόν;

Ρωμ. 2,24 τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέγραπται.

Ρωμ. 2,24 Διότι πράγματι, “ἐξ αἰτίας των ιδικὼν σας αναισχύντων παραβάσεων υβρίζεται και βλασφημεῖται το ὄνομα του Θεοῦ μεταξύ των ειδωλολατρῶν”, ὅπως ἔχει γραφή ἀπὸ τον προφήτην Ησαΐαν.

Ρωμ. 2,25 περιτομή μὲν γὰρ ὠφελεῖ, ἐὰν νόμον πράσσης· ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖ, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν.

Ρωμ. 2,25 Ετσι δε σου εἶναι εντελῶς ἀχρηστος ἡ περιτομή. Διότι ἡ περιτομή σε ὠφελεῖ, ἐὰν τηρῇς τον Νομον. Εὰν ὁμως εἶσαι παραβάτης των διατάξεων του Νομου, ἡ περιτομή σου ἔχασε κάθε αξίαν και ἐγινε σαν την ακροβυστίαν των ειδωλολατρῶν.

Ρωμ. 2,26 ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσει, οὐχὶ ἡ ἀκροβυστία αὐτοῦ εἰς περιτομήν λογισθήσεται;

Ρωμ. 2,26 Εὰν τώρα ο ἀπερίτμητος ειδωλολάτρης τηρῇ τας διατάξους νόμου και συμμορφώνεται προς αὐτόν, τότε ἡ ἀκροβυστία του δεν θα θεωρηθῇ ἀπὸ τον Θεόν ως περιτομή;

Ρωμ. 2,27 καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία, τὸν νόμον τελοῦσα, σὲ τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου.

Ρωμ. 2,27 Ετσι δε, ο εθνικός, που ἔχει φυσικὴν την ακροβυστίαν, τηρεῖ ὁμως τον νόμον του Θεοῦ, θα καταδικάσῃ σε, ο οποίος, καίτοι ἔλαβες ἀπὸ τον Θεόν τον γραπτὸν Νομον και την περιτομήν, παραβαίνεις εν τούτοις τον Νομον.

Ρωμ. 2,28 οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερωῖ Ἰουδαῖός ἐστιν, οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερωῖ ἐν σαρκὶ περιτομή,

Ρωμ. 2,28 Διότι Ἰουδαῖος ἀληθινός και ἀξίος των δωρεῶν του Θεοῦ δεν

είναι εκείνος, που εξωτερικώς φαίνεται ως Ιουδαίος ούτε αληθινή περιτομή είναι εκείνη, που έχει γίνει και φαίνεται εις την σάρκαν.

Ρωμ. 2,29 ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, καὶ περιτομή καρδίας ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι, οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ρωμ. 2,29 Ἀλλά πραγματικός και ευάρεστος στον Θεόν Ιουδαίος είναι εκείνος, που με το άγνωστος στους ανθρώπους και κρυφό εσωτερικόν του λατρεύει και υπακούει στον Θεόν. Και αληθινή περιτομή είναι η αποκοπή πάσης κακίας και ενοχής από την καρδίαν, η οποία γίνεται με την χάριν του Αγίου Πνεύματος και όχι με την τυπική και νεκράν πλέον διάταξιν του μωσαϊκού Νομου. Αυτός δε, ο αληθινά γνήσιος Ιουδαίος θα λάβη τον έπαινό του, όχι εκ μέρους ανθρώπων, αλλά από τον ίδιον τον Θεόν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 3

Ρωμ. 3,1 Τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

Ρωμ. 3,1 Τότε λοιπόν, αφού ευάρεστος ενώπιον του Θεού είναι και ο απερίτμητος, αλλ' ευσεβής εθνικός, ποῖον είναι το πλεονέκτημα του Ιουδαίου η ποῖα είναι η ωφέλεια από την περιτομήν;

Ρωμ. 3,2 πολὺ κατὰ πάντα τρόπον. πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Ρωμ. 3,2 Το πλεονέκτημα είναι πολύ και από όλας τας απόψεις. Πρώτον μεν, διότι στους Ιουδαίους ενεπιστεύθη ο Θεός τον Νομον του, τας προφητείας και τας υποσχέσους.

Ρωμ. 3,3 τί γὰρ εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;

- Ρωμ. 3,3 Τι σημασίαν δε έχει, εάν μερικοί εφάνησαν άπιστοι; Μηπως η απιστία αυτών είναι δυνατόν ποτέ να καταργήση την αξιοπιστίαν και την φιλαλήθειαν του Θεού;
- Ρωμ. 3,4 μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθής, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης, καθὼς γέγραπται· ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.
- Ρωμ. 3,4 Μη γένοιτο να εἴπη κανεῖς ποτέ τέτοιον λόγον· ας αποδεικνύεται δε, ὅπως και εἶναι πάντοτε, ο Θεός αληθινός και αξιόπιστος εις ὅλα ὅσα λέγει, κάθε δε ἄνθρωπος αντιθέτως φαίνεται ψεύστης και ασυνεπής εις τας υποσχέσεις και υποχρεώσσετου, ὅπως ἄλλωστε εἶναι γραμμένον και στους ψαλμούς· “δια να αποδειχθῇς, συ ὦ Θεε, δίκαιος και αληθινός στους λόγους σου και να νικήσῃς, εάν ποτέ τολμήσουν οι ἄνθρωποι να σε κρίνουν”.
- Ρωμ. 3,5 εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; κατὰ ἄνθρωπον λέγω.
- Ρωμ. 3,5 Εάν δε η ιδική μας αδικία και ασυνέπεια καταδεικνύη και εξαίρη την δικαιοσύνην του Θεού, τι θα εἴπωμεν; Μηπως εἶναι ἄδικος ο Θεός, ο οποίος εκδηλώνει την ὀργήν του εναντίον μας δια την αδικίαν μας αὐτήν; Αὐτά τα λέγω, σαν ἄνθρωπος που σκέπτεται και κρίνει με τον ιδικόν του νουν.
- Ρωμ. 3,6 μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;
- Ρωμ. 3,6 Μη γένοιτο να εἴπωμεν ποτέ τον Θεόν ἄδικον· διότι πως εἶναι δυνατόν τότε να κρίνη με δικαιοσύνην ὅλον τον κόσμον;
- Ρωμ. 3,7 εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τί ἔτι κάγώ ὡς ἁμαρτωλὸς κρίνομαι,
- Ρωμ. 3,7 Καθε δε ἁμαρτωλός θα ημπορούσε πάλιν να εἴπη· Εάν η φιλαλήθεια του Θεού ἔλαμψε και επλεόνασε, προς δόξαν

του αγίου του ονόματος χάρις εις την ιδικήν μου
ψευδολογίαν και ασυνέπειαν, διατί τότε εγώ κρίνομαι και
δικάζομαι ως αμαρτωλός, αφού έτσι έχω συντελέσει εις την
δόξαν του Θεού;

Ρωμ. 3,8 καὶ μὴ καθὼς βλασφημούμεθα καὶ καθὼς φασὶ τινες
ἡμᾶς λέγειν ὅτι ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθὰ;
ὧν τὸ κρίμα ἔνδικόν ἐστι.

Ρωμ. 3,8 Και μήπως, όπως μερικοί μας συκοφαντούν ότι τάχα
πιστεύομεν και λέγομεν, θα πράξωμεν τα κακά, δια να
έλθουν εις ημάς τα αγαθά; Αυτών όμως, που μας
συκοφαντούν, η καταδίκη εκ μέρους του Θεού είναι δικαία.

Ρωμ. 3,9 Τί οὖν; προεχόμεθα; οὐ πάντως· προητιασάμεθα γὰρ
Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι,

Ρωμ. 3,9 Λοιπόν, υπερέχομεν ημεῖς οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς;
Καθόλου και κατὰ κανένα τρόπον. Διότι κατηγορήσαμεν
προηγούμενως και επεδείξαμεν ὅτι ὅλοι, Ἰουδαῖοι και
Ἕλληνες, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἁμαρτίας.

Ρωμ. 3,10 καθὼς γέγραπται ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς,

Ρωμ. 3,10 Ὡπως ακριβῶς ἔχει γραφή στους ψαλμούς, ὅτι “δεν ὑπάρχει
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οὔτε ἓνας δίκαιος,

Ρωμ. 3,11 οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν·

Ρωμ. 3,11 δεν ὑπάρχει κανένας με φωτισμένον νουν και καθαρὰν τὴν
σκέψιν, που να γνωρίζῃ τὸν Θεόν, κανένας, που να ἀναζητῇ
με πόθον εὐλικρινή τὸν Θεόν.

Ρωμ. 3,12 πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν
χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

Ρωμ. 3,12 Ὅλοι παρεξέκλιναν ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ και
συγχρόνως διεφθάρησαν· δεν ὑπάρχει κανεὶς, που να
πράττῃ τὸ ἀγαθόν, τὸ σύμφωνον με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ και
τὸ χρήσιμον στους ἀνθρώπους. Δεν ὑπάρχει οὔτε ἓνας.

Ρωμ. 3,13 τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις
αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν·

Ρωμ. 3,13	Το στόμα των ομοιάζει με ανοικτόν τάφον, από τον οποίον αναδίδονται δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις. Με τας γλώσσας των ωμιλούσαν κατά ένα τρόπον πανούργον και δόλιον· δηλητήριο οχιάς υπάρχει κάτω από τα χείλη των· είναι έτοιμοι με τα λόγια των να πλήξουν κατά θανάσιμον τρόπον τους άλλους.
Ρωμ. 3,14	ὦν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει·
Ρωμ. 3,14	Το στόμα των ανθρώπων αυτών είναι γεμάτο από λόγους κατάρας και πικρίας.
Ρωμ. 3,15	ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα,
Ρωμ. 3,15	Εἶναι πολύ γρήγορα τα πόδια των, δια να φονεύσουν και χύσουν αἷμα.
Ρωμ. 3,16	σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν,
Ρωμ. 3,16	Εἰς τους δρόμους της ζωῆς των σκορπίζουν συντρίμματα και σωρεύουν δυστυχίας και θλίψεις εναντίον του πλησίον των.
Ρωμ. 3,17	καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.
Ρωμ. 3,17	Τον δρόμον της ειρήνης, δηλαδή ζωὴν ειρήνης δια τον ευατόν των και τους άλλους, δεν εγνώρισαν και δεν εδοκίμασαν.
Ρωμ. 3,18	οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
Ρωμ. 3,18	Δεν υπάρχει καθόλου φόβος του Θεοῦ εἰς τα μάτια της ψυχῆς των, εἰς τα βάθη της καρδίας των”.
Ρωμ. 3,19	Οἶδαμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ, ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ,
Ρωμ. 3,19	Γνωρίζομεν, ὅτι ὅσα ο Νομος της Παλαιάς Διαθήκης λέγει, τα λέγει προς εκείνους, οι οποίοι ευρίσκοντο υπό τον Νομον και είχαν αυτόν ως οδηγόν των, δηλαδή προς τους Ιουδαίους. Και τούτο δια να φράξη και κλείση κάθε στόμα και δια να γίνῃ ὅλος ο κόσμος υπεύθυνος και υπόδικος ενώπιον του Θεοῦ.
Ρωμ. 3,20	διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

- Ρωμ. 3,20 Διότι από τα έργα του Νομου “δεν θα λάβη την δικαίωσιν και την σωτηρίαν ενώπιον του Θεού καμμία ανθρωπίνη ύπαρξις”. Επειδή δια μέσου του Νομου επιτυγχάνεται τούτο μόνον· να γνωρίση καλά ο άνθρωπος την αμαρτωλήν του κατάστασιν και την ενοχήν του.
- Ρωμ. 3,21 Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν,
- Ρωμ. 3,21 Τώρα δε χωρὶς τον παλαιόν Νομον, και ως εάν δεν υπήρχεν ο Νομος αυτός, ἔχει πλέον φανερωθῇ και ἔγινε πραγματικότης η δικαίωσις, την οποίαν δίδει ο Θεός. Αυτή δε η δικαίωσις μαρτυρεῖται και προφητεύεται ἀπὸ τον Νομον και τους προφήτας.
- Ρωμ. 3,22 δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας· οὐ γὰρ ἔστι διαστολή·
- Ρωμ. 3,22 Παρέχεται δε η δικαίωσις ἀπὸ τον Θεόν δια μέσου της πίστεως στον Ἰησοῦν Χριστόν προς ὅλους και ἀπλώνεται πλουσία ἐπάνω εις ὅλους τους πιστεύοντας ανεξαιρέτως. Διότι δεν υπάρχει καμμία διάκρισις μεταξύ Ἰουδαίων και ἐθνικων.
- Ρωμ. 3,23 πάντες γὰρ ἥμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ,
- Ρωμ. 3,23 Και τούτο, διότι ὅλοι ανεξαιρέτως ημάρησαν και ἔχουν στερηθῇ ἀπὸ την δόξαν, που ἔχει και μεταδίδει ο Θεός.
- Ρωμ. 3,24 δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
- Ρωμ. 3,24 Γίνονται δε ὅλοι δίκαιοι και παίρνουν την σωτηρίαν δωρεὰν με την χάριν του Θεοῦ, δια της εξαγοράς ἀπὸ την αμαρτίαν, ὅπως αὐτή ἐπραγματοποιήθη με την θυσίαν του Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ρωμ. 3,25 ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ διὰ

τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων

Ρωμ. 3,25

Αὐτὸν ὁ Θεὸς τὸν προώρισε προ πάντων τῶν αἰώνων ὡς ἀτίμητον μέσον ἐξιλασμοῦ δια τοῦ τιμίου τοῦ αἵματος πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ συμφιλίωσιν τῶν μετὰ τὸν Θεὸν δια μέσου τῆς ὀρθῆς πίστεως. Καὶ τοῦτο, δια νὰ δειχθῇ καὶ φανερωθῇ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἡ τιμωροῦσα τὸ κακόν, ἐπειδὴ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ τὴν παραθεωρήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεκα τῆς μακροθυμίας καὶ ἀνοχῆς τοῦ δὲν εἶχε τιμωρήσει, ὅπως θὰ ἔπρεπε, τὰ ἁμαρτήματα ποὺ εἶχαν διαπραχθῇ πρὶν ἔλθῃ ὁ Χριστός.

Ρωμ. 3,26

ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐν τῷ νῦν καιρῷ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον καὶ δικαιοῦντα τὸν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ.

Ρωμ. 3,26

Εὐθυσιάσθη δηλαδὴ ὁ Χριστός, δια νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς τὴν δικαιοσύνην τοῦ στὸν παρόντα καιρὸν, ὥστε μετὰ τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς δίκαιος νὰ καθιστᾷ δίκαιον καὶ κάθε ἁμαρτωλόν, ποὺ θὰ ἔχῃ ἀληθινὴν καὶ ζωντανὴν πίστιν στὸν Ἰησοῦν.

Ρωμ. 3,27

Ποῦ οὖν ἡ καύχησις; ἐξεκλείσθη. διὰ ποίου νόμου; τῶν ἔργων; οὐχί, ἀλλὰ διὰ νόμου πίστεως.

Ρωμ. 3,27

Εἰάν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι ἐπετύγχανον τὴν δικαίωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν μετὰ τὰ ἔργα τῶν, ποὺ εὐρίσκεται τώρα ἡ καύχησίς των; Ἐχει ἀποκλεισθῇ ἐντελῶς. Βασεῖ ποίου νόμου; Μετὰ τὸν νόμον τῶν ἔργων; Οὐκ, ἀλλὰ μετὰ τὸν νόμον τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ρωμ. 3,28

λογιζόμεθα οὖν πιστεῖ δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον χωρὶς ἔργων νόμου.

Ρωμ. 3,28

Ἐτσι, λοιπόν, ὀρθῶς σκεπτόμενοι, συμπεραίνομεν μετὰ βεβαιότητα ὅτι κάθε ἄνθρωπος δικαιώνεται δια τῆς πίστεως χωρὶς τὰ ἔργα τοῦ παλαιοῦ Νομοῦ.

Ρωμ. 3,29

ἢ Ἰουδαίων ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; ναὶ καὶ ἐθνῶν,

Ρωμ. 3,29

Ἡ μήπως τάχα ὁ Θεὸς εἶναι μόνον τῶν Ἰουδαίων Θεός, ὁχι

- Ρωμ. 3,30 δε και των εθνικῶν; Ναι, εἶναι Θεός και των εθνικῶν, ἐπεὶπερ εἷς ὁ Θεός ὃς δικαιώσει περιτομὴν ἐκ πίστεως καὶ ἀκροβυστίαν διὰ τῆς πίστεως.
- Ρωμ. 3,30 ἐπειδὴ ακριβῶς ἓνας εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος θα σώσῃ τὴν δικαίωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν δια τῆς πίστεως στους Εβραῖους που ἔχουν τὴν περιτομὴν, ὅπως ἐπίσης δια τῆς πίστεως καὶ στους ἀπεριτμήτους ἐθνικούς.
- Ρωμ. 3,31 νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον ἰστώμεν.
- Ρωμ. 3,31 Λοιπὸν, θα ἐρωτήσῃ κανεῖς, καταργούμεν τὸν Νόμον ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως; Μὴ γένοιτο! Οχι μόνον δὲν καταργούμεν τὸν Νόμον, ἀλλ' ἀντιθέτως τὸν στηρίζομεν καὶ τοῦ δίδομεν κύρος (διότι ακριβῶς δια τοῦ Χριστοῦ ἐπραγματοποιήθησαν πρὸς σωτηρίαν μας αἱ προφητεῖαι καὶ αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Νομοῦ καὶ ἀπεδείχθη ἔτσι αὐτὸς ἀληθής).

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 4

- Ρωμ. 4,1 Τί οὖν ἐροῦμεν Ἀβραάμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὐρηκέναι κατὰ σάρκα;
- Ρωμ. 4,1 Λοιπὸν τι θα εἰπώμεν, πῶς ὅ,τι κατώρθωσεν ὁ πατέρας μας ὁ Ἀβραάμ το κατώρθωσε με τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ ἱκανότητάς του, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ; Ασφαλῶς ὄχι.
- Ρωμ. 4,2 εἰ γὰρ Ἀβραάμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν.
- Ρωμ. 4,2 Διότι, εἴαν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Ἀβραάμ ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔκαμε, ἔχει καύχημα ἀπὸ τὸν εαυτὸν τοῦ καὶ στον εαυτὸν τοῦ δια τὰ ἔργα τοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει κανένα καύχημα πρὸς τὸν Θεόν; Αφοῦ δὲν ἔλαβε τὴν τελείαν

δικαίωσιν από την πίστιν προς Εκείνον.

Ρωμ. 4,3 τί γὰρ ἡ γραφή λέγει; ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,3 Ἀλλά τι λέγει η Γραφή στο θέμα αυτό; “Ἐπίστευσεν ὁ Ἀβραάμ στον Θεόν καὶ ἡ πίστις αὐτὴ εθεωρήθη ὡς ἀξιόμισθος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ ἔλαβε τὴν δικαίωσιν”.

Ρωμ. 4,4 τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ ὀφείλημα·

Ρωμ. 4,4 Εἰς κάθε ἓνα δε που ἐργάζεται, ἡ ἀμοιβὴ δια τὴν ἐργασίαν τοῦ δεν θεωρεῖται ὡς χάρις καὶ δωρεά, ἀλλ' ὡς χρέος, που πρέπει νὰ καταβληθῇ.

Ρωμ. 4,5 τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιστεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην,

Ρωμ. 4,5 Εἰς ἐκεῖνον ὅμως ὁ ὁποῖος δεν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἔργα, ἀλλὰ πιστεύει στον Θεόν, που δίδει δικαίωσιν καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀσεβή, εἴν μετανοήσῃ, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πίστις τοῦ αὐτῆ, ὥστε νὰ πάρῃ τὴν δικαίωσιν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Ρωμ. 4,6 καθάπερ καὶ Δαυῖδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·

Ρωμ. 4,6 Καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Δαυὶδ προλέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, στον ὁποῖον ὁ Θεὸς καταλογίζει καὶ δίδει τὴν δικαίωσιν, χωρὶς νὰ τὴν ἐξαρτᾷ πλέον ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Νομοῦ.

Ρωμ. 4,7 μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι·

Ρωμ. 4,7 “Μακάριοι, λέγει, εἶναι ἐκεῖνοι, στους ὁποῖους ἔχουν συγχωρηθῇ αἱ ἀνομίαι καὶ ἔχουν σκεπασθῇ, ὥστε νὰ μὴ καταλογίζωνται καθόλου, αἱ ἁμαρτίαι.

Ρωμ. 4,8 μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσῃται Κύριος ἁμαρτίαν.

Ρωμ. 4,8 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, στον ὁποῖον ὁ Θεὸς δεν θα

καταλογίση καμμίαν αμαρτίαν”.

Ρωμ. 4,9 ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραάμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,9 Ο μακαρισμός, λοιπόν, αυτός εις ποίους αναφέρεται; Εἰς τοὺς Ἰουδαίους, που ἔχουν τὴν περιτομὴν ἢ καὶ στοὺς ἀπεριτμήτους ἐθνικοὺς; Λοιπὸν σας λέγομεν, ὅπως μας διδάσκει ἡ Ἀγία Γραφή, ὅτι “ἡ πίστις κατελογίσθη στὸν Ἀβραάμ ὡς μέγιστον πλεονέκτημα, χάρις στὸ ὁποῖον τοῦ ἐδόθη ἡ δικαίωσις”.

Ρωμ. 4,10 πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ’ ἐν ἀκροβυστίᾳ·

Ρωμ. 4,10 Ποτε λοιπὸν καὶ πῶς τοῦ κατελογίσθη αὐτὴ ἡ πίστις; Ὅταν εἶχε λάβει τὴν περιτομὴν ἢ ὅταν ἀκόμη ἦτο ἀπερίτμητος; Τοῦ κατελογίσθη ὡς δικαιοσύνη αὐτὴ ἡ πίστις, ὅχι ὅταν εἶχε περιτμηθῇ, ἀλλ’ ὅταν ἦτο ἀκόμη ἀπερίτμητος.

Ρωμ. 4,11 καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι’ ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην,

Ρωμ. 4,11 Καὶ ἐπῆρε τὴν περιτομὴν ἐξωτερικὸν σημεῖον, σαν σφραγίδα, ἡ ὁποία ἐπιμαρτυροῦσε καὶ ἐπεβεβαίωνε τὴν δικαίωσίν τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀκόμη ἦτο ἀπερίτμητος, διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ πνευματικὸς πατέρας ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καίτοι θὰ ἦσαν ἀπερίτμητοι, θὰ εἶχαν φωτεινὴν καὶ ζωντανὴν πίστιν, ὥστε νὰ καταλογισθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς, χάρις εἰς τὴν πίστιν των, ἡ δικαίωσις ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Ρωμ. 4,12 καὶ πατέρα περιτομῆς τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

Ρωμ. 4,12 Ἐγίνε ἀκόμη καὶ ὁ πατέρας των Ἰουδαίων, που ἔχουν τὴν

περιτομήν την σαρκικήν, οι οποίοι όμως δεν επαναπαύονται εις αυτήν, αλλά ακολουθούν και τα ίχνη της πίστεως, την οποίαν είχε και έδειξεν ο πατέρας μας ο Αβραάμ, όταν ακόμη ήτο απερίτμητος.

Ρωμ. 4,13

οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγγελία τῷ Ἀβραάμ ἢ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.

Ρωμ. 4,13

Διότι η υπόσχεσις, που εδόθη στον Αβραάμ, ότι με την πνευματικήν βασιλείαν του κατά σάρκα απογόνος του Ιησού Χριστού, θα γίνη αυτός κληρονόμος του κόσμου, δεν του εδόθη δια μέσου κανενός νόμου, αλλά δια μέσου της δικαιοσύσεως, που έλαβε από την πίστιν.

Ρωμ. 4,14

εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίστις καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·

Ρωμ. 4,14

Διότι, εάν κληρονόμοι του πνευματικού κόσμου γίνωνται αυτοί μόνον που έλαβαν και τηρούν τον Νομον, τότε έχει γίνει αδειανή και ανωφελής η πίστις και έχει καταργηθή πλέον η υπόσχεσις του Θεού, ότι η κληρονομία αυτή θα δοθή δωρεάν δια της πίστεως στον Χριστόν.

Ρωμ. 4,15

ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· οὐ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.

Ρωμ. 4,15

(Η παράβασις του Νομου του Θεού είναι αμαρτία. Ως τοιαύτη δε συνεπάγεται την οργήν του Θεού και την καταδίκην του αμαρτωλού). Ο Νομος, επειδή βέβαια δεν τηρείται από τους ανθρώπους, επιφέρει ως συνέπειαν την οργήν του Θεού εναντίον των παραβατών, τους οποίους φυσικά και αποξενώνει από τας πνευματικάς δωρεάς, Οπου όμως δεν υπάρχει νόμος, εκεί φυσικόν είναι να μη υπάρχη ούτε παράβασις.

Ρωμ. 4,16

διὰ τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραάμ, ὃς

ἐστι πατήρ πάντων ἡμῶν,

Ρωμ. 4,16

Δια τοῦτο ἡ σωτηρία καὶ ἡ κληρονομία τῶν ἀγαθῶν δίδεται δια μέσου τῆς πίστεως δωρεάν καὶ κατὰ χάριν καὶ ὄχι ὡς ανταμοιβὴ ἔργων τοῦ Νομοῦ. Ἐτσι δε εἶναι σταθερά καὶ ἀσφαλὴς ἡ υπόσχεσις τοῦ Θεοῦ περὶ δικαιοσύνης εἰς ὅλους τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ· ὄχι μόνον εἰς ἐκείνους, εἶχαν τὸν Νόμον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνους, που χωρὶς τὸν Νόμον εἶχαν τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι πατέρας ὅλων μας, τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθνικῶν, ἐφ' ὅσον ἔχουν τὴν πίστιν.

Ρωμ. 4,17

καθὼς γέγραπται ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, κατέναντι οὗ ἐπίστευσε Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τοὺς νεκροὺς καὶ καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

Ρωμ. 4,17

Ἀλλωστε ἐτσι ἔχει γραφὴ καὶ στο θεόπνευστον βιβλίον τῆς Γενέσεως· ὅτι δηλαδὴ “πατέρα πολλῶν ἐθνῶν σε ἔχω θέσει” ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, στον ὁποῖον ἐπίστευσε καὶ ὁ ὁποῖος δίδει ζωὴν στοὺς νεκροὺς, καλεῖ δε ἐκ τοῦ μηδενός καὶ ὀνομάζει καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβαν ἀκόμη ὑπαρξιν, ὡς εἰάν ὑπάρχουν ἤδη εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ρωμ. 4,18

ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν κατὰ τὸ εἰρημένον· οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου·

Ρωμ. 4,18

Ὁ Ἀβραάμ, καίτοι λόγω τῆς γεροντικῆς τοῦ ηλικίας δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον νὰ ἀποκτήσῃ τέκνον, ἐν τούτοις ἠλπίσεν εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπίστευσεν εἰς ὅτι θὰ ἐγίνετο αὐτός “πατέρας πολλῶν ἐθνῶν”, σύμφωνα με τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι οἱ ἀπόγονοί σου θὰ εἶναι πολυάριθμοι ὡς τὴν ἄμμον καὶ λαμπροὶ ὡς τ' ἀστέρια.

Ρωμ. 4,19

καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νεκρωμένον, ἑκατονταέτης που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάρρας·

Ρωμ. 4,19

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδείξεν ἀδυναμίαν ἡ κλονισμόν εἰς τὴν

πίστιν του, δεν έλαβε υπ' όψιν του το σώμα του, το οποίον ήτο πλέον νεκρόν δια παιδοποιΐαν, αφού ήτο περίπου εκατό ετών ούτε και εσυλλογίσθη την νέκρωσιν της μήτρας της Σαρρας.

Ρωμ. 4,20 εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ' ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ

Ρωμ. 4,20 Εἰς την υπόσχεσιν δε αυτήν, που του έδωσεν ο Θεός, δεν εκλονίσθη από αμφιβολίας της απιστίας, αλλά τουναντίον επήρε δύναμιν δια της πίστεως και εδόξασεν έτσι τον Θεόν, ωσάν νε είχε γίνει πραγματικότης η υπόσχεσις αυτή.

Ρωμ. 4,21 καὶ πληροφορηθεῖς ὅτι ὁ ἐπήγγελται δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι.

Ρωμ. 4,21 Και έλαβε βεβαίαν και ακλόνητον την εσωτερικήν πληροφορίαν, ότι ο Θεός είναι δυνατός να πραγματοποιήση αυτό, το οποίον υπεσχέθη.

Ρωμ. 4,22 διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,22 Δια τούτο η ακλόνητος και σταθερά αυτή πίστις του, του κατελογίσθη ως δικαίωσις.

Ρωμ. 4,23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι' αὐτὸν μόνον ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ,

Ρωμ. 4,23 Δεν εγράφη δε εις την Αγίαν Γραφήν δι' αυτόν μόνον, ότι η πίστις του κατελογίσθη εις δικαίωσιν,

Ρωμ. 4,24 ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς οἷς μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν,

Ρωμ. 4,24 ἀλλ' εγράφη και δι' ημάς, στους οποίους μέλλει να καταλογισθῇ εις δικαίωσίν μας, δι' ημάς οι οποίοι πιστεύομεν στον Θεόν Πατέρα, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρών τον Κυριον μας Ιησούν Χριστόν.

Ρωμ. 4,25 ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν.

Ρωμ. 4,25 Αυτόν, ο οποίος παρεδόθη εις σταυρικόν λυτρωτικόν θάνατον, δια τα αμαρτήματα ημών και ανεστήθη, δια να

μας δώση την δικαίωσιν και την σωτηρίαν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 5

- Ρωμ. 5,1 Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
- Ρωμ. 5,1 Αφοῦ, λοιπόν, ελάβομεν την δικαίωσιν δια της πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην με τον Θεόν δια μέσου του Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ρωμ. 5,2 δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἐστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.
- Ρωμ. 5,2 Αυτός δια της πίστεώς μας ἔχει φέρει εἰς την περιοχὴν της χάριτος, εἰς την οποίαν ἔχομεν πλέον σταθὴ και εδραιωθὴ και καυχώμεθα με την βεβαίαν ἐλπίδα, ὅτι θα ἀπολαύσωμεν την δόξαν του Θεοῦ.
- Ρωμ. 5,3 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται,
- Ρωμ. 5,3 Δεν καυχώμεθα δε μόνον δια την χάριν, που ελάβομεν και την δόξαν που θα ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ και δια τας θλίψεις, ἐπειδὴ γνωρίζομεν καλά, ὅτι ἡ θλίψις ἐργάζεται σιγὰ-σιγὰ και φέρει ως πολῦτιμον ἀγαθὸν την ὑπομονήν,
- Ρωμ. 5,4 ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα,
- Ρωμ. 5,4 ἡ δε ὑπομονὴν ἔχει ως καρπὸν της την δοκιμασμένην ἀρετήν, ἡ δε δοκιμασμένη ἀρετὴ φέρει την σταθεράν ἐλπίδα πρὸς τον Θεόν.
- Ρωμ. 5,5 ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.
- Ρωμ. 5,5 Αυτὴ δε ἡ ἐλπίς, διότι δεν διαψεύδεται ποτέ, δεν ἐντροπιάζει και δεν ἀπογοητεύει αὐτὸν που την ἔχει. Δεν

μας εντροπιάζει δε, διότι η αγάπη του Θεού έχει πλουσία
χυθή και πλημμυρίσει τας καρδίας μας με το Άγιον Πνεύμα,
το οποίον μας εδόθη ως προκαταβολή και ως απαρχή των
υψίστων δωρεών, τας οποίας έχομεν βεβαίαν την ελπίδα,
ότι θα λάβωμεν από τον Θεόν.

Ρωμ. 5,6 ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ
ἀσεβῶν ἀπέθανε.

Ρωμ. 5,6 Η άπειρος δε αυτή αγάπη και συγκατάβασις του Θεού προς
ημάς εφάνη και εκ του υψίστου γεγονότος, ότι καθ' ον
χρόνον ημείς ήμεθα ασθενείς πνευματικώς, αμαρτωλοί και
ένοχοι, ο Χριστός στον κατάλληλον καιρόν, που είχεν ορίσει
με την πρόγνωσίν του ο Θεός, απέθανεν επί του σταυρού,
δια να σώση με την λυτρωτικήν του θυσίαν τους ασεβείς.

Ρωμ. 5,7 μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ
ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν.

Ρωμ. 5,7 Μεγίστη όντως η αγάπη του Θεού. Διότι μόλις και μετά
δυσκολίας θα υπάρξη άνθρωπος να θυσιασθή δια κάποιον
δίκαιον. Δια τον αγαθόν ίσως και να τολμήση κανείς να
αποθάνη.

Ρωμ. 5,8 συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι
ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν
ἀπέθανε.

Ρωμ. 5,8 Ο Θεός όμως δεικνύει και επιβεβαιώνει κατά ένα τρόπον
αναντίρρητον την αγάπην του προς ημάς εκ του γεγονότος
ότι, ενώ ημείς ήμεθα αμαρτωλοί, ο Χριστός εθυσιάσθη προς
χάριν ημών.

Ρωμ. 5,9 πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι
αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.

Ρωμ. 5,9 Πολύ περισσότερον, λοιπόν, τώρα που ελάβομεν την
δικαίωσιν με το αίμα της θυσίας του, θα σωθώμεν ασφαλώς
δι' αυτού από την μέλλουσαν οργήν.

Ρωμ. 5,10 εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ

θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες
σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ·

Ρωμ. 5,10 Διότι εἰ, ἐνῶ ἡμεθα ἐχθροί, ἐσυμφιλιώθημεν μετὰ τὸν Θεόν
διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ τοῦ, πολὺ
περισσότερον τώρα, ποὺ ἔχομεν συμφιλιωθῆ, θὰ σωθώμεν
διὰ μέσου τοῦ ζώντος αἰωνίως πλησίον τοῦ Θεοῦ Κυρίου,
ἀρχιερέως καὶ μεσίτου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 5,11 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν
καταλλαγὴν ἐλάβομεν.

Ρωμ. 5,11 Καὶ ὅχι μόνον θὰ σωθώμεν, ἀλλὰ ἀπολαμβάνοντες ἀπὸ
τώρα τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, καυχώμεθα ἐν αὐτῷ διὰ
μέσου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ οὗ
τώρα ἐπῆραμεν δωρεὰν τὴν συμφιλίωσιν μας μετὰ τὸν Θεόν.

Ρωμ. 5,12 Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν
κόσμον εἰσῆλθε καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ
οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διήλθεν, ἐφ' ᾧ
πάντες ἥμαρτον·-

Ρωμ. 5,12 Ἐγίνετο δὲ αὕτη ἡ συμφιλίωσις κατὰ κάποιον ἀνάλογον
τρόπον, μετὰ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε γίνεσθαι διὰ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ
ἡ ἀποστασία καὶ ἐχθρότης· ὅπως δηλαδὴ δι' ἐνὸς
ἀνθρώπου, διὰ τοῦ Ἀδάμ, “εἰσῆλθεν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν
ἀνθρώπινον γένος” καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ
ἐτοίμη ἦν καὶ ἐκυράρχησεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
ὁ θάνατος, ἐπειδὴ ἐν τῷ Ἀδάμ ὅλοι ἥμαρτησαν, ἐτοίμη καὶ διὰ
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰσῆλθε καὶ προσφέρεται εἰς ὅλον τὸν
ἀνθρώπινον γένος ἡ δικαίωσις.

Ρωμ. 5,13 ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ, ἁμαρτία δὲ οὐκ
ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου·

Ρωμ. 5,13 Διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐδόθη ὁ Νόμος ὑπῆρχεν ἡ
ἁμαρτία ἐν κόσμῳ, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία δὲν καταλογίζεται ὡς
ἐνοχὴ καὶ εὐθύνη, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ὁ συγκεκριμένος

νόμος, που την απαγορεύει.

Ρωμ. 5,14

ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Μωϋσέως καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἀμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοιώματι τῆς παραβάσεως Ἀδάμ, ὅς ἔστι τύπος τοῦ μέλλοντος.

Ρωμ. 5,14

Ἐν τούτοις, μολονότι δεν υπήρχε ο Νόμος, ο θάνατος εκυριάρχησε ἀπὸ τον Ἀδὰμ μέχρι του Μωϋσέως και στους απογόνους του Ἀδὰμ, οι οποίοι, ενώ ημάρτανον, δεν είχαν αμαρτήσει με παράβασιν συγκεκριμένης εντολής, ὅπως ο Ἀδὰμ. Ο δε Ἀδὰμ εἶναι και προεικόνισμα του μέλλοντος νέου Ἀδὰμ, δηλαδή του Χριστοῦ.

Ρωμ. 5,15

Ἄλλ' οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπερίσσευσε.

Ρωμ. 5,15

Ἀλλ' ἡ χάρις του Χριστοῦ ευηργέτησε πολὺ περισσότερον, παρ' ὅσον ἐβλαψεν ἡ παράβασις του Ἀδὰμ· διότι, εἰ με τὴν παράβασιν του ἐνός, δηλαδή του Ἀδὰμ, ἀπέθαναν σωματικῶς και πνευματικῶς οἱ πολλοί, πολὺ περισσότερον ἡ χάρις του Θεοῦ και ἡ δωρεὰ τῆς σωτηρίας, που δίδεται δια τῆς χάριτος του ἐνός ἀνθρώπου, του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπλεόνασε πλουσίως εἰς πολλοὺς, εἰς αὐτοὺς δηλαδή που ἐπίστευσαν.

Ρωμ. 5,16

καὶ οὐχ ὡς δι' ἐνός ἀμαρτήσαντος τὸ δῶρημα· τὸ μὲν γὰρ κρίμα ἐξ ἐνός εἰς κατάκριμα, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα.

Ρωμ. 5,16

Και ἡ ανεκτίμητος δωρεὰ του Χριστοῦ δεν εἶναι ὅπως ἡ βλάβη ἀπὸ τὴν αμαρτίαν του ἐνός, ἀλλ' ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα, αφοῦ εξαλείφει ἀναρίθμητα πλήθη αμαρτιῶν. Διότι ἡ μεν καταδίκη τῆς παραβάσεως του Ἀδὰμ ἐγίνε δι' ἓνα μόνον ἀμάρτημα και ἐπεξετάθη εἰς ὅλον τον κόσμον. Ἡ χάρις ὁμως και ἡ δωρεὰ ἀπὸ τὴν σταυρικὴν θυσίαν του

Χριστού έσβησε τα πλήθη των παραπτωμάτων όλου του ανθρωπίνου γένους, ώστε να ημπορούν οι πάντες να εύρουν την δικαίωσιν.

Ρωμ. 5,17 εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσεῖαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνός Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 5,17 Διότι, εἰ ἐκ αἰτίας τῆς παραβάσεως τοῦ ἑνός, τοῦ Ἀδάμ, ὁ θάνατος ἐκυριάρχησε διὰ τοῦ ἑνός ἀνθρώπου, πολὺ περισσότερον αὐτοῖς που παίρνουν τὸν ἀνεξάντλητον πλοῦτον τῆς χάριτος καὶ τὴν δωρεάν τῆς δικαιοσύνης, θὰ βασιλεύσουν αἰωνίως εἰς νέαν ζωὴν διὰ μέσου τοῦ ἑνός, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 5,18 Ἄρα οὖν ὥς δι' ἑνὸς παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτως καὶ δι' ἑνός δικαίωματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

Ρωμ. 5,18 Ἀρα, λοιπόν, ὅπως διὰ μιᾶς παραβάσεως διέβη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἀμάρτημα καὶ ἡ καταδίκη εἰς θάνατον, ἔτσι καὶ διὰ τοῦ ἔργου τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τελείας ἀγιότητος τοῦ ἑνός ἦλθεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἡ δικαίωσις, τῆς ὁποίας καρπὸς εἶναι ἡ ζωὴ.

Ρωμ. 5,19 ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτως καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

Ρωμ. 5,19 Διότι, ὅπως με τὴν παρακοὴν τοῦ ἑνός ἀνθρώπου ἐγέναν ἁμαρτωλοὶ οἱ πολλοί, ἔτσι καὶ με τὴν τελείαν ὑπακοήν, πού ἐδείξεν ὁ εἰς, ὁ Χριστὸς στὸν Πατέρα, θὰ γίνουν δίκαιοι οἱ πολλοί.

Ρωμ. 5,20 νόμος δὲ παρεισήλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα. οὐ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις,

Ρωμ. 5,20 Ὁ δε μωσαϊκὸς Νόμος εἰσεχώρησε τρόπον τινὰ προσωρινῶς, διὰ νὰ καταστῇ αισθητὸν τὸ πλεόνασμα τῆς

αμαρτίας και της ενοχής, που προήλθεν από την πτώσιν του Αδάμ. Οπου όμως επλεόνασεν η αμαρτία, εκεί επερίσευσε πολύ πλουσιωτέρα και αφθονωτέρα η χάρις.

Ρωμ. 5,21 ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἀμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτως καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ρωμ. 5,21 Ἰνα, ὅπως ακριβῶς εκυριάρχησεν η αμαρτία, και μία ἐκφρασις αὐτῆς της κυριαρχίας ἦτο ο θάνατος, ἔτσι βασιλεύσῃ και η χάρις δια της δικαιώσεως, ὥστε να επικρατήσῃ η αιωνία ζωὴ δια μέσου του Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 6

Ρωμ. 6,1 Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἀμαρτίᾳ ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;

Ρωμ. 6,1 Εφ' ὅσον λοιπόν, ὅπου ἐπληθύνθη η αμαρτία, ἐδόθη πλουσιωτέρα η χάρις, τι θα εἰπώμεν; Θα ἐπιμείνωμεν εἰς την αμαρτίαν, δια να μας δοθῇ πλουσιωτέρα η χάρις;

Ρωμ. 6,2 μὴ γένοιτο. οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἀμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

Ρωμ. 6,2 Μὴ γένοιτο· ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχομεν πλέον ἀποθάνει ὡς πρὸς την αμαρτίαν και εἴμεθα νεκροὶ δι' αὐτήν, πῶς θα ζήσωμεν ἀκόμη μέσα εἰς αὐτή;

Ρωμ. 6,3 ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

Ρωμ. 6,3 Ἡ δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν με την πίστιν στον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐβαπτίσθημεν συγχρόνως (εβυθίσθημεν τρόπον τινά και ἐγίναμεν μέτοχοι) στον θάνατον αὐτοῦ; (Δια της σταυρώσεως του παλαιοῦ ἀνθρώπου).

Ρωμ. 6,4 συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν

θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἡγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.

Ρωμ. 6,4 Ετάφημεν, λοιπόν, μαζί με αὐτόν δια τοῦ βαπτίσματος καὶ ἐγίναμεν μέτοχοι στον θάνατον τοῦ, ἵνα, ὅπως ακριβῶς ἀνεστήθη ὁ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν δια τῆς δόξης τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ἐτσι καὶ ἡμεῖς ἀναστηθῶμεν καὶ ζήσωμεν μίαν νέαν ζωὴν, σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημα ἐκείνου.

Ρωμ. 6,5 εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα,

Ρωμ. 6,5 Διότι, εἴ, σαν δύο δένδρα ἀδιασπᾶστος ἡνωμένα εἰς ἓνα, ἐγίναμεν ἓνα σῶμα με τὸν Χριστόν δια τοῦ βαπτίσματος, ποὺ εἶναι ὁμοίωμα τοῦ σταυρικοῦ τοῦ θανάτου, κατὰ λογικὴν καὶ φυσικὴν συνέπειαν θὰ γίνωμεν ἓνα με αὐτόν καὶ εἰς τὴν ἀνάστασίν τοῦ (θὰ ἀναστηθῶμεν δηλαδὴ καὶ ἡμεῖς ἐνδοξοί, ὅπως καὶ ἐκεῖνος),

Ρωμ. 6,6 τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεῦειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ·

Ρωμ. 6,6 γνωρίζοντες τοῦτο, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος, ἡ διεφθαρμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν φύσις μας, ἐσταυρώθη μαζί με τὸν Χριστόν δια τοῦ βαπτίσματος, δια νὰ ἀτονήσῃ πλέον καὶ νὰ εἶναι σαν πεθαμένον τὸ σῶμα μας ἀπέναντι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ μὴ γίνωμεν πάλιν δούλοι τῆς ἁμαρτίας.

Ρωμ. 6,7 ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Ρωμ. 6,7 Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἀπέθανε ἔχει πλέον ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ἁμαρτίας (δεδομένου ὅτι ὁ πεθαμένος καὶ νεκρὸς οὔτε πειράζεται οὔτε ἁμαρτάνει).

Ρωμ. 6,8 εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ,

Ρωμ. 6,8 Ἐφ' ὅσον δε δια τοῦ βαπτίσματος ἔχομεν ἀποθάνει μαζί με

τον Χριστόν, ως προς την αμαρτίαν, πιστεύομεν ότι και θα ζήσωμεν ένδοξοι μαζί με αυτόν εις την αιωνιότητα.

Ρωμ. 6,9 είδότες ότι Χριστός έγερθείς έκ νεκρών ούκέτι άποθνήσκει, θάνατος αυτού ούκέτι κυριεύει.

Ρωμ. 6,9 Διότι γνωρίζομεν πολύ καλά, ότι ο Χριστός αναστηθείς εκ των νεκρών δεν πεθαίνει πλέον ποτέ, ο θάνατος δεν έχει καμμίαν απολύτως εξουσίαν και κυριότητα εις αυτόν.

Ρωμ. 6,10 ὁ γάρ απέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ απέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.

Ρωμ. 6,10 Και δεν τον κατακυριεύει πλέον ο θάνατος, διότι, τον σταυρικόν θάνατον τον υπέστη τότε ο Κυριος, άπαξ δια παντός, δια να εξαλείψη την αμαρτίαν. Και την ζωήν δε, την οποίαν ζη τώρα, την ζη αιωνίως ένδοξος πλησίον του Θεού.

Ρωμ. 6,11 οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ρωμ. 6,11 Ετσι και σεις θα θεωρήτε πλέον τους ευατούς σας, νεκρούς ως προς την αμαρτίαν, ζωντανούς δε δια τον Θεόν δια μέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.

Ρωμ. 6,12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ,

Ρωμ. 6,12 Λοιπόν, ας μη βασιλεύη και ας μη κυριαρχή η αμαρτία στο θνητόν σας σώμα, ώστε να υπακούετε εις αυτήν, παρασυρόμενοι από τας επιθυμίας του σώματος.

Ρωμ. 6,13 μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ.

Ρωμ. 6,13 Ούτε να προσφέρετε και να κάνετε τα μέλη του σώματός σας όργανα και όπλα της αδικίας, δια των οποίων θα σας νικά και θα σας εξουσιάζη η αμαρτία. Αλλά να προσφέρετε τους εαυτούς σας στον Θεόν σαν άνθρωποι, που πράγματι

έχετε αναστηθή εκ των νεκρών, και τα μέλη σας να τα προσφέρετε και αφιερώσετε στον Θεόν, δια να είναι όργανα και όπλα εις κάθε αρετήν.

Ρωμ. 6,14 ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γὰρ ἐστε ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν.

Ρωμ. 6,14 Ετσι δε ποτέ πλέον η αμαρτία δεν θα σας υποδουλώση, διότι δεν είσθε πλέον υπό την εξουσίαν του Νομου, ο οποίος κατεδίκαζε με την αμαρτίαν, χωρίς όμως να διδῃ την λύτρωσιν, ἀλλὰ ευρίσκεσθε εις την βασιλείαν της χάριτος, που δίδει συγχώρησιν, ελευθερίαν και αγιασμόν.

Ρωμ. 6,15 Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; μὴ γένοιτο.

Ρωμ. 6,15 Τι λοιπόν; Εφ' ὅσον δεν εἴμεθα υπό την κυριαρχίαν του Νομου, ἀλλ' ευρισκόμεθα εις την δωρεάν της χάριτος, θα αμαρτήσωμεν, αφού είναι εύκολον να λάβωμεν ἄφεσιν; Μὴ γένοιτο!

Ρωμ. 6,16 οὐκ οἴδατε ὅτι ὃς παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοι ἐστε ὃς ὑπακούετε, ἥτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;

Ρωμ. 6,16 Δεν γνωρίζετε ὅτι εις εκείνον, που προσφέρετε τους εαυτοὺς σας δούλους, δια να τον υπακούετε, γίνεσθε πράγματι δούλοι με την υπακοήν αυτήν. Δηλαδή είσθε η δούλοι υπακούοντες εις την αμαρτίαν δια να καταλήξετε στον πνευματικόν θάνατον η δούλοι υπακούοντες στον Χριστόν, δια να αποκτήσετε την δικαίωσιν και την αιωνίαν μακαριότητα.

Ρωμ. 6,17 χάρις δὲ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς,

Ρωμ. 6,17 Ἀλλά, δόξα στον Θεόν, διότι ναι μεν υπήρξατε ἄλλοτε δούλοι της αμαρτίας, υπηκούσατε ὅμως με ὅλην σας την ψυχὴν και την καρδίαν στον τέλειον κανόνα της ἀρίστης διδασκαλίας, την οποίαν ἔχετε διδαχθῇ ἀπὸ τους

Αποστόλους.

Ρωμ. 6,18 ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.

Ρωμ. 6,18 Ἐτσι δε, αφού εγίνατε ελεύθεροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, υπεδουλώθητε εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀρετὴν.

Ρωμ. 6,19 ἀνθρώπινον λέγω διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν. ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.

Ρωμ. 6,19 Χρησιμοποιῶ ἀνθρωπίνας εἰκόνας καὶ ἐκφράσεις ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας, που παρουσιάζει ἡ ἀνθρωπίνη, ἡ σαρκικὴ ἀκόμῃ κατάστασίς σας. Δηλαδή ὅπως εἶχατε προσφέρει τα μέλη σας δούλα εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀνομίας, δια νὰ διαπράττετε τὴν ἁμαρτίαν, ἔτσι καὶ τώρα πρέπει νὰ προσφέρετε τα μέλη σας δούλα εἰς τὴν ἀρετὴν, δια νὰ προχωρήσετε καὶ ἐπιτύχετε τὴν ἀγιότητα.

Ρωμ. 6,20 ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.

Ρωμ. 6,20 Ἀλλοτε, ὅταν ἦσθε δούλοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἦσθε μὲν ἐλεύθεροι ὡς πρὸς τὴν δικαίωσιν καὶ τὴν ἀρετὴν, που θέλει ὁ Θεός,

Ρωμ. 6,21 τίνα οὖν καρπὸν εἶχετε τότε ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων θάνατος.

Ρωμ. 6,21 ἀλλὰ ποῖον καρπὸν, ποῖον κέρδος καὶ ὠφέλειαν εἶχατε τότε ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας, δια τα ὁποῖα τώρα ἐντρέπεσθε κάθε φοράν που τα ἐνθυμείσθε. Διότι ἡ κατάληξις ἐκείνων εἶναι ὁ αἰώνιος πνευματικὸς θάνατος.

Ρωμ. 6,22 νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον.

Ρωμ. 6,22 Τώρα δε που ἀπεκτήσατε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπηλλάγητε

από την δουλείαν της αμαρτίας, υπεδουλώθητε δε
θεληματικά στον Θεόν, έχετε ως καρπόν την προκοπήν εις
την αγιότητα τελικόν δε και αναφαίρετον κέρδος την
αιωνίαν ζωήν.

Ρωμ. 6,23 τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα
τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ
ἡμῶν.

Ρωμ. 6,23 Διότι αι μεν συνέπεται και ο μισθός της αμαρτίας είναι ο
πνευματικός θάνατος, το δε δώρον του Θεού προς εκείνους,
που τον υπακούουν, είναι η αιώνιος ζωή δια του Κυρίου
ημών Ιησού Χριστού.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 7

Ρωμ. 7,1 Ἦ ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί· γινώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ. ὅτι
ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ;

Ρωμ. 7,1 Ομιλώ προς ανθρώπους, οι οποίοι γνωρίζουν τον Νομον. Η
μήπως αγνοείτε, αδελφοί, ὅτο ο Νομος έχει κύρος και
εξουσίαν στον άνθρωπον, εφ' ὅσον αυτός ζει;

Ρωμ. 7,2 ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεσται νόμῳ· ἐὰν
δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ
ἀνδρός.

Ρωμ. 7,2 Διότι η υπανδρευμένη γυναίκα, παραδείγματος χάριν, έχει
δια του νόμου του γάμου δεθή προς τον άνδρα της, εφ' ὅσον
χρόνον εκείνος ζει. Εάν όμως αποθάνει ο σύζυγός της, έχει
αυτή αποδεσμευθή από την εξουσίαν του νόμου, ο οποίος
την έδενε προηγουμένως με τον άνδρα της.

Ρωμ. 7,3 ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρός μοιχαλὶς χρηματίσει ἐὰν
γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρα
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα
γενομένην ἀνδρὶ ἐτέρῳ·

- Ρωμ. 7,3 Αρα, όταν ζη ο σύζυγος της, εάν αυτή συνάψη σχέσεις με άλλον άνδρα, θα γίνη μοιχαλίσ. Εάν όμως πεθάνη ο σύζυγος της είναι ελεύθερα από τον νόμον, να γίνη σύζυγος άλλου ανδρός, χωρίς να θεωρήται αυτή πλέον μοιχαλίσ.
- Ρωμ. 7,4 ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.
- Ρωμ. 7,4 Ὡστε, ἀδελφοί μου, κατὰ το παρὰδειγμὰ που σας ἔφερα, ἔχετε θανατωθῇ καὶ αποθάνει ὡς πρὸς τὸν Νόμον διὰ τοῦ σταυρωθέντος σώματος τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ανήκετε εἰς ἄλλον, δηλαδὴ στὸν ἀναστηθέντα Χριστόν, διὰ νὰ φέρωμεν ἔτσι καρποὺς πνευματικoὺς πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ Θεοῦ.
- Ρωμ. 7,5 ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ·
- Ρωμ. 7,5 Διότι, ὅταν ἐζούσαμεν τὸν σαρκικὸν βίον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τὰ πάθη τῶν ἁμαρτιῶν, τὰ ὁποῖα κατεδίκαζε ἀλλὰ δὲν ἐξήλειφεν ὁ παλαιὸς Νόμος, ἐνεργοῦσαν ἐντὸς μας καὶ ἐπράττοντο διὰ τῶν μελῶν μας, διὰ νὰ παράγουν ἔτσι καρποὺς ποὺ ἔφερναν τὸν αἰώνιον θάνατον.
- Ρωμ. 7,6 νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.
- Ρωμ. 7,6 Τώρα ὁμως ἔχομεν ἀποδεσμευθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν Νόμον, διότι ἀπεθάναμεν ὡς πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποῖου προηγουμένως εὐρισκόμεθα, ὥστε τώρα νὰ ὑπακούωμεν στὸν Θεόν, διὰ νὰ ζήσωμεν τὴν νέαν κατάστασιν, ποὺ μας ἐχάρισε τὸ Πνεῦμα, καὶ νὰ μὴ δουλεύωμεν εἰς τὴν παλαιάν κατάστασιν, ὅπου ἐκυριαρχοῦσαν οἱ τύποι καὶ τὸ γράμμα τοῦ Νόμου.

- Ρωμ. 7,7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου· τὴν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν, οὐκ ἐπιθυμήσεις·
- Ρωμ. 7,7 Ἀλλὰ τότε, τι λοιπὸν θα εἰπώμεν; Ὅτι ὁ Νόμος, πού μας ἐδημιουργοῦσε αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς δουλείας, ἢ το κάτι το αμαρτωλὸν καὶ κακόν; Ασφαλῶς ὄχι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ λέγωμεν ὅτι τὴν ἁμαρτίαν δὲν τὴν ἐγνωρίσαμεν εἰ μὴ μόνον διὰ τοῦ Νομοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἀπηγόρευε. Διότι καὶ τὴν αμαρτωλὴν ἐπιθυμίαν δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζα ὡς αμαρτωλὴν, εἴαν ὁ Νόμος ρητῶς δὲν ἔλεγεν “οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστὶ”.
- Ρωμ. 7,8 ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά.
- Ρωμ. 7,8 Ἐλαβεν ὅμως ἀφορμὴν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀπαγορευούσας τοῦ Νομοῦ ἡ ἁμαρτία, πού υπήρχε μέσα μου καὶ ὡς κατάστασις καὶ ὡς ροπὴ πρὸς τὸ κακόν καὶ ἐκαλλιέργησε καὶ ἐφλόγιζε μέσα μου κάθε αμαρτωλὴν ἐπιθυμίαν. Διότι χωρὶς τὸν Νόμον ἡ ἁμαρτία εἶναι νεκρά, σαν νὰ μὴν ὑπάρχει.
- Ρωμ. 7,9 ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν,
- Ρωμ. 7,9 Ἐγὼ δὲ ἐζούσα κάποτε χωρὶς τὸν Νόμον, χωρὶς νὰ ἔχω γνώσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ. Ὅταν δὲ ἐγνώρισα τὴν ἐντολήν, τότε ἀναζωγονήθηκε μέσα μου καὶ μου ἐγίνετο γνωστὴ ἡ ἁμαρτία.
- Ρωμ. 7,10 ἐγὼ δὲ ἀπέθανον, καὶ εὐρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἢ εἰς ζωὴν, αὕτη εἰς θάνατον·
- Ρωμ. 7,10 Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι, ὅτι ἐγὼ ἀπέθανα πνευματικῶς ἐξ αἰτίας τῶν παραβάσεων. Καὶ ἐτσι ἡ ἐντολὴ τοῦ Νομοῦ, πού εἶχε δοθῇ διὰ νὰ με χειραγωγήσῃ εἰς τὴν λύτρωσιν καὶ ζωὴν, αὕτη εὐρέθη ὅτι με ὠδήγησεν στὸν θάνατον.

- Ρωμ. 7,11 ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς ἐξηπάτησέ με καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτεινεν.
- Ρωμ. 7,11 Διότι ἡ ἁμαρτία ἐπῆρε ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἐντολὴν, με ἠπάτησε καὶ με παρέσυρε δελεαστικῶς εἰς τὴν παράβασιν καὶ δι' αὐτῆς με ἐθανάτωσε πνευματικῶς.
- Ρωμ. 7,12 ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.
- Ρωμ. 7,12 Ὡστε ὁ μὲν Νόμος, πού ἐδόθη διὰ τοῦ Μωϋσέως, εἶναι ἅγιος καὶ κάθε ἐντολὴ τοῦ εἶναι ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθὴ δι' ἐμέ τον ἄνθρωπον.
- Ρωμ. 7,13 τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ἵνα φανῇ ἁμαρτία, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.
- Ρωμ. 7,13 Ἀλλὰ θα ἐρωτήσῃ κανεῖς· Αὐτό, λοιπόν, τὸ ἀγαθόν, ὁ ἅγιος δηλαδή καὶ δίκαιος Νόμος, ἐγίνε δι' ἐμέ αἰτία θανάτου; Μὴ γένοιτο! Ἀλλ' ἡ ἁμαρτία, διὰ νὰ φανῇ πόσον ολεθρία καὶ φοβερά εἶναι, ἐπέτυχε διὰ τοῦ Νομοῦ, πού εἶναι ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, νὰ κατεργασθῇ καὶ πραγματοποιήσῃ ἐντός μου τὸν θάνατον· διὰ νὰ γίνῃ ἔτσι καὶ ἀποδειχθῇ ολοκάθαρα διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς, πόσον ὑπερβολικὰ καταστρεπτικὴ καὶ ὑπουργὸς εἶναι ἡ ἁμαρτία διὰ τὸν ἄνθρωπον.
- Ρωμ. 7,14 οἶδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικὸς ἐστίν· ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.
- Ρωμ. 7,14 Διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικὸς, δῶρον δηλαδή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν ἰδικὴν μας πνευματικὴν ζωὴν. Εγὼ ὅμως εἰμὶ δούλος τῆς σαρκός, σαν πωλημένος σκλάβος ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἁμαρτίας.
- Ρωμ. 7,15 ὁ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ.
- Ρωμ. 7,15 Κυριευμένος καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τὸ πάθος δὲν γνωρίζω καλὰ αὐτὸ τὸ κακὸν πού πράττω. Διότι δὲν πράττω αὐτὸ τὸ

οποῖον ἐσωτερικῶς θέλω, ἀλλὰ κάμνω ἐκεῖνο το ὁποῖον μισῶ.

Ρωμ. 7,16 εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

Ρωμ. 7,16 Εἰάν δε, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀμαρτωλότητα καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς πειρασμοὺς, πράττω αὐτὸ που δὲν θέλω, τότε με τὴν θέλησίν μου καὶ ἀντίθετα πρὸς τὰ ἔργα μου συμφωνῶ με τὸν Νόμον καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶναι καλός.

Ρωμ. 7,17 νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἀμαρτία.

Ρωμ. 7,17 Τώρα δε δὲν πράττω ἐγὼ τὸ κακόν, ἀλλὰ ἡ ἀμαρτία, ἡ ὁποία κατοικεῖ μέσα μου καὶ με ἐξουσιάζει.

Ρωμ. 7,18 οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω·

Ρωμ. 7,18 Διότι γνωρίζω καλὰ ὅτι δὲν κατοικεῖ μέσα μου, δηλαδὴ εἰς τὴν διεφθαρμένην ἀνθρωπίνην φύσιν, τὸ ἀγαθόν· αὐτὸ δε φαίνεται καθαρὰ καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ νὰ θέλω μεν τὸ καλὸν εἶναι τούτο κοντὰ μου, τὸ νὰ πραγματοποιῶ ὁμως τὸ καλὸν δὲν το εὐρίσκω κοντὰ μου καὶ εὐκόλον.

Ρωμ. 7,19 οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω.

Ρωμ. 7,19 Διότι δὲν πράττω τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἐσωτερικῶς με ὅλην μου τὴν θέλησιν ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τὸ κακόν, που δὲν θέλω, αὐτὸ πράττω.

Ρωμ. 7,20 εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἀμαρτία.

Ρωμ. 7,20 Εἰάν δε ἐγὼ πράττω τὸ κακόν, που εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν το θέλω, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν το πραγματοποιῶ πλέον ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία, που κατοικεῖ μέσα μου καὶ ἡ ὁποία με ἔχει κάμει δούλον τῆς.

- Ρωμ. 7,21 εὕρισκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἔμοι ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἔμοι τὸ κακὸν παράκειται·
- Ρωμ. 7,21 Αρα εὕρισκω τον Νομον του Θεοῦ βοηθόν και σύμφωνα με την θέλησίν μου, η οποία και θέλει να πράττω το καλόν. Δεν μπορώ όμως να τηρήσω αυτόν, διότι υπάρχει κοντά μου και ἔντος μου το κακόν, η δύναμις της αμαρτίας.
- Ρωμ. 7,22 συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον,
- Ρωμ. 7,22 Διότι ευχαριστούμαι και ευφραίνομαι στον νόμον του Θεοῦ με ὅλην μου την ψυχὴν, την καρδίαν και τον νουν.
- Ρωμ. 7,23 βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.
- Ρωμ. 7,23 Βλέπω ὅμως να κυριαρχή εις τα μέλη μου ἄλλος νόμος, η δύναμις της αμαρτίας, που αντιστρατεύεται και μάχεται ὅσα ο νους μου και η συνείδησις μου υποδεικνύουν ως ορθά, και με υποδουλώνει στον νόμον της αμαρτίας, ο οποίος κυριαρχεῖ εις την αμαρτωλὴν ἀνθρωπίνην μου φύσιν.
- Ρωμ. 7,24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;
- Ρωμ. 7,24 Δυστυχισμένος και ταλαιπωρημένος ἐγὼ ἄνθρωπος! Ποιὸς θα με ἐλευθερώσῃ και θα με γλυτώσῃ ἀπὸ το σῶμα τούτο, μέσα στο οποίον κυριαρχεῖ η αμαρτία και δια της αμαρτίας ο θάνατος;
- Ρωμ. 7,25 εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δὲ σαρκὶ νόμῳ ἀμαρτίας.
- Ρωμ. 7,25 Ευχαριστῶ τον Θεόν, ο οποίος με ἠλευθέρωσε και με ἔσωσε δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ, του Κυρίου ἡμῶν. Το συμπέρασμα, λοιπόν, εἶναι ὅτι ἐγὼ δουλεύω εις δύο κυρίους· με τον νουν

και την συνείδησιν δουλεύω στον νόμον του Θεού, με τα μέλη όμως της σαρκός μου δουλεύω στον νόμον της αμαρτίας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 8

- Ρωμ. 8,1 Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.
- Ρωμ. 8,1 Επομένως δεν υπάρχει τώρα καμμία καταδίκη στους πιστεύοντας και τους ηνωμένους με τον Ιησούν Χριστόν, οι οποίοι ζουν και πολιτεύονται όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλὰς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα με τας εντολὰς του Πνεύματος.
- Ρωμ. 8,2 ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.
- Ρωμ. 8,2 Διότι ο Νομος του Πνεύματος, η χάρις, ο φωτισμός και η δύναμις του Αγίου Πνεύματος, που μεταδίδει και καλλιεργεί και αναπτύσσει την κατά Χριστόν ζωήν, με απηλευθέρωσε από τον νόμον και την κυριαρχίαν της αμαρτίας και του θανάτου.
- Ρωμ. 8,3 τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἡσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἀμαρτίας καὶ περὶ ἀμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἀμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,
- Ρωμ. 8,3 Διότι εκείνο το οποίον ἦτο αδύνατον και ακατόρθωτον στον Νομον, που δεν ημπορούσε δηλαδή να κατανικήση την αμαρτωλότητα και την αντίστασιν του σαρκικοῦ αμαρτωλοῦ ανθρώπου, το επραγματοποίησε και το ἔφερεν εις πέρας ο Θεός με το να στείλῃ, δια την εξάλειψιν της αμαρτίας, τον Υιόν του τον μονογενή, με ανθρώπινον σῶμα,

χωρίς βέβαια και να είναι αμαρτωλόν. Και έτσι καταδίκασε και κατέλυσε την αμαρτίαν δια της αναμαρτήτου σαρκός του Υιού του, που παρεδόθη εις θάνατον.

Ρωμ. 8,4 ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα·

Ρωμ. 8,4 Δια να εκπληρωθούν πλέον με την χάριν του Θεού όλαι αι διατάξτου Νομου και από ημάς, οι οποίοι ζώμεν και φερόμεθα τώρα, όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλὰς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα προς τα παραγγέλματα του Ευαγγελίου και τας υπαγορεύστου Αγίου Πνεύματος.

Ρωμ. 8,5 οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος.

Ρωμ. 8,5 Διότι όσοι ευρίσκονται ακόμη υπό την κυριαρχίαν της σαρκός φρονούν και επιθυμούν όσα θέλει η σαρξ· όσοι όμως κατευθύνονται από την χάριν και την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος, σκέπτονται και φρονούν και θέλουν όσα το Αγιον Πνεύμα τους υπαγορεύει.

Ρωμ. 8,6 τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη· διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν·

Ρωμ. 8,6 Αι σκέψεις, τα φρονήματα και αι επιθυμίαι της σαρκός προκαλούν τον πνευματικόν θάνατον. Το δε φρόνημα, που υπαγορεύει το Πνεύμα το Αγιον και η αγία κατάστασις που δημιουργεί, οδηγεί εις την αληθινὴν ζωὴν και ειρήνην. Διότι η σαρκική κατάστασις και επιθυμία είναι εχθρά στον Θεόν και φέρει τον θάνατον.

Ρωμ. 8,7 τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται·

Ρωμ. 8,7 Εις τον Νομον του Θεού δεν υποτάσσεται ο σαρκικός άνθρωπος και ούτε έχει την δύναμιν να υποταχθῇ.

Ρωμ. 8,8 οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

Ρωμ. 8,8 Όσοι δε ζουν κατὰ σάρκα και πορεύονται κατὰ τας επιθυμίας της σαρκός, δεν ημπορούν να αρέσουν και να

ευαρεστήσουν στον Θεόν.

Ρωμ. 8,9 ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. εἰ δὲ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.

Ρωμ. 8,9 Σεις ὁμως δεν εἰσθε πλέον δούλοι της σαρκός, ἀλλ' ευρίσκεσθε υπό την καθοδήγησιν του πνεύματος σας, που ἔχει φωτισθῇ και αναγεννηθῇ από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, εἴν βέβαια κατοική ἐντος υμῶν το Πνεῦμα του Θεοῦ. Εἴν δε κανεῖς δεν ἔχη μέσα του Πνεῦμα Χριστοῦ, αὐτός δεν εἶναι ἄνθρωπος του Χριστοῦ.

Ρωμ. 8,10 εἰ δὲ Χριστός ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι' ἁμαρτίαν, τὸ δὲ πνεῦμα ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.

Ρωμ. 8,10 Εἴν δε κατοική ο Χριστός μέσα σας, τότε ἐστω και αν το σῶμα σας υπόκειται στον θάνατον ἐξ αιτίας της αμαρτίας, το πνεῦμα σας ὁμως ἔχει ζωὴν αιωνίαν χάρις εἰς την δικαίωσιν, που ελάβατε από τον Χριστόν.

Ρωμ. 8,11 εἰ δὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστόν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσῃ καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν ὑμῖν.

Ρωμ. 8,11 Εἴν δε το Πνεῦμα του Θεοῦ, που ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν τον Ἰησοῦν, κατοική μέσα σας, τότε αὐτός που ἀνέστησε τον Χριστόν θα ζωοποιήσῃ και τα θνητὰ σώματα σας ἐνεκα του Πνεύματός του, που κατοικεῖ μέσα σας.

Ρωμ. 8,12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμέν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν·

Ρωμ. 8,12 Αρα, λοιπόν, ἀδελφοί, αφοῦ τέτοιες ευεργεσίες ελάβομεν και τέτοιες δωρεές ετοιμάζονται δι' ἡμᾶς, δεν ἔχομεν υποχρέωσιν εἰς την σάρκα, να ζῶμεν κατὰ τας ἐπιθυμίας της σαρκός (ἀλλὰ στο Πνεῦμα, να ζῶμεν κατὰς υπαγορεύσσετου Πνεύματος).

Ρωμ. 8,13 εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ

Πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε,
ζήσεσθε.

Ρωμ. 8,13 Διότι, εἴν ζῆτε κατὰ τας επιθυμίας της σαρκός, μέλλετε να αποθάνετε τον αἰώνιον θάνατον. Εἴν όμως, με τας πνευματικὰς δυνάμεις που χαρίζει το Πνεῦμα, αποστρέφεσθε και νεκρώνετε τας κακὰς πράξουτου σώματος, θα ζήσετε αἰωνίως πλησίον του Θεοῦ.

Ρωμ. 8,14 ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

Ρωμ. 8,14 Διότι, ὅσοι οδηγούνται και κατευθύνονται ἀπὸ το Πνεῦμα του Θεοῦ, αυτοὶ εἰναι οἱ πραγματικοὶ υἱοὶ του Θεοῦ.

Ρωμ. 8,15 οὐ γὰρ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κρᾶζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ.

Ρωμ. 8,15 Σεις δε, ὅταν ἐπιστεῦσατε και ἐβαπτίσθητε, δεν ἐλάβετε ψυχικὴν κατὰστασιν και φρονήματα δουλείας, δια να περιπέσετε πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε ἀπὸ το Πνεῦμα το Ἁγίου ψυχικὴν κατὰστασιν και φρονήματα υἱών του Θεοῦ κατὰ χάριν, ὥστε χάρις εἰς αὐτὰ να φωνάζωμεν με θάρρος προς τον Θεόν; Ἀββᾶ ὁ Πατήρ!

Ρωμ. 8,16 αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.

Ρωμ. 8,16 Αὐτὸ δε το Ἁγίον Πνεῦμα μαρτυρεῖ και ἐπιβεβαιώνει μαζή με το ἰδικὸν μας πνεῦμα ὅτι εἴμεθα τέκνα του Θεοῦ.

Ρωμ. 8,17 εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἶπερ συμπάσχομεν ἵνα και συνδοξασθῶμεν.

Ρωμ. 8,17 Εἴν δε εἴμαθα τέκνα, κατὰ λογικὴν συνέπειαν εἴμεθα και κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν του Θεοῦ, που εἰναι πατέρας μας, συγκληρονόμοι δε μαζή με τον Χριστόν, που εἰναι πρωτότοκος ἀδελφός μας. Αποκτῶμεν δε αὐτὰ τα δικαιώματα, εἴν βεβαίως πάσχωμεν και ταλαιπωρούμεθα μαζή με τον Χριστόν δια να δοξασθῶμεν ἔτσι μαζή του.

- Ρωμ. 8,18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.
- Ρωμ. 8,18 Φρονῶ δε, και εἶναι ἀπολύτως λογικὴ ἡ σκέψις μου, ὅτι τα ὅσα υποφέρομεν κατὰ το διάστημα της παρουσίας ζωῆς δεν εἶναι ἄξια κατὰ κανένα τρόπον να συγκριθοῦν προς την δόξαν, ἡ οποία μέλλει να ἀποκαλυφθῇ και δοθῇ εἰς ἡμᾶς.
- Ρωμ. 8,19 ἡ γὰρ ἀποκαρδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.
- Ρωμ. 8,19 Και αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀψυχὸς κτίσις εὐρίσκεται εἰς συνεχή ἔντονον ἀναμονήν, περιμένουσα με πόθον τὴν ἐνδοξον φανέρωσιν των τέκνων του Θεοῦ.
- Ρωμ. 8,20 τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι
- Ρωμ. 8,20 Διότι και ἡ κτίσις ἔχει υποδουλωθῇ εἰς τὴν φθοράν ὅχι βέβαια με τὴν θέλησίν της, ἀλλὰ ἀπὸ τον Θεόν, ο οποίος τὴν υπέταξεν εἰς τὴν φθοράν (μετὰ τὴν πτώσιν του ἀνθρώπου) με τὴν ἐλπίδα ὁμως της ἀπαλλαγῆς.
- Ρωμ. 8,21 ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.
- Ρωμ. 8,21 Ἡ βεβαία δε ἐλπίς εἶναι ὅτι και αὐτὴ ἡ κτίσις θα ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τον ζυγὸν της φθορᾶς και του θανάτου και ἀφθαρτος πλέον θα λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐλευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεοῦ.
- Ρωμ. 8,22 οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν·
- Ρωμ. 8,22 Διότι γνωρίζομεν, ὅτι ὅλη ἡ κτίσις μαζὴ στενάζει και πονεῖ πολὺ μέχρι σήμερον.
- Ρωμ. 8,23 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Πνεύματος ἔχοντες καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν υἰοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.

- Ρωμ. 8,23 Και όχι μόνον η κτίσις, αλλά και ημείς οι ίδιοι, μολονότι έχομεν ήδη πάρει την απαρχήν των δωρεών του Αγίου Πνεύματος ως προκαταβολήν, τρόπον τινά, και εγγύησιν δια τα μέλλοντα αγαθά, στενάζομεν εν τούτοις εσωτερικώς, περιμένοντες το πλήρες και τέλειον δώρον της υιοθεσίας μας εκ μέρους του Θεού, την απολύτρωσιν του σώματος ημών εκ της φθοράς.
- Ρωμ. 8,24 τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπίς δὲ βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὁ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;
- Ρωμ. 8,24 Διότι τώρα έχομεν σωθῆ με την ελπίδα, την βεβαίαν και ασφαλή. Ελπίς όμως η οποία είναι αισθητή και ορατή, δεν είναι ελπίς. Διότι εκείνο το οποίον βλέπει κανείς με τα σωματικά του μάτια, τι λόγος υπάρχει να το ελπίζη, αφού το βλέπει ως πραγματικότητα;
- Ρωμ. 8,25 εἰ δὲ ὁ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.
- Ρωμ. 8,25 Εάν όμως εκείνο, που δεν βλέπομεν, ελπίζωμεν να το αποκτήσωμεν στο μέλλον, τότε με πολλήν υπομονήν και σφοδράν επιθυμίαν το περιμένομεν.
- Ρωμ. 8,26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξόμεθα καθὸ δεῖ οὐκ οἶδαμεν, αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις·
- Ρωμ. 8,26 Και αυτό επίσης το Αγιον Πνεύμα μας βοηθεῖ ωσαύτως εις ὅλας τας αδυναμίας μας, απαλύνει τους κόπους και τους πόνους και τας θλίψεις μας. Ειδικώτεον δε, επειδή ημεῖς δεν γνωρίζομεν πως πρέπει να προσευχηθώμεν και τι να ζητήσωμεν εις την προσευχήν μας, αυτό τούτο το Πνεύμα το Αγιον μεσιτεύει με το παραπάνω υπέρ ημών, εμπνέει εις τας καρδίας μας στεναγμούς ιερὰς κατανύξεως, που δεν είναι δυνατόν να εκφρασθούν με λόγια, και οι οποίοι μας υψώνουν προς τον Θεόν.
- Ρωμ. 8,27 ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ

Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

Ρωμ. 8,27

Ο Θεός ὁμως, ο οποίος ερευνά και τα βάθη των καρδιών, γνωρίζει τι θέλει να εκφράση με τους στεναγμούς αυτούς το Πνεῦμα, διότι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, προσεύχεται και κατ' αὐτὸν τον τρόπον ὑπὲρ των πιστῶν.

Ρωμ. 8,28

Οἶδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὓσιν·

Ρωμ. 8,28

Τους στεναγμούς μας δια τας θλίψεις της παρούσης ζωῆς τους απαλύνει και το γεγονός, ὅτι γνωρίζομεν πως εις εκείνους που αγαποῦν τον Θεόν ὅλα υποβοηθοῦν και συνεργάζονται δια το καλόν των· εις αυτούς δηλαδή, οι οποίοι σύμφωνα με την προαιώνιον πρόθεσιν του Θεού ἔχουν κληθῆ και ἔχουν δεχθῆ την σωτηρίαν.

Ρωμ. 8,29

ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς·

Ρωμ. 8,29

Διότι εκείνους τους οποίους ο Θεός ἔχει προγνωρίσει ως αξίους σωτηρίας δια την καλήν των διάθεσιν, τους προώρισε να γίνουν ομοιόμορφοι προς την ἐνδοξον εἰκόνα του Υἱοῦ του, ὥστε να εἶναι ο Υἱός του Θεοῦ πρωτοτόκος μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν, που θα εἶναι ὅμοιοί του.

Ρωμ. 8,30

οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

Ρωμ. 8,30

Εκείνους δε που προώρισε δια την δόξαν της ομοιώσεώς των προς τον Χριστόν, αυτούς και ἐκάλεσε· και αυτούς που ἐκάλεσε και ἐδέχθησαν την κλήσιν, τους κατέστησε δικαίους· και εκείνους που ἐδικαίωσε, αυτούς και ἐδόξασε εις την Βασιλείαν των ουρανῶν.

Ρωμ. 8,31

Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

Ρωμ. 8,31

Τι λοιπόν, θα εἰπώμεν και τι συμπεράσματα θα βγάλωμεν

δια τας μεγάλας αυτὰς δωρεὰς, που μας εχάρισεν ο Θεός;
Το συμπέρασμα είναι ὅτι, εἰάν ο Θεός μας αγαπά και εἶναι
υπερασπιστὴς μας, ποῖος θα τολμήσῃ να εναντιωθῇ προς
ἡμᾶς και να μας βλάβῃ;

Ρωμ. 8,32

ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν
πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ
πάντα ἡμῖν χαρίζεται;

Ρωμ. 8,32

Αὐτός, ο οποίος δεν ἐλυπήθη οὔτε τον μονογενὴ Υἱόν του,
ἀλλὰ τον παρέδωκεν στον σταυρικόν θάνατον ὑπὲρ ὅλων
ἡμῶν, πῶς μαζὴ με αὐτόν δεν θα μας χαρίσῃ και κάθε ἄλλην
εὐνοίαν και ὅλα τα ἄλλα, που μας χρειάζονται; (Αφοῦ μας
εδώρισε το ἀπείρως ἀνώτερον, δεν θα μας χαρίσῃ και τα
ἄλλα ἀγαθὰ;)

Ρωμ. 8,33

τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων·

Ρωμ. 8,33

Ποῖος θα τολμήσῃ να παρουσιασθῇ επικριτὴς και
κατήγορος ἐναντίον των ἐκλεκτῶν του Θεοῦ; Κανείς· διότι
“αὐτός ο ἴδιος ο Θεὸς σβῆναι και ἐξαλείφει τας ἀμαρτίας
μας και μας κάμνει δικαίους”.

Ρωμ. 8,34

τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ
ἐγερθείς, ὅς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ
ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.

Ρωμ. 8,34

“Ποῖος θα τολμήσῃ να μας κατακρίνῃ και να μας
καταδικάσῃ”; Κανένας· διότι ο Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος, που
ἀπέθανε δι' ἡμᾶς, μᾶλλον δε και ἀνεστήθη δια την
δικαίωσίν μας, ο οποίος και εὐρίσκεται πάντοτε ἐνδοξος εἰς
τα δεξιὰ του Θεοῦ και μεσιτεύει προς τον Πατέρα δι' ἡμᾶς.

Ρωμ. 8,35

τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ
στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ
μάχαιρα;

Ρωμ. 8,35

Ποῖος, λοιπόν, θα ἠμπορέσῃ ποτέ να μας χωρίσῃ ἀπὸ την
ἀγάπην του Χριστοῦ; Θλίψις ἢ ἐσωτερικὴ στενοχωρία ἢ
διωγμός ἐκ μέρους των ἀπίστων ἢ πείνα ἢ γυμνότης ἢ
οἰοσδὴποτε κίνδυνος ἢ μαχαίρα, που να μας ἀπειλή με

σφαγήν;

Ρωμ. 8,36 καθὼς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.

Ρωμ. 8,36 Αντικρύζομεν βέβαια και αὐτὸν τον κίνδυνον της σφαγῆς, ὅπως ἄλλωστε ἔχει προφητευθῇ και στους ψαλμοὺς ὅτι· “ἕνεκά σου, Κυριε, εκτιθέμεθα εἰς κίνδυνον θανάτου ὅλην τὴν ἡμέραν. Εθεωρήθημεν ἀπὸ τους διώκτας μας σαν πρόβατα, προωρισμένα εἰς σφαγήν”.

Ρωμ. 8,37 ἀλλ’ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

Ρωμ. 8,37 Ἀλλὰ εἰς ὅλας αὐτάς τας δυσκολίας και τας ἀπειλάς βγαίνομεν με το παραπάνω νικηταί, δια της βοηθείας του Χριστοῦ, ο οποίος τόσον πολὺ μας ἔχει ἀγαπήσει.

Ρωμ. 8,38 πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα

Ρωμ. 8,38 Διότι ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν και βεβαιότητα, ὅτι οὔτε ο θάνατος, με τον οποίον μας ἀπειλοῦν, οὔτε αἱ τέρψεις και αἱ ἀπολαύσεις της ζωῆς, τας ὁποίας μας υπόσχονται, οὔτε αἱ υπερκόσμιαι δυνάμεις, τα ἐν οὐρανοῖς τάγματα των ἀγγέλων και των ἀρχῶν και των δυνάμεων, οὔτε αἱ περιστάσεις και τα γεγονότα του παρόντος οὔτε τα μελλοντικά γεγονότα

Ρωμ. 8,39 οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ρωμ. 8,39 οὔτε ὕψος δόξης οὔτε βάθος ταπεινώσεως και περιφρονήσεως οὔτε καμμιά ἄλλη κτίσις διαφορετικὴ ἀπ’ αὐτὴν που βλέπομεν, θα ἠμπορέσει ποτὲ να μας χωρίσει ἀπὸ την ἀγάπην του Θεοῦ, ὅπως μας τὴν ἐφάνέρωσεν ο ἴδιος δια μέσου του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 9

- Ρωμ. 9,1 Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι,
συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι
Ἁγίῳ,
- Ρωμ. 9,1 Ἀλήθειαν σας λέγω, ὡς ἄνθρωπος που ομιλεῖ ἐνώπιον του
Χριστοῦ, δεν ψεύδομαι καὶ ἔχω μαρτυρούσαν καὶ
ἐπιβεβαιώνουσαν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ταύτην τὴν
συνείδησίν μου, ἡ ὁποία φωτίζεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.
- Ρωμ. 9,2 ὅτι λύπη μοί ἐστι μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ
καρδίᾳ μου.
- Ρωμ. 9,2 Σας λέγω, λοιπόν, ὅτι μεγάλη λύπη ὑπάρχει μέσα μου,
συνεχῆς καὶ ἀκατάπαυστος πόνος εἰς τὴν καρδίαν μου, διὰ
τὴν σκληροκαρδίαν καὶ ἀπιστίαν τῶν ὁμοεθνῶν μου
Εβραίων.
- Ρωμ. 9,3 ἡνυχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ
ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ
σάρκα,
- Ρωμ. 9,3 Θα ἡνυχόμην δε νὰ χωρισθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ
νὰ γίνω ἀνάθεμα, εἰάν ἦτο δυνατόν με τὴν καταδικὴν μου
αὐτὴν νὰ σωθοῦν οἱ κατὰ σάρκα ἀδελφοί μου, οἱ ὁμοεθνεῖς
μου Ἰουδαῖοι.
- Ρωμ. 9,4 οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ
διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ
ἐπαγγελίαι,
- Ρωμ. 9,4 Αὐτοὶ που εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, στοὺς ὁποίους ἀνήκει
ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα με τὰ τόσα θαύματα που ἔκαμε πρὸς
χάριν αὐτῶν ὁ Θεός· στοὺς ὁποίους ἐδόθησαν αἱ συνθήκαι,
που εἶχε κάμει ὁ Θεός με τοὺς προγόνους τῶν, καὶ ἡ
νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἀνεκτίμητοι ὑποσχέσεις.
- Ρωμ. 9,5 ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ

ὧν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Ρωμ. 9,5

Αυτοί, των οποίων οι πατέρες και οι πατριάρχαι είναι επίσημοι και ένδοξοι και από τους οποίους κατάγεται, κατὰ σάρκα, ο Χριστός, ο οποίος είναι Θεός, κύριος και εξουσιαστής όλων, άξιος να υμνήται και να δοξάζεται στους αιώνας. Αμήν.

Ρωμ. 9,6

Οὐχ οἶον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ, οὗτοι Ἰσραήλ,

Ρωμ. 9,6

Το γεγονός όμως ότι εξέπεσαν αυτοί από τας ευλογίας, δεν σημαίνει ότι έχει ξεπέσει και διαψευσθή υπό των πραγμάτων ο λόγος του Θεού, διότι αληθινοί Ισραηλίται δεν είναι όλοι όσοι κατάγονται σαρκικώς από τον Ισραήλ,

Ρωμ. 9,7

οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα, ἀλλ' ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεται σοι σπέρμα·

Ρωμ. 9,7

ούτε, διότι είναι σαρκικοί απόγονοι του Αβραάμ, είναι όλοι άξια τέκνα του Αβραάμ. Αλλά, όπως ο Θεός εἶπεν στον Αβραάμ, “θα ονομασθούν αληθινοί απόγονοί σου από τον Ισαάκ”.

Ρωμ. 9,8

τοῦτ' ἔστιν οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας λογίζεται εἰς σπέρμα.

Ρωμ. 9,8

δηλαδή τέκνα του Θεού δεν είναι όλοι οι κατὰ σάρκα απόγονοι του Αβραάμ, που γεννώνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Αλλά θεωρούνται και είναι γνήσια τέκνα και πραγματικοί απόγονοι του Αβραάμ αυτοί που γεννώνται σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού.

Ρωμ. 9,9

ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος· κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι καὶ ἔσται τῇ Σάρρᾳ υἱός.

Ρωμ. 9,9

Διότι είναι λόγος της επισήμου υποσχέσεως του Θεού, αυτός τον οποίον εἶπεν στον Αβραάμ· ότι δηλαδή, “κατὰ το ερχόμενον έτος, εις τέτοιαν εποχήν, θα έλθω, και η στείρα Σαρρα θα έχη παιδί”, δηλαδή τον Ισαάκ.

- Ρωμ. 9,10 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν·
- Ρωμ. 9,10 Οχι μόνον δε η Σαρρα ετεκνοποίησε, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεοῦ, ἀλλὰ και η Ρεβέκκα ἔλαβε τέτοια υπόσχεσιν και ἀπὸ ἑνα ἄνδρα, δηλαδή τον πατέρα μας Ισαάκ, ετεκνοποίησε.
- Ρωμ. 9,11 μήπω γὰρ γεννηθέντων μηδὲ πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἵνα ἡ κατ' ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ πρόθεσις μένη, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ' ἐκ τοῦ καλοῦντος,
- Ρωμ. 9,11 Εἶναι δε αξιοσημείωτον ο,τι πριν ἀκόμη γεννηθούν τα παιδιὰ, ὅταν δεν εἶχαν πράξει κάτι καλόν η κάτι κακόν, ἐλέχθη εἰς την Ρεβέκκαν ἀπὸ τον Θεόν, ,
- Ρωμ. 9,12 ἐρρέθη αὐτῇ ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι,
- Ρωμ. 9,12 ὅτι “ο μεγαλύτερος, ο Ησαῦ, θα υπηρετήση στον μικρότερον, στον Ιακώβ”, και τούτο δια να μένη στερεὰ και ακλόνητος η θεία βουλή και προαπόφασις η οποία δεν εκξαρτάται ἀπὸ τα ἔργα του ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τον καλοῦντα Θεόν.
- Ρωμ. 9,13 καθὼς γέγραπται· τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα.
- Ρωμ. 9,13 Πράγματι δε η βουλή του Θεοῦ ἐπραγματοποιήθη, σύμφωνα και με ἐκεῖνο που ἔχει γραφή και ἀπὸ τον προφήτην Μαλαχίαν· “τον Ιακώβ και τους απογόνους του Ισραηλῆτας ἠγάπησα, τον δε Ησαῦ και τους Ιδουμαίους απογόνους του ἐμίσησα”.
- Ρωμ. 9,14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; μὴ γένοιτο.
- Ρωμ. 9,14 Ἐμπρὸς στο γεγονός αὐτό της ἐκλογῆς του Θεοῦ τι θα εἴπωμεν; Μηπως διεπράχθη ἀδικία ἀπὸ τον Θεόν εἰς βάρος του Ησαῦ; Μη γένοιτο!
- Ρωμ. 9,15 τῷ γὰρ Μωϋσῇ λέγει· ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω.
- Ρωμ. 9,15 Ἀλλὰ και στον Μωϋσῆν εἶπεν ο Θεός· “ἐγὼ ὁ δίκαιος και

απροσωπόληπτος θα ελεήσω εκείνον που κρίνω άξιον ελέους και θα εκδηλώσω την στοργήν και τους οικτιρμούς μου προς εκείνον, τον οποίον κρίνω άξιον της εσπλαγχνίας μου”.

Ρωμ. 9,16 ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ.

Ρωμ. 9,16 Αρα το θείον έλεος δεν εξαρτάται κυρίως από εκείνον που το θέλει και τρέχει δια να το αποκτήση, αλλ' από τον ελεούντα Θεόν.

Ρωμ. 9,17 λέγει γάρ ἡ γραφή τῷ Φαραῶ ὅτι εἰς αὐτό τοῦτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δυναμὶν μου, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ρωμ. 9,17 Διότι, όπως είναι γραμμένο εις την Εξοδον, ειπεν ο Θεός στον Φαραώ· ότι “δι' αυτό τούτο επέτρεψα να εξερεθισθής και να σκληρυνθής, δια να δείξω δια μέσου σου στον λαόν μου, με τα μεγάλα θαύματά μου, την δύναμίν μου και να διαλαληθῇ τοιουτοτρόπως το όνομά μου εις όλην την γην”.

Ρωμ. 9,18 ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.

Ρωμ. 9,18 Αρα, λοιπόν, όποιον θέλει ο παντοδύναμος Θεός ελεεί και όποιον θέλει τον αφίνει να σκληρυνθῇ, σύμφωνα με την δικαίαν αυτού πρόγνωσιν.

Ρωμ. 9,19 Ἐρεῖς οὖν μοι· τί ἔτι μέμφεται; τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;

Ρωμ. 9,19 Θα μου είπης όμως τώρα· αφού όποιον θέλει τον αφίνει και σκληρύνεται, διατί τον καταδικάζει; Εις το θέλημά του ποιός ποτέ έχει αντισταθῇ;

Ρωμ. 9,20 μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας οὕτως;

Ρωμ. 9,20 Βεβαίως, κανείς δεν έχει αντισταθῇ και δεν έχει ματαιώσει το θέλημα του Θεού· αλλά, ω άνθρωπε, συ ποιός είσαι ο οποίος συζητεῖς και αντιλέγεις προς τον Θεόν; “Μηπως

- είναι δυνατόν ποτέ το πήλινον αγγείον να πη στον
αγγειοπλάστην που το έπλασε· Διατί με έκαμες έτσι;
- Ρωμ. 9,21 ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ
αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ
εἰς ἀτιμίαν;
- Ρωμ. 9,21 Η μήπως ο κεραμοποιός δεν είναι κύριος και εξουσιαστής
στον πηλόν του, ώστε να κάμη από το αυτό φύραμα άλλο
μεν σκεύος δια χρήσιν τιμητικήν και άλλο δια χρήσιν
ευτελή;
- Ρωμ. 9,22 εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι
τὸ δυνατόν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη
ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν,
- Ρωμ. 9,22 Εάν δε ο Θεός, θέλων να δείξη την οργήν του και να κάμη
γνωστήν την δύναμιν του, ηνέχθη με πολλήν μακροθυμίαν
σκεύη οργής, τα οποία μόνα των, με την αμετανόητον
κακίαν των, ετοίμασαν και προώρισαν τον ευατόν των δια
την απώλειαν, συ τι ημπορεῖς στοῦτο νε πης;
- Ρωμ. 9,23 καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ
σκεύη ἐλέους, -ᾧ προητοίμασεν εἰς δόξαν,
- Ρωμ. 9,23 Και πάλιν τι ημπορεῖς να πης, εάν ο Θεός, θέλων να δείξη
τον πλούτον της δόξης αὐτοῦ, έδωσε χάριν εις σκεύη
ελέους, εις ανθρώπους δηλαδή αξίους του ελέους του, τους
οποίους εκ των προτέρων παρεσκεύασε και ητοίμασε δια να
τους δοξάσῃ;
- Ρωμ. 9,24 οὐς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ
ἐξ ἐθνῶν,
- Ρωμ. 9,24 Αυτούς δε τους ανθρώπους, δηλαδή ημάς, εκάλεσεν εις την
δόξαν, όχι μόνον από τους Ιουδαίους αλλά και από τους
εθνικούς.
- Ρωμ. 9,25 ὥς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· καλέσω τὸν οὐ λαόν μου λαόν
μου, καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην ἠγαπημένην·
- Ρωμ. 9,25 Συμφωνα και με εκείνο που είπε ο Θεός δια του προφήτου

	Ωσηέ· “θα καλέσω και θα αναδείξω λαόν μου τους εθνικούς, οι οποίοι δεν είναι τώρα λαός μου και θα καλέσω και θα αναδείξω αγαπημένην μου την εκκλησίαν των ειδωλολατρών, η οποία τώρα δεν είναι αγαπημένη μου”.
Ρωμ. 9,26	καὶ ἔσται ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἑρρέθη αὐτοῖς, οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.
Ρωμ. 9,26	Και εις την χώραν όχι μόνον των Εβραίων, αλλά και των ειδωλολατρών, όπου ελέχθη εις αυτούς· “δεν είσθε σεις λαός μου”, και εκεί ακόμη θα ονομασθούν παιδιά του ζώντος Θεού.
Ρωμ. 9,27	Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· ἐὰν ᾗ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατὰλειμμα σωθήσεται·
Ρωμ. 9,27	Αλλά και ο Ησαΐας κράζει σχετικῶς με τον Ισραηλιτικόν λαόν· “εάν το πλήθος των απογόνων του Ισραήλ είναι σαν την άμμον της θαλάσσης, δεν θα σωθούν ὅλοι, αλλά θα σωθῇ το εκλεκτόν υπόλοιπον των καλοπροαιρέτων”.
Ρωμ. 9,28	λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ ὅτι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.
Ρωμ. 9,28	Διότι “ο Θεός πραγματοποιεῖ και φέρει εις πέρας, σύντομα και με δικαιοσύνην, απόφασιν, που είχε λέβει, ὅτι δηλαδή θα πραγματοποιήση ταχέως εις την γην τον λόγον του”.
Ρωμ. 9,29	καὶ καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας, εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν.
Ρωμ. 9,29	Και ὅπως ο προφήτης Ησαΐας ἔχει προαναγγεῖλει· “Εάν ο παντοδύναμος Κυριος δεν είχε αφήσει εν μέσω ημών αγαθούς, απογόνους του Αβραάμ, θα είχαμε γίνει σαν τα Σοδομα και θα είχαμε ομοιωθῇ με τα Γομορρα”.
Ρωμ. 9,30	Τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως,
Ρωμ. 9,30	Τι λοιπόν θα συμπεράνουμεν τώρα; Οτι τα ειδωλολατρικά

έθνη που δεν επεδίωκαν να δικαιωθούν, κατέλαβον ως κτήμα των την δικαίωσιν, δικαίωσιν δε η οποία προέρχεται από την πίστιν,

Ρωμ. 9,31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.

Ρωμ. 9,31 οι δε Ισραηλίται, οι οποίοι επιζητούσα την δικαίωσιν των δια του Νομου στον αληθινόν Νομον της δικαιοώσεως, δεν κατώρθωσαν να φθάσουν.

Ρωμ. 9,32 διατί; ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἔργων νόμου· προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος,

Ρωμ. 9,32 Διατί; Διότι δεν επεδίωκαν την δικαίωσιν των δια της πίστεως στον Χριστόν, ἀλλά δια του Μωσαϊκού Νομου, ως εάν ήτο δυνατόν με έργα του Νομου να δικαιωθούν. Διότι εξ αιτίας της απιστίας των “εσκόνταψαν επάνω στον Χριστόν, ο οποίος υπήρξε δι' αυτούς λίθος προσκόμματος”.

Ρωμ. 9,33 καθὼς γέγραπται· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου, καὶ πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.

Ρωμ. 9,33 Ετσι δε έχει γραφή και στον προφήτην Ησαΐαν· “ιδού εγώ θέτω εις την Ιερουσαλήμ ακρογωνιαίον θεμέλιον λίθον, τον Ιησοῦν Χριστόν, στον οποίον ὁμως θα σκοντάπτουν και σαν εις πέτραν σκανδάλου θα πίπτουν ὅσοι δεν θα πιστεύσουν. Εξ αντιθέτου, καθένas που πιστεύει και θεμελιώνεται επάνω εις αὐτόν, δεν θα εντροπιασθή”.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 10

Ρωμ. 10,1 Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν·

Ρωμ. 10,1 Αδελφοί, παρ' ὅλην την απιστίαν που μέχρι σήμερον ἔχουν δείξει οι Ισραηλίται, η θερμή επιθυμία μου και η ευμενής

διάθεσις της καρδίας μου και η δέησίς μου προς τον Θεόν είναι υπέρ των Ισραηλιτών, δια να δεχθούν και αυτοί την σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,2 μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν.

Ρωμ. 10,2 Διότι γνωρίζω και δίδω μαρτυρίαν δι' αυτούς ότι έχουν ζῆλον Θεού, αλλά όχι με φωτισμένην την γνώσιν και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού.

Ρωμ. 10,3 ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.

Ρωμ. 10,3 Διότι αυτοί ηγνόησαν μεν και περεμέρισαν την δικαίωσιν, που παρέχει ο Θεός, ζητούν δε να στήσουν τας ιδικάς των αντιλήψεις περί δικαιοσεως και έτσι δεν υπετάχθησαν εις την δικαίωσιν του Θεού.

Ρωμ. 10,4 τέλος γὰρ νόμου Χριστός εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι.

Ρωμ. 10,4 Διότι σκοπός του Νομου αλλά και τέρμα της αποστολής του Νομου είναι ο Χριστός, ο οποίος δίδει την δικαίωσιν στον καθένα, που πιστεύει εις αυτόν.

Ρωμ. 10,5 Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς·

Ρωμ. 10,5 Διότι ο Μωϋσῆς γράφει σχετικῶς με την δικαίωσιν, η οποία προέρχεται από τον νόμον ότι· “ο άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήσῃ όλα ὅσα διατάσσει ο Νομος, αυτός θα ζήσῃ δι' αὐτῶν”.

Ρωμ. 10,6 ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν·

Ρωμ. 10,6 Δια δε την εκ πίστεως δικαίωσιν λέγει πάλιν ο Μωϋσῆς· “μη αφήσης να εισχωρήσῃ λογισμός αμφιβολίας εις την καρδίαν σου, και εἴπῃς· ποιός θ' ανεβή στον ουρανόν;” δια να

κατεβάση, δηλαδή, από εκεί τον Χριστόν, που θα μου δώση την σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,7 ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; τοῦτ' ἔστι Χριστόν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.

Ρωμ. 10,7 Ἡ “ποιός θα κατεβή εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ Ἀδου;” δια να ἀναστήσῃ δηλαδή τὸν Χριστόν, που θα μας δώσῃ τὴν δικαίωσιν.

Ρωμ. 10,8 ἀλλὰ τί λέγει; ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστίν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν.

Ρωμ. 10,8 Ἀλλὰ τι λέγει ὁ Θεός δια τῆς Γραφῆς; Λέγει ὅτι “κοντὰ σου εἶναι ὁ λόγος, στο στόμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου”, δηλαδή τὸ Ευαγγέλιον τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ Ἀπόστολοι κηρύσσομεν.

Ρωμ. 10,9 ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεός αὐτόν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ·

Ρωμ. 10,9 Διότι, εἰάν με τὸ στόμα σου ὁμολογήσῃς τὸν Ἰησοῦν ὡς ὑψιστον Κυριον, καὶ με ὅλην σου τὴν καρδίαν ἐσωτερικῶς πιστεύσῃς ὅτι ὁ Θεός τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, θα σωθῇς.

Ρωμ. 10,10 καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,10 Διότι με τὴν καρδίαν τοῦ πιστεύει κανεῖς στὸν Χριστόν καὶ ὡς συνέπειαν αὐτῆς τῆς πίστεώς τοῦ ἔχει τὴν δικαίωσιν· με τὸ στόμα τοῦ δε ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν ἐμπρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ λαμβάνει ἔτσι τὴν σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,11 λέγει γὰρ ἡ γραφή· πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.

Ρωμ. 10,11 Ἀλλωστε καὶ ἡ Ἀγία Γραφή λέγει· “καθένας, που πιστεύει εἰς αὐτόν, εἴτε Ἰουδαῖος εἶναι εἴτε ἐθνικός, δεν θα ἐντροπιασθῇ οὔτε θα ἴδῃ να διαψεύδεται ἡ πίστις τοῦ”.

Ρωμ. 10,12 οὐ γὰρ ἔστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἑλλήνου· ὁ γὰρ

αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς
ἐπικαλουμένους αὐτόν·

Ρωμ. 10,12 Ναι, καθένας που πιστεύει, διότι δεν υπάρχει καμία
διάκρισις μεταξύ Ιουδαίου και Ελληνος, επειδή ο αυτός
Κυριος είναι Κυριος και Θεός όλων, προσφέρων πλουσίας
τας δωρεάς του εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον
επικαλούνται.

Ρωμ. 10,13 πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου
σωθήσεται.

Ρωμ. 10,13 Αυτό προλέγει και ο προφήτης Ιωήλ· “καθένας που θα
επικαλεσθῇ με πίστιν το όνομα του Κυρίου, θα σωθῇ”.

Ρωμ. 10,14 πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ
πιστεύσουσιν οἳ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς
κηρύσσοντος;

Ρωμ. 10,14 Οι Εβραῖοι όμως δεν ἐπίστευσαν στον Χριστόν. Πως,
λοιπόν, θα επικαλεσθoύν Εκείνον, στον οποίον δεν
ἐπίστευσαν; Πως δε θα πιστεύσουν εις Εκείνον, δια τον
οποίον δεν ἤκουσαν κήρυγμα και διδασκαλίαν; Πως δε
εἶναι δυνατόν να ἀκούσουν, χωρὶς να υπάρχη δι' αυτούς ο
κήρυξ, ο διδάσκαλος της αληθείας;

Ρωμ. 10,15 πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς
γέγραπται· ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων
εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ!

Ρωμ. 10,15 Πως δε θα κηρύξουν επιτυχώς την αλήθειαν του
Ευαγγελίου οι κήρυκες, εἰάν δεν αποσταλοῦν εις την
υπηρεσίαν αυτήν; Πρέπει δε να λάβουν, ὅπως και ἔλαβαν,
προς τούτο εντολήν ἀπὸ τον Θεόν, καθὼς ἔχει γραφή και
στον προφήτην Ησαΐαν· “πόσον ωραῖοι εἶναι οι πόδες
εκείνων, που κηρύττουν το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης
του Θεοῦ προς τους ανθρώπους, αὐτῶν που αναγγέλουν τα
αγαθὰ και τας δωρεάς”, που μας προσφέρει δια της θυσίας
του ο λυτρωτής!

- Ρωμ. 10,16 Ἄλλ' οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ· Ἡσαΐας γὰρ λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;
- Ρωμ. 10,16 Ἀλλά, μολονότι ὁ Θεὸς ἐστείλε τοὺς κήρυκὰς του, δεν ὑπήκουσαν ὅλοι οἱ Εβραῖοι στο Εὐαγγέλιον. Αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν προεῖπε καὶ ὁ Ἡσαΐας, λέγων· “Κυριε, ποιὸς ἐπίστευσεν εἰς ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ ἡμᾶς νὰ κηρύττωμεν;”
- Ρωμ. 10,17 ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ.
- Ρωμ. 10,17 Ἀρα ἡ πίστις γεννᾶται μέσα εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν ἀκρόασιν τοῦ κηρύγματος· τὸ δε κήρυγμα ἔχει ὡς περιεχόμενον καὶ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ γνωστοποίησιν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ.
- Ρωμ. 10,18 ἀλλὰ λέγω, μὴ οὐκ ἤκουσαν; μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.
- Ρωμ. 10,18 Ἀλλὰ λέγω, ὅτι ἴσως θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς· μήπως τάχα οἱ Ἰουδαῖοι δεν ἤκουσαν τὸ κήρυγμα; Καθε ἄλλο, διότι βεβαιότατα “εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐξῆλθε καὶ διεδόθη φωτεινὸν καὶ ἔντονον τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἔχουν φθάσει καὶ ἔχουν ἀκουσθῇ οἱ λόγοι τῶν”.
- Ρωμ. 10,19 ἀλλὰ λέγω, μὴ οὐκ ἔγνω Ἰσραὴλ; πρῶτος Μωϋσῆς λέγει· ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ’ οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.
- Ρωμ. 10,19 Ἀλλὰ πάλιν λέγω, ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς· Μηπως δεν ἐγνώρισαν καὶ δεν ἐνόησαν καλὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰσραηλίται; Ὁχι, διότι ἀπ' ἀρχῆς αὐτοὶ ἦσαν σκληρόκαρδοι καὶ κωφοὶ στο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πρῶτος ὁ Μωϋσῆς λέγει, ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, δι' αὐτοὺς· “ἐγὼ θὰ σας κάμω νὰ καταληφθῆτε ἀπὸ ζήλειαν δι' ἔθνος, πού δεν το θεωρεῖτε ἔθνος, καὶ θὰ σας ἐξερεθίσω ἐνεκα τοῦ φθόνου σας ἐναντίον εἰδωλολατρικοῦ ἔθνους, το ὁποῖον σεις θεωρεῖτε ἀσύνετον καὶ το ὁποῖον ἐν τούτοις ἐγὼ διὰ τὴν καλὴν τοῦ διάθεσιν θὰ ἐλεήσω”.

- Ρωμ. 10,20 Ἡσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ καὶ λέγει· εὐρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ
ζητοῦσιν, ἐμφανὲς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.
- Ρωμ. 10,20 Ο δε προφήτης Ησαΐας τολμά και λέγει εκ μέρους του Θεού
προς τους Ισραηλίτας· απεκαλύφθην εγώ και έγινα γνωστός
από τους εθνικούς, που δεν με ζητούν, έγινα φανερός εις
εκείνους, οι οποίοι λόγω της αγνοίας των δεν με ερωτούν”.
- Ρωμ. 10,21 πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα
τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.
- Ρωμ. 10,21 Προς δε τον Ισραηλιτικόν λαόν λέγει· “όλας τας ημέρας
συνεχῶς ἀπλώσα με στοργήν τα χέρια μου, δια να
αγκαλιάσω ἓνα λαόν, ο οποίος απειθεῖ και αντιλέγει”.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 11

- Ρωμ. 11,1 Λέγω οὖν, μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; μὴ
γένοιτο· καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος
Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν.
- Ρωμ. 11,1 Ερωτῶ λοιπόν τώρα· Μηπως ο Θεός απώθησε και απέρριψε
μακριά τον λαόν του; Ποτέ ας μη λεχθῇ κάτι τέτοιο· διότι
και εγώ, που ἔχω κληθῇ από τον Θεόν Απόστολος, εἰμαι
Ισραηλίτης, από τους απογόνους του Αβραάμ, από την
φυλὴν του Βενιαμίν.
- Ρωμ. 11,2 οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνων. ἢ
οὐκ οἶδατε ἐν Ἡλίᾳ τί λέγει ἡ γραφή, ὡς ἐντυγχάνει τῷ
Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ λέγων;
- Ρωμ. 11,2 Οχι, δεν απέρριψε ο Θεός τον λαόν του, τον οποίον εἶχε
προγνωρίσει και εκλέξει. Η δεν γνωρίζετε και δεν
ενθυμείσθε τι λέγει η Γραφή εις την ιστορίαν του Ηλίας; Οτι
δηλαδή ο Ηλίας προσεύχεται προς τον Θεόν εναντίον του
Ισραηλιτικοῦ λαοῦ λέγων·
- Ρωμ. 11,3 Κύριε, τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν καὶ τὰ

θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, κάγώ υπελείφθην μόνος,
καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

Ρωμ. 11,3 “Κυριε, οι Ισραηλίται εφόνευσαν τους προφήτας σου,
εκρήμνισαν και κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά σου, εγώ δε
απέμεινα πλέον μόνος και ζητούν αυτοί να μου πάρουν την
ζωήν!”.

Ρωμ. 11,4 ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; κατέλιπον ἑμαυτῷ
ἑπτακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῷ
Βάαλ.

Ρωμ. 11,4 Ἀλλά τι λέγει εἰς αὐτόν ὁ Θεός με εἰδικὴν ἀποκάλυψιν; “Ἐχω
αφήσει και ἔχω φυλάξει δια τον εἰσατόν μου ἐπτά χιλιάδας
ἄνδρας, οἱ οἱοίον δεν ἐκλιναν τα γόνατά των, δια να
προσκυνήσουν το εἰδωλον του Βααλ”.

Ρωμ. 11,5 οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν
χάριτος γέγονεν.

Ρωμ. 11,5 Ἐτσι λοιπόν και εἰς την σημερινὴν εποχὴν ἔχει ἀπομείνει
ένα υπόλοιπον πιστῶν Ἰσραηλιτῶν, σύμφωνα με την
ἐκλογὴν, την οἱοίαν κατὰ χάριν ἔκαμεν ὁ Θεός.

Ρωμ. 11,6 εἰ δὲ χάριτι, οὐκέτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκέτι γίνεται
χάρις. εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκέτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον
οὐκέτι ἐστὶν ἔργον.

Ρωμ. 11,6 Ἐάν δε αὐτό το υπόλοιπον το ἐξέλεξεν ὁ Θεός σύμφωνα με
την ἰδικὴν του χάριν, τότε δεν το ἐξέλεξε δια την ἀξίαν των
ἔργων. Διότι ἄλλως ἡ χάρις παύει πλέον να εἶναι χάρις. Ἐάν
ὅμως ἀπό τα ἔργα των ἐκεῖνοι ἐξελέγησαν και
ἐδικαιώθησαν, δεν ἡμπορεῖ πλέον να γίνεται λόγος δια
χάριν, διότι ἄλλως το ἔργον το ἀγαθόν παύει πλέον να εἶναι
ἀξιον ἀμοιβῆς.

Ρωμ. 11,7 Τί οὖν; ὁ ἐπιζητεῖ Ἰσραὴλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δὲ
ἐκλογὴ ἐπέτυχεν· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,

Ρωμ. 11,7 Τι, λοιπόν, ἡμποροῦμεν να συμπεράνωμεν ἐπὶ του
προκειμένου; Αὐτό το οἱοίον ἐπιζητοῦσεν ὁ Ἰσραηλιτικός

λαός, δηλαδή την δικαίωσίν του δια του Νομου, δεν το επέτυχεν. Οσοι όμως δια την πίστιν των εξελέγησαν από τον Θεόν, επέτυχαν και έλαβαν την δικαίωσιν· οι άλλοι όμως, οι οποίοι ένεκα της απιστίας των δεν εξελέγησαν, απεμακρύνθησαν από τον Θεόν, και εσκληρύνθησαν.

Ρωμ. 11,8

καθώς γέγραπται· ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεός πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

Ρωμ. 11,8

Ετσι άλλωστε έχει προφητευθή από τον Ησαΐαν·

“παρεχώρησεν ο Θεός να τους караλάβη πνεύμα και τάσις νυσταγμού και σκοτισμού, νάρκωσις και αναισθησία πνευματική. Τους έδωσεν ο Θεός οφθαλμούς, που οι ίδιοι τους εκότισαν, ώστε να μη βλέπουν την αλήθεια, και αυτιά να μην ακούουν την θείαν διδασκαλίαν μέχρι της σημερινής ημέρας”.

Ρωμ. 11,9

καὶ Δαυὶδ λέγει· γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.

Ρωμ. 11,9

Αλλά και ο Δαβίδ λέγει· “η τράπεζά των, εις την οποίαν απολαμβάνουν με ένα πνεύμα υλοφροσύνης τα εκλεκτά φαγητά, ας γίνη δι' αυτούς παγίδα, δίκτυ και θηλεία που θα τους πιάση, πρόσκομμα δια να σκοντάψουν και πέσουν και έτσι κατά λόγον δικαιοσύνης να τιμωρηθούν.

Ρωμ. 11,10

σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διὰ παντὸς σύγκαμψον.

Ρωμ. 11,10

Ας σκοτισθούν τα μάτια της ψυχής και του νου των δια να μη βλέπουν, και ας λυγίση η ράχη των, δια να μένουν πάντοτε δούλοι κάτω από το βαρύ φορτίον της αμαρτίας των”.

Ρωμ. 11,11

Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.

- Ρωμ. 11,11 Ερωτώ ακόμη, μήπως οι Ισραηλίται έφταιξαν τόσο βαρεια, ώστε να πέσουν πολύ βαθεια, που να μη υπάρχη πλέον ελπίς ανορθώσεώς των; Μη γένοιτο! Αλλ' επεσαν, ώστε δια μέσου της ιδικής των απιστίας και πτώσεως, να κηρυχθή και διαδοθή η σωτηρία εις τα έθνη, έτσι δε να κεντήση ο Θεός την ζήλειαν των και να τους παρακινήση με τον τρόπον αυτόν να πιστεύσουν και οι ίδιοι.
- Ρωμ. 11,12 εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;
- Ρωμ. 11,12 Εάν δε η πτώσις αὐτῶν έφερε κατά ένα έμεσον τρόπον πλούτον δωρεῶν και ευλογιῶν εις τα έθνη και η ήττα των εις την πνευματικὴν ζωὴν έγινε πρόξενος πλουσίων ευεργεσιῶν, πόσῳ μάλλον η προσέλευσις ὁλων των στον Χριστόν, θα γίνη αιτία ακόμη πλουσιωτέρων ευλογιῶν δια τα έθνη;
- Ρωμ. 11,13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν. ἐφ' ὅσον μὲν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω,
- Ρωμ. 11,13 Εἰς σας τους εθνικούς τα λέγω αυτά, δια να μη υψηλοφρονήσετε και περιφρονήσετε τους Ιουδαίους. Εφ' ὅσον άλλωστε εγὼ εἰμαι Ἀπόστολος των εθνῶν, εργάζομαι με κάθε αυταπάρνησιν να σας μεταδώσω το Ευαγγέλιον, να εκπληρώσω την αποστολήν μου και να σας οδηγήσω εις την δόξαν του Θεοῦ.
- Ρωμ. 11,14 εἴ πως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.
- Ρωμ. 11,14 Ἀκόμη δε μήπως και διεγείρω τον ζήλον των ομοεθνῶν μου και οδηγήσω, έστω και μερικούς από αυτούς, στον δρόμον της σωτηρίας.
- Ρωμ. 11,15 εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν καταλλαγὴ κόσμου, τίς ἡ πρόσληψις εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;
- Ρωμ. 11,15 Διότι εάν η αποπομπή των από την Χριστινικὴν πίστιν έγινε έμμεσος αιτία να συμφιλιωθῇ ο ειδωλολατρικός

κόσμος με τον Θεόν, η πρόσληψις των εις την πίστιν τι άλλο θα είναι ειμή ζωή όλων και πνευματική ανάστασις εκ των νεκρών;

Ρωμ. 11,16 εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι.

Ρωμ. 11,16 Εάν δε η απαρχή του Ισραηλιτικού λαού, δηλαδή οι πατριάρχαι, οι προφῆται, οι δίκαιοι, που πρώτοι δια την αξίαν των ευλογήθησαν από τον Θεόν, είναι αγία, τότε και η μάζα του Ισραηλιτικού λαού είναι δεκτική αγιότητος. Και εάν η ρίζα είναι αγία, τότε και οι κλάδοι, δηλαδή οι Ισραηλίται, ημπορεί να γίνουν άγιοι.

Ρωμ. 11,17 Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς καὶ συγκοινωνὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς ποιότητος τῆς ἐλαίας ἐγένου,

Ρωμ. 11,17 Εάν δε μερικοί από τους κλάδους εκόπησαν από τον κορμόν, απεσπάσθησαν και επετάχθησαν δια την απιστίαν των, συ δε, ο ειδωλολάτρης, που μέχρι προ ολίγου παρέμεινες αγριέλαια και εκεντρώθηκες εις την θέσιν των αποκοπτέντων κλάδων, συνεδέθης δε με την ρίζαν και μετέχεις στους παχείς χυμούς της ελαίας,

Ρωμ. 11,18 μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ.

Ρωμ. 11,18 μη υπερηφανεύεσαι εις βάρος των κλάδων, που απεσπάσθησαν. Εάν δε αλαζονεύεσαι και υπερηφανεύεσαι, μάθε, ότι δεν βαστάζεις συ την ρίζαν, αλλά η ρίζα βαστάζει σε· “και ως Χριστιανός δε που είσαι, στηρίζεσαι στους πατριάρχας και τους προφῆτας των Εβραίων.

Ρωμ. 11,19 ἐρεῖς οὖν· ἐξεκλάσθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγκεντρισθῶ.

Ρωμ. 11,19 Θα πης ἴσως προς δικαιολογίαν σου· Εκόπησαν οι κλάδοι, δια να κεντρωθῶ εγώ εις την θέσιν των.

Ρωμ. 11,20 καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πίστει

ἔστηκας. μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ·

Ρωμ. 11,20

Πολύ καλά· ἐνεκα της ἀπιστίας των ἐκόπησαν καὶ ἐπετάχθησαν οἱ κλάδοι· συ δε ὅχι ἐνεκα των ἔργων σου, ἀλλὰ ἐνεκα της πίστεως στέκεις καὶ εἶσαι κολλημένος με τὴν ρίζαν. Λοιπὸν μὴ ὑψηλοφρονῆς, ἀλλὰ ταπεινώσου με τὸν φόβον, μήπως τυχὸν ξεπέσης ἀπ' ἐκεῖ που εἶσαι.

Ρωμ. 11,21

εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μὴ πως οὐδὲ σοῦ φείσεται.

Ρωμ. 11,21

Διότι εἰάν ὁ Θεὸς δεν ἐλυπήθη, ἀλλ' ἐκοψε καὶ ἐπέταξε τοὺς φυσικοὺς κλάδους της ἐλαίας, δηλαδὴ τοὺς Ἰσραηλίτας, φοβήσου μήπως δεν λυπηθῇ καὶ σένα, εἰάν ὑψηλοφρονήσης.

Ρωμ. 11,22

ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ, ἐπὶ μὲν τοὺς πεσόντας ἀποτομίαν, ἐπὶ δὲ σὲ χρηστότητα, εἰάν ἐπιμείνης τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ ἐκκοπήση.

Ρωμ. 11,22

Πρόσεξε, λοιπὸν, καὶ κύτταξε τὴν ἀγαθότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ· αὐστηρότητα ἐναντίον ἐκείνων, που ἔδειξαν ἀπιστίαν καὶ ἔπεσαν, ἀγαθότητα δε εἰς σε, εἰάν ἐπιμείνης νὰ πιστεῦς καὶ νὰ στηρίζεσαι εἰς αὐτὴν τὴν ἀγαθότητα, διότι ἄλλως καὶ συ θα ἀποκοπῇς.

Ρωμ. 11,23

καὶ ἐκεῖνοι δέ, εἰάν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἐστὶ πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς,

Ρωμ. 11,23

Καὶ ἐκεῖνοι δε, οἱ Ἰσραηλίται, εἰάν δεν ἐπιμείνουν εἰς τὴν ἀπιστίαν των, θα κεντρωθοῦν πάλιν εἰς τὴν ἐλαίαν. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς καὶ ἱκανὸς νὰ τοὺς κεντρώσῃ πάλιν.

Ρωμ. 11,24

εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσω μᾶλλον οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;

Ρωμ. 11,24

Διότι, εἰάν συ ἐκόπης ὡς ἀγριὸς κλάδος ἀπὸ τὴν ἀγριελαίαν, που ἐκ φύσεως εἶναι τέτοια, καὶ παρὰ τὴν ἀγρίαν φύσιν σου ἐκεντρώθηκες εἰς τὴν ἡμέρον ἐλαίαν, πόσω μᾶλλον θα

κεντρωθούν εις την ιδικήν τους ήμερον ελαίαν αυτοί, που είναι της ίδιας φύσεως με εκείνην;

Ρωμ. 11,25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τὸ μυστήριον τοῦτο, ἵνα μὴ ᾗτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πῶρως ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ,

Ρωμ. 11,25 Σας τα λέγω αυτά, αδελφοί, διότι δεν θέλω να αγνοήτε αυτήν την κρυμμένην μέχρι σήμερον αλήθειαν, δια να μη θεωρήτε στον ευατόν σας συνετόν και άγιον και περιφρονήτε τους Ισραηλίτας. Η αλήθεια δε αυτή είναι ότι εις ένα μεγάλο μέρος του Ισραηλιτικού λαού έχει γίνει σκληρυνσις, μέχρις ότου το πλήθος των εθνικών, που έχει προγνωρίσει ο Θεός, εισέλθουν εις την βασιλείαν του Χριστού.

Ρωμ. 11,26 καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· ἥξει ἐκ Σιών ὁ ῥυόμενος καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ·

Ρωμ. 11,26 Και έτσι, όταν αυτό πραγματοποιηθή, όλος ο Ισραηλιτικός λαός θα σωθή, όπως άλλωστε είναι γραμμένον στον προφήτην Ησαΐαν· “θα έλθῃ από την Σιών ο υπερασπιστής και ελευθερωτής, ο οποίος θα αποβάλῃ και θα εξαλείψῃ τας ασεβείας και τας αμαρτίας από τους απογόνους του Ιακώβ.

Ρωμ. 11,27 καὶ αὕτη αὐτοῖς ἢ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.

Ρωμ. 11,27 Και αυτή είναι η συμφωνία και η διαθήκη μου με αυτούς, όταν θα αφαιρέσω και θα εξαλείψω τας αμαρτίας των”.

Ρωμ. 11,28 κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον ἐχθροὶ δι' ὑμᾶς, κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας·

Ρωμ. 11,28 Οσον δηλαδή αφορά το Ευαγγέλιον, οι άπιστοι Εβραίοι είναι εχθροί του Θεού και εξ αιτίας του γεγονότος ότι εκάλεσε σας τους εθνικούς εις σωτηρίαν ο Θεός· όσον αφορά όμως την από αιώνων εκλογήν των, είναι αγαπητοί

στον Θεόν και δια τους προγόνους, από τους οποίους κατάγονται.

Ρωμ. 11,29 ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ.

Ρωμ. 11,29 Διότι ο Θεός, όταν δίδη τα χαρίσματα και όταν εκλέγη και καλή ως αλάθητος και πάνσοφος που είναι, δεν κάμνει λάθος και είναι δι' αυτό τα χαρίσματά του αμετάκλητα και αμετακίνητα.

Ρωμ. 11,30 ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς ποτε ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ, νῦν δὲ ἠλεήθητε τῇ τούτων ἀπειθείᾳ,

Ρωμ. 11,30 Διότι, όπως ακριβώς και σεις στο παρελθόν είχατε απειθήσει στον Θεόν και εδουλεύσατε εις τα είδωλα, τώρα δε έχετε ελεηθή χάρις εις την απείθειαν των Ισραηλιτών,

Ρωμ. 11,31 οὕτω καὶ οὗτοι νῦν ἠπειθήσαν, τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι·

Ρωμ. 11,31 έτσι και αυτοί τώρα έχουν απειθήσει και απιστήσει, δια να ελεηθούν έπειτα παραδειγματιζόμενοι από το έλεος, που έχετε λάβει σεις.

Ρωμ. 11,32 συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν, ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.

Ρωμ. 11,32 Ετσι δε έκλεισε ο Θεός όλους μαζί τους ανθρώπους, Ιουδαίους και εθνικούς μέσα εις την απείθειαν των, δια να ελεήσει τους πάντας.

Ρωμ. 11,33 Ὡς βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεῦνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!

Ρωμ. 11,33 Ω απροσμέτρητον βάθος πλουσίων δωρεών και απείρους σοφίας και παγγνωσίας του Θεού! Ποσον ανεξερεύνητοι και ακατάληπτοι εις την ανθρωπίνην διάνοιαν είναι αι κρίσεις και αι αποφάσεις αυτού και πόσον ανεξιχνίαστοι είναι αι οδοί και αι μέθοδοι, δια των οποίων εργάζεται δια την σωτηρίαν των ανθρώπων!

Ρωμ. 11,34 τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ

ΕΓΕΝΕΤΟ;

- Ρωμ. 11,34 Διότι “ποιός ποτέ εγνώρισε τον άπειρον νουν του Κυρίου, τας πανσόφους σκέψεις και δικαίας αποφάσους; Η ποίος έγινε σύμβουλός του;
- Ρωμ. 11,35 ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;
- Ρωμ. 11,35 Η ποίος τον επρόλαβε και του έδωσε πρώτος, ώστε να ζητή δικαιωματικῶς ανταπόδοσιν;”
- Ρωμ. 11,36 ὅτι ἐξ αὐτοῦ καὶ δι’ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
- Ρωμ. 11,36 Κανείς βέβαια. Διότι από αυτόν εκτίσθησαν τα πάντα και από αυτόν κυβερνώνται, και εις δόξαν του αγίου ονόματός του αποβλέπουν. Εις αυτόν ανήκει η δόξα στους αιῶνας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 12

- Ρωμ. 12,1 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστήσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν,
- Ρωμ. 12,1 Σας παρακαλῶ, λοιπόν, ἀδελφοί, και σας εξορκίζω εν ονόματι της στοργῆς και της ευσπλαγχνίας, που δεικνύει εις ημάς ο Θεός, να καταστήσετε και να παρυσιάσετε, σαν ἄλλοι ιερεῖς με θυσιαστήριον, τον ευατόν σας, τα σώματά σας, θυσίαν ζωντανήν, ἁγίαν, εὐάρεστον στον Θεόν, η οποία αποτελεί έτσι την πράγματι ορθήν και πνευματικὴν λατρείαν σας, ἀξίαν του λογικοῦ σας.
- Ρωμ. 12,2 καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον.
- Ρωμ. 12,2 Και προσέχετε να μη συμμορφώνεσθε με τα φρονήματα και

τον τρόπον της ζωής των ανθρώπων της υλόφρονος αυτής εποχής, αλλά συνεχώς να μεταμορφώνεσθε με το ξεκαινούργωμα και την ευθυκρισίαν του νου σας, ώστε να εξακριβώνετε και να διακρίνετε, ποίον είναι το θέλημα του Θεού, το οποίον έχει πάντοτε ως χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ότι είναι αγαθόν, ευάρεστον εις αυτόν και τέλειον.

Ρωμ. 12,3 Λέγω γάρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἐκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίστεως.

Ρωμ. 12,3 Διότι, φωτιζόμενος και εγώ από την αποστολικήν χάριν και κλήσιν που μου εδόθη, παρακαλώ και διδάσκω τον καθένα από σας να μη φρονή δια τον εαυτόν του υψηλότερα από ο,τι πρέπει να φρονή, αλλά να έχη το αληθές και δίκαιον φρόνημα, ώστε να σκέπτεται αληθινά και συνετά δια το χάρισμα της πίστεως και την θέσιν, που ο Θεός σύμφωνα με το δίκαιον μέτρον του του έχει δώσει. Ετσι δε θα υπάρχη αρμονία, ενότης και συνεργασία εις την Εκκλησίαν.

Ρωμ. 12,4 καθάπερ γάρ ἐν ἐνὶ σώματι μέλη πολλά ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν,

Ρωμ. 12,4 Διότι ὅπως στο ἓνα σῶμα ἔχομεν πολλά μέλη, ὅλα δε τα μέλη δεν ἔχουν τὴν αὐτὴν λειτουργίαν και υπηρεσίαν,

Ρωμ. 12,5 οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη.

Ρωμ. 12,5 ἔτσι και τα πολλά μέλη της Εκκλησίας, οι Χριστιανοί, εἴμεθα ἓνα σῶμα με τον Χριστόν, και δια του Χριστοῦ μεταξύ μας· ο καθένας μας δε εἴμεθα μέλη ἀλλήλων, με την υποχρέωσιν να συνεργαζώμεθα μεταξύ μας και να υπηρετούμεν ο ἓνας τον ἄλλον.

Ρωμ. 12,6 ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς

πίστεως,

Ρωμ. 12,6 Εφ' όσον δε έχομεν διάφορα χαρίσματα σύμφωνα με την χάριν, που μας έχει δοθή από το Αγιον Πνεύμα, ας επαναπαυώμεθα εις αυτά και ας εργαζώμεθα πνευματικώς δι' αυτών. Είτε δηλαδή έχομεν προφητικόν χάρισμα, ας διδάσκωμεν την αλήθειαν ανάλογα με το χάρισμα αυτό.

Ρωμ. 12,7 εΐτε διακονίαν, έν τῇ διακονίᾳ, εΐτε ό διδάσκων, έν τῇ διδασκαλίᾳ,

Ρωμ. 12,7 Είτε έχομεν χάρισμα πνευματικής διακονίας εις την Εκκλησίαν, ας μένωμεν συνεπείς εις αυτό· εκείνος, που έλαβε το χάρισμα να διδάσκη, ας μένη εις την διακονίαν της διδασκαλίας και ας αναλύη τας αληθείας του Θεού στους πιστούς.

Ρωμ. 12,8 εΐτε ό παρακαλῶν, έν τῇ παρακλήσει, ό μεταδιδούς, έν άπλότητι, ό προϊστάμενος, έν σπουδῇ, ό έλεῶν, έν ίλαρότητι.

Ρωμ. 12,8 Εκείνος που έχει το χάρισμα να παρηγορή, να ενθαρρύνη και να προτρέπη τους πιστούς στον δρόμον της αρετής, ας μένη στο έργον αυτό της ηθικής τονώσεως· εκείνος, που έχει αγαθά και αισθάνεται την εσωτερικήν κλίσιν να τα μοιράζη στους πτωχούς, ας το πράττη με απλότητα και διάκρισιν· εκείνος που έχει ορισθή προϊστάμενος, ας διαχειρίζεται την εξουσίαν και ας επιστατή εις κάθε καλόν έργον με επιμέλειαν και δραστηριότητα· εκείνος, που ελεεί, ας προσφέρη την ελεημοσύνην του με γλυκύτητα και καλωσύνην.

Ρωμ. 12,9 Ἡ άγάπη άνυπόκριτος. άποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, κολλῶμενοι τῷ άγαθῷ,

Ρωμ. 12,9 Η αγάπη σας ας είναι πάντοτε ειλικρινής, απηλλαγμένη από κάθε υποκρισίαν και ιδιοτέλειαν· να αποστρέφεσθε και να μισήτε με όλην σας την δύναμιν το πονηρόν, να είσθε δε και να μένετε πάντοτε προσκολλημένοι στο αγαθόν.

Ρωμ. 12,10 τῇ φιλαδελφίᾳ εις άλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ

ἀλλήλους προηγούμενοι,

Ρωμ. 12,10

Δια της ειλικρινούς και αδελφικής αγάπης να γίνεσθε φιλόστοργοι ο ένας στον άλλον και ο καθένας σας να αποδίδη τα πρωτεία της τιμής και του σεβασμού στους άλλους (και να μη σπεύδῃ να ζητή δια τον εαυτόν του τιμάς και πρωτοκαθεδρίας).

Ρωμ. 12,11

τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες,

Ρωμ. 12,11

Εἰς τον ζήλον και την δραστηριότητα, που απαιτεῖται δια κάθε καλόν ἔργον, να μη εἰσθε ράθυμοι και δυσκίνητοι. Το πνεῦμα σας, αἱ εσωτερικαὶ πνευματικαὶ δυνάμεις σας, να εἶναι διαποτισμέναι και πλήρεις ἀπὸ την φλόγα του κατὰ Θεόν ζήλου. Δι' ὅλων δε αὐτῶν των χαρισμάτων και ἀρετῶν να δουλεύετε με προθυμίαν και να ευαρεστήτε στον Κυρίον.

Ρωμ. 12,12

τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες,

Ρωμ. 12,12

Εχοντες ἀκλόνητον την ἐλπίδα εἰς τα ἀπειρα ἀγαθὰ, που σας ἔχει ετοιμάσει ο Θεός, να χαίρετε και να ἀγάλλεσθε· εἰς την θλίψιν να δεικνύετε υπομονήν και γενναιότητα· να ἐπιμένετε πάντοτε με προθυμίαν και ζήλον εἰς την προσευχήν.

Ρωμ. 12,13

ταῖς χρεΐαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τήν φιλοξενίαν διώκοντες.

Ρωμ. 12,13

Με τα δῶρα της αγάπης σας να γίνεσθε συμμέτοχοι και βοηθοί εἰς τας ἀνάγκας των Χριστιανῶν· να ἐπιδιώκετε την φιλοξενίαν, χωρίς να περιμένετε να σας την ζητήσουν.

Ρωμ. 12,14

εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.

Ρωμ. 12,14

Να εὐχεσθε και να παρακαλήτε, τον Θεόν δι' ἐκείνους που σας διώκουν. Να εὐχεσθε και να λέγετε πάντοτε καλά λόγια δι' ὅλους και ποτέ να μη καταράσθε.

Ρωμ. 12,15

χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.

Ρωμ. 12,15

Πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἀνεπίφθονον αγάπην να χαίρετε μαζή

με εκείνους που χαίρουν και να κλαίετε μαζί με εκείνους που θλίνονται και κλαίουν.

Ρωμ. 12,16 τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες. μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι. μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς.

Ρωμ. 12,16 Να ἔχετε μεταξύ σας τα ἴδια φρονήματα, τας αὐτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις. Μη ἔχετε υψηλὸν φρόνημα δια τον εαυτὸν σας (και μη ζητεῖτε υψηλὰς διακρίσεις και τιμὰς), ἀλλὰ να συγκαταβαίνετε με ἀγάπην και να συναναστρέφεσθε με ἀπλότητα τους ταπεινούς. “Μη αυταπατάσθε και φαντάζεσθε δια τον εαυτὸν σας ὅτι εἰσθε σεις συνετοὶ και φρόνημοι” (ὥστε να μη σας χρειάζεται συμβουλή και καθοδήγησις ἀπὸ τους ἄλλους).

Ρωμ. 12,17 μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες. προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων·

Ρωμ. 12,17 Ποτέ να μη αποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ “να λαμβάνετε πρόνοιαν και φροντίδα, ὥστε να φέρεσθε καλὰ και να πράττετε τα καλὰ εἰς ὅλους τους ἀνθρώπους”, τους φίλους και τους ἐχθρούς.

Ρωμ. 12,18 εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.

Ρωμ. 12,18 Καθόσον δε εξαρτάται ἀπὸ σας να ἔχετε εἰρήνην με ὅλους τους ἀνθρώπους.

Ρωμ. 12,19 μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.

Ρωμ. 12,19 Να μην εκδικήτε και να μην υπερασπίζετε τον εαυτὸν σας ἀπέναντι ἐκείνων που σας αδικοῦν, ἀγαπητοί, ἀλλὰ ἀφήστε ἐλεύθερον τον τόπον να ενεργήσῃ ἡ δικαία ὀργή του Θεοῦ ἐναντίον ἐκείνων που σας αδικοῦν. Διότι εἶναι γραμμένον· Μεις ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις· ἐγὼ θα ἀνταποδώσω το δίκαιον”. λέγει ὁ Κύριος.

- Ρωμ. 12,20 ἔὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
- Ρωμ. 12,20 Κανετε κάτι πολὺ περισσότερον· δηλαδή “ἐὰν πεινά ὁ ἐχθρὸς σου δίδε του ψωμί, ἐὰν διψᾷ φέρε του νερό να πιή· διότι ἐὰν αὐτὰ τα καλά πράττης, εἶναι σαν να βάζης σωρούς ἀπὸ αναμμένα κάρβουνα στο κεφάλι του”. (Αὐτὸς δηλαδή θα καταληφθῇ ἀπὸ φλογεράς τύψεις συνειδήσεως και θα δοκιμάσῃ μεγάλην εντροπὴν δια το κακόν, που σου ἔκαμε).
- Ρωμ. 12,21 μὴ νικᾷ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.
- Ρωμ. 12,21 Να μη νικάσαι ἀπὸ το κακόν και να μη κυριαρχῆσαι ἀπὸ οργὴν και εκδίκησιν ἐναντίον αὐτοῦ, που σε ηδίκησε, ἀλλὰ να νικᾷς το κακόν με την καλωσύνην και τα ἀγαθὰ σου ἔργα.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 13

- Ρωμ. 13,1 Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν.
- Ρωμ. 13,1 Καθε ἄνθρωπος, ας ὑποτάσσεται εἰς τας ἀνωτέρας ἐξουσίας τῆς πολιτείας, τους ἄρχοντας δηλαδή, που εἶναι φορεῖς αὐτῆς τῆς ἐξουσίας, (εφ' ὅσον αἱ ἐντολαὶ των δεν ἀντίκεινται στο θέλημα του Θεοῦ)· διότι δεν ὑπάρχει ἐξουσία μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν, που να μη ἀπορρῇ ἀπὸ τον Θεόν· οἱ ἄρχοντες, που ἀσκοῦν σήμερον τας ἐξουσίας, ἔχουν ταχθῇ ἀπὸ τον Θεόν (ἔστω και κατ' ἀνοχήν).
- Ρωμ. 13,2 ὥστε ὁ ἀντιπασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρίμα λήφονται.

- Ρωμ. 13,2 Ωστε εκείνος που αντιτάσσεται εις την εξουσίαν, αντιτίθεται εις την διαταγήν του Θεού· δι' αυτό δε και όσοι αντιτάσσονται θα επισύρουν επάνω τους την τιμωρίαν, που τους πρέπει.
- Ρωμ. 13,3 οί γάρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς·
- Ρωμ. 13,3 Διότι οἱ ἄρχοντες (εφ' ὅσον διατάσσουν το ὀρθόν) δεν εμπνέουν φόβον δια τα καλὰ ἔργα, που υποβοηθοῦν την ζώην και την πρόοδον της κοινωνίας, ἀλλὰ δια τα κακὰ ἔργα και τους κακοὺς· θέλεις δε να μη φοβῆσαι την εξουσίαν των ἀρχόντων; Πράττε το ἀγαθόν και θα ἔχης ἔπαινον ἀπὸ αὐτοὺς.
- Ρωμ. 13,4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργήν, ἕκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι.
- Ρωμ. 13,4 Διότι ο ἄρχων εἶναι υπηρέτης του Θεοῦ δια το ἀγαθόν, το ἰδικόν σου και των ἄλλων. Εὰν ὁμως πράττης το κακόν, τότε να φοβῆσαι, διότι δεν φέρει ματαίως και ἀνωφελῶς ο ἄρχων την μάχαιραν, το δικαίωμα δηλαδή να δικάζη και να τιμωρή. Την φέρει δια να επιβάλλη τιμωρίας, και τας πλέον αυστηράς ἀκόμη, διότι εἶναι υπηρέτης Θεοῦ, εκδικητῆς υπὲρ του ἀγαθοῦ και ἐναντίον του κακοῦ, δια να επιβάλλη την πρέπουσαν τιμωρίαν στους κακοποιοὺς και παραβάτας.
- Ρωμ. 13,5 διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.
- Ρωμ. 13,5 Δι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη να υποτάσσεσθε, ὄχι μόνον δια τον φόβον της τιμωρίας, ἀλλὰ και ἀπὸ σεβασμόν προς την συνείδησίν σας, η οποία επιβάλλει, ὅπως και ο Θεός διατάσσει, αὐτὴν την υποταγήν.
- Ρωμ. 13,6 διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ

είσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες.

Ρωμ. 13,6

Δι' αὐτὸ ἄλλωστε και καταβάλλετε φόρους στους ἄρχοντας, διότι αυτοὶ εἶναι υπηρέται του Θεοῦ, που αφήκαν κάθε ἄλλο ατομικὸν των ἔργον, δια να ασχολοῦνται και επαγρυπνοῦν συνεχῶς εἰς την εκπλήρωσιν του καθήκοντός των.

Ρωμ. 13,7

ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον τὸν φόβον, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμὴν.

Ρωμ. 13,7

Λοιπὸν να αποδίδετε εἰς ὅλους αυτοὺς, που κατέχουν ἐξουσίας, τὰς ὀφειλάς σας· εἰς ἐκεῖνον που εἰσπράττει τον φόρον, αποδώσατε τον φόρον· εἰς ἐκεῖνον που ἔχει καθήκον να εἰσπράττη τον τελωνειακὸν δασμὸν, αποδώσατε αὐτὸν τον δασμὸν· εἰς ἐκεῖνον που του ανήκει ο σεβασμός, ὅπως εἶναι τα δικαστικά και εκτελεστικά ὅργανα της Πολιτείας, αποδώσατε τον σεβασμὸν· εἰς ἐκεῖνον που κατέχει ἀνώτερα ἀξιώματα και του πρέπει ἰδιαίτερα τιμὴ, αποδώσατε αὐτὴν την τιμὴν.

Ρωμ. 13,8

μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε·

Ρωμ. 13,8

Εἰς δε τους ἄλλους πολίτας της κοινωνίας τίποτε εἰς κανένα να μη χρεωστήτε, παρὰ μόνον το να αγαπάτε ο ἕνας τον ἄλλον. Διότι ἐκεῖνος που αγαπᾷ τον ἄλλον ἔχει εκπληρώσει ὅλον τον Νομον.

Ρωμ. 13,9

τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴ τις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Ρωμ. 13,9

Διότι αἱ ἀντολαὶ του Θεοῦ· “δεν θα καταπατήσης την συζυγικὴν πίστιν, δεν θα φονεύσης, δεν θα κλέψης, δεν θα ψευδομαρτυρήσης, δεν θα ἐπιθυμήσης ὅσα ἀνήκουν στον πλησίον σου” και οἱ αἰδηότες ἄλλαι ἐντολαὶ του Θεοῦ, συμπεριλαμβάνεται στούτο· “να αγαπήσης τον πλησίον σου, ὅπως τον εαυτὸν σου”.

- Ρωμ. 13,10 ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.
- Ρωμ. 13,10 Ἡ ἀγάπη ποτέ δεν πράττει το κακὸν εἰς βάρος του πλησίον. Εἶναι, λοιπόν, ἡ τελεία ἀγάπη εκπλήρωσις καὶ τήρησις ὅλου του νόμου.
- Ρωμ. 13,11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.
- Ρωμ. 13,11 Καὶ αὐτὰ θα τα πράττωμεν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὴν προσωρινότητα καὶ βραχύτητα τῆς παρούσης ζωῆς· καὶ ὅτι ἀκόμη εἶναι πλέον ὥρα νὰ ἐξυπνήσωμεν ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς πνευματικῆς ραθυμίας, πού μας κάνει νωθροὺς διὰ τὰ καλὰ ἔργα. Διότι τώρα εἶναι πιο κοντὰ ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεώς μας, παρ' ὅσον ἦτο τότε πού ἐπιστεύσαμεν.
- Ρωμ. 13,12 ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.
- Ρωμ. 13,12 Ἡ νύχτα, δηλαδή ἡ παρούσα ζωὴ, πού ομοιάζει με νύχτα, ἔχει πλέον προχωρήσει· ἡ δὲ ἡμέρα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ τῆς ἐκδημίας μας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπλησίασε. Ἀς ἀποθέσωμεν, λοιπόν, καὶ ἀς πετάξωμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας καὶ τὴν ζωὴν μας τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἀς ἐνδυθώμεν, ὡς φωτεινὰ ὅπλα, τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.
- Ρωμ. 13,13 ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίτας καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ,
- Ρωμ. 13,13 Ἀς ζώμεν καὶ ἀς φερώμεθα με εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα, ὅπως ἐκεῖνος, πού περιπατεῖ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι. Οὐχὶ με αμαρτωλὰ φαγοπότια καὶ μέθας, οὔτε με πράξεις αἰσχροῦς καὶ ἐξευτελιστικὰς οὔτε με φιλονεικίας καὶ ζηλοφθονίας.
- Ρωμ. 13,14 ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας.

Ρωμ. 13,14 Αλλά, σαν πολυτιμότεον φέρεμα της ψυχής σας, ενδυθήτε τον Κυριον Ιησουν Χριστον, ώστε να ζήτε εν τω Χριστώ και ο Χριστός να ζή εις σας· και μη φροντίζετε δια τας ικανοποιήσεις των ατάκτων και παρανόμων επιθυμιών της σαρκός.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 14

Ρωμ. 14,1 Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν.

Ρωμ. 14,1 Εκείνον τον αδελφόν, που είναι αδύνατος κατά την πίστιν (και προσέχει περισσότερον τους εξωτερικούς τύπους, όπως είναι π.χ. η διάκρισις των φαγητῶν σύμφωνα με τον μωσαϊκὸν Νομον) πρέπει να τον δέχεσθε και να τον αγκαλιάζετε με στοργήν, χωρὶς να συζητήτε και να επικρίνετε τας αντιλήψεις του.

Ρωμ. 14,2 ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει.

Ρωμ. 14,2 Άλλος μεν πιστεύει, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα να τρώγῃ ὅλα τα φαγητά· ὁ ασθενής ὅμως κατὰ τὴν πίστιν τρώγει λάχανα, διότι φοβεῖται μήπως μολυνθῇ ἀπὸ τα ἄλλα φαγητά και χάσῃ τὴν ψυχὴν του.

Ρωμ. 14,3 ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο.

Ρωμ. 14,3 Εκείνος που ἔχει φωτισμένην πίστιν και τρώγει ἀπὸ ὅλα, ας μὴ καταφρονή και ἐξευτελίξῃ ὡς ολιγόπιστον και στενοκέφαλον τὸν ἄλλον. Και εκείνος πάλιν που δεν τρώγει ἀπὸ ὅλα, ας μὴ κατακρίνῃ τὸν ἄλλον· διότι και αὐτὸν ὁ Θεὸς τὸν ἔχει δεχθῇ και προσλάβει εἰς τὴν Εκκλησίαν του.

Ρωμ. 14,4 σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ

στήκει ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

Ρωμ. 14,4

Επειτα συ ποίος εἶσαι που κατακρίνεις ξένον δούλον; Εἴαν στέκεται ἢ εἴαν πίπτῃ, εἶναι υπεύθυνος ἀπέναντι του Κυρίου του. Συ τον κατακρίνεις, αὐτὸς ὅμως (εἴαν καταφύγῃ στον Θεόν) θα σταθῇ. Διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ στήσῃ καὶ νὰ στερεώσῃ αὐτόν εἰς τὴν πίστιν.

Ρωμ. 14,5

ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορεῖσθω.

Ρωμ. 14,5

Ἄλλος μὲν ξεχωρίζει τὴν μίαν ἡμέραν ὡς ἀγιωτέραν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἄλλος δὲ κρίνει ὡς ἀγίαν κάθε ἡμέραν. Περὶ αὐτῶν ὁ καθένας ἀς πληροφορηθῇ καὶ ἀς φωτίζεται ἀπὸ τὴν συνείδησιν του.

Ρωμ. 14,6

ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ φρονεῖ, καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ οὐ φρονεῖ. καὶ ὁ ἐσθίων Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ.

Ρωμ. 14,6

Εκεῖνός που φρονεῖ ὅτι αὕτῃ ἡ ἡμέρα εἶναι ἀγιωτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην, φρονεῖ τοῦτο εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐκεῖνος που δὲν ξεχωρίζει τὴν μίαν ἡμέραν ὡς ἀγιωτέραν ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ θεωρεῖ κάθε ἡμέραν ἀγίαν, εἰς δόξαν του Κυρίου δὲν τὴν ξεχωρίζει. Καὶ ἐκεῖνος που τρώγει ἀπὸ ὅλα τα φαγητά, τρώγει πρὸς δόξαν Θεοῦ (διότι δοξολογεῖ καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν που του τα δίδει). Καὶ ἐκεῖνος που δὲν τρώγει ἀπὸ ὅλα, πρὸς δόξαν του Θεοῦ δὲν τρώγει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, (που τον ἀξιώνει νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴν μικρὰν θυσίαν).

Ρωμ. 14,7

οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῆ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει·

Ρωμ. 14,7

Καὶ οἱ δύο πρὸς δόξαν Θεοῦ ἐνεργοῦν, ὅπως ἐνεργοῦν. Διότι κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς δὲν ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ κάνῃ τὸ ἰδικόν του θέλημα, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πεθαίνη διὰ τὸν ἑαυτόν του. (Ἡ ζωὴ καὶ ὁ

θάνατός μας ανήκουν όχι εις ημάς, αλλά στον Θεόν).

Ρωμ. 14,8 ἔάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἔάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἔάν τε οὖν ζῶμεν ἔάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν.

Ρωμ. 14,8 Διότι και εἰν ζῶμεν, ζῶμεν δια να δοξάζωμεν με τα ἔργα μας τον Κυριον, και εἰν πεθαίνωμεν, πεθαίνομεν ὅταν ο Θεός το θελήση, υποτασσόμενοι στο θεῖον του θέλημα. Λοιπόν και εἰν ζῶμεν και εἰν ἀποθνήσκωμεν, ἀνήκομεν στον Κυριον.

Ρωμ. 14,9 εἰς τοῦτο γὰρ Χριστός καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἔζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

Ρωμ. 14,9 Διότι και ο Χριστός δι' αὐτόν ἀκριβῶς τον σκοπόν και ἀπέθανεν ἐπὶ του σταυροῦ και ἀνεστήθη ἐκ των νεκρῶν και ἔλαβε πάλιν ὡς ἄνθρωπος την ζωὴν, δια να εἶναι κύριος και ἐξουσιαστής νεκρῶν και ζώντων.

Ρωμ. 14,10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 14,10 Συ, λοιπόν, διατί κατακρίνστον ἀδελφόν σου, που τρώγει ἀπὸ ὅλα τα φαγητά; Η συ διατί καταφρονεῖς τον ἀδελφόν σου, που δεν τρώγει ἀπὸ ὅλα; Κανείς δεν ἔχει ἐξουσίαν να κρίνῃ και να κατακρίνῃ, διότι ὅλοι θα σταθώμεν ἐμπρὸς στο βῆμα του Χριστοῦ, που εἶναι κριτὴς ὅλων.

Ρωμ. 14,11 γέγραπται γάρ· ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

Ρωμ. 14,11 Εἶναι ἄλλωστε γραμμένον και εἰς την Ἀγίαν Γραφήν· “ζω ἐγώ, λέγει ο Κυριος, εἰς αἰῶνας αἰώνων και κατευθύνω τα πάντα σύμφωνα με την βουλήν μου· βουλή μου δε εἶναι ὅτι κάθε γόνυ θα κάμψῃ ἐμπρὸς μου και κάθε γλῶσσα θα δοξολογήσῃ τον Θεόν”.

Ρωμ. 14,12 ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

- Ρωμ. 14,12 Αρα, λοιπόν, ο καθένας από ημάς θα δώση δια τον εαυτὸν του λόγον στον Θεόν.
- Ρωμ. 14,13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν, ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον.
- Ρωμ. 14,13 Από εδώ και πέρα, λοιπόν, ας μη κατακρίνωμεν πλέον ο ένας τον άλλον, ἀλλὰ τοῦτο προτιμήσατε και προσέξατε· κανείς να μη θέτῃ πρόσκομμα στον ἀδελφόν, δια να πέσῃ ἡ σκάνδαλον, δια να κλονισθῇ εἰς την πίστιν και παρασυρθῇ εἰς την αμαρτίαν.
- Ρωμ. 14,14 οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι οὐδέν κοινὸν δι' αὐτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.
- Ρωμ. 14,14 Γνωρίζω πολὺ καλὰ και ἔχω πεποιθήσιν, που μου την εμπνέει ο Κυριος Ιησους, ὅτι κανένα φαγητον δεν εἶναι ἀκάθαρτον ἀπὸ τον εαυτὸν του και καμμιά τροφή δεν εἶναι μολυσμένη ἀπὸ την φύσιν της. Αλλὰ μόνο εἰς εκείνον που κρίνει και θεωρεῖ κάτι ἀκάθαρτον, γίνεται αὐτὸ πράγματι ἀκάθαρτον.
- Ρωμ. 14,15 εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρώματί σου ἐκείνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.
- Ρωμ. 14,15 Εἰάν ὁμως ἐξ αιτίας του φαγητοῦ σου ο ἀδελφός σου λυπῆται και δυσφορῇ ἐναντίον σου, δεν συμπεριφέρεσαι πλέον με ἀγάπην προς αὐτόν. Πρόσεχε να μη ἐξωθήσῃς με το φαγητόν σου εἰς ἀπώλειαν ἐκείνον, προς χάριν του οποιου ο Χριστὸς ἐθυσιάσθη.
- Ρωμ. 14,16 μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.
- Ρωμ. 14,16 Ἡ ἐλευθερία που ἔχετε να τρώγετε ἀπ' ὅλα τα φαγητά, ποτὲ δεν πρέπει να γίνεται ἀφορμὴ να κακολογῆται και να διαβάλεται το ἀγαθόν.
- Ρωμ. 14,17 οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις,

- Ρωμ. 14,17 ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ·
Διότι ἡ ἐπίγειος βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δεν εἶναι υπόθεσις
φαγητῶν καὶ ποτῶν, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ,
τὴν ὁποίαν δωρίζει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.
- Ρωμ. 14,18 ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ
Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.
- Ρωμ. 14,18 Εκείνος δε, που ἔχει τὰς ἀρετὰς αὐτὰς καὶ με αὐτὰς
υπηρετεῖ τὸν Χριστόν, γίνεται εὐάρεστος στὸν Θεόν καὶ
ευϋπόληπτος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.
- Ρωμ. 14,19 ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς
τῆς εἰς ἀλλήλους.
- Ρωμ. 14,19 Ἀρα, λοιπόν, ὅλοι μας ἀς ἐπιδιώκωμεν ὅλα ἐκεῖνα, που
υποβοηθοῦν εἰς τὴν εἰρήνην καὶ εἰς τὴν ἀναμεταξὺ μας
πνευματικὴν ωφέλειαν καὶ πρόοδον.
- Ρωμ. 14,20 μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.
πάντα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ
προσκόμματος ἐσθίοντι.
- Ρωμ. 14,20 Μὴ καταλύης καὶ ἐκμηδενίζης τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ Θεοῦ
ἕνεκα τῶν φαγητῶν, που ἀδιακρίτως τρώγεις. Ὅλα βέβαια
εἶναι καθαρὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ βλέπτει τὸν εαυτὸν
τοῦ καὶ φορτῶνεται ἐνόχην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁποῖος ἕνεκα
τοῦ φαγητοῦ τοῦ γίνεται πρόσκομμα εἰς τὴν πνευματικὴν
ζωὴν τοῦ ἄλλου.
- Ρωμ. 14,21 καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα μὴδὲ πιεῖν οἶνον μὴδὲ ἐν ᾧ ὁ
ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.
- Ρωμ. 14,21 Δι' αὐτό, παρὰ τὴν ἐλευθερίαν που ἔχομεν, καλὸν καὶ
προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ φάγῃς κρέατα καὶ νὰ μὴ πῖς
οἶνον καὶ νὰ μὴ κάμῃς καμμίαν πράξιν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας
σκοντάπτει ἡ σκανδαλίζεται ἡ καταβάλλεται ὁ ἀδελφός σου.
- Ρωμ. 14,22 σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.
- Ρωμ. 14,22 Σὺ ἔχεις ὀρθὴν καὶ φωτισμένην πίστιν διὰ τὰ φαγητὰ;

Κράτησέ την μέσα σου και ενώπιον του Θεού. Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος δεν ελέγχεται από την συνείδησίν του, όταν πράττη αυτό, το οποίο προηγουμένως έκρινεν ως ορθόν και το απεφάσιζε.

Ρωμ. 14,23 ὁ δὲ διακρινόμενος ἐὰν φάγη, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν.

Ρωμ. 14,23 Εκείνος όμως που αμφιβάλλει και μάλλον πιστεύει ότι το φάγητον τον μολύνει, αυτός εάν φάγη, έχει ήδη κατακριθή, διότι δεν έχει την πεποίθησιν ότι το φάγητον είναι καθαρόν. Καθε τι δε που δεν πραγματοποιείται με την πεποίθησιν, ότι είναι ορθόν, αυτό είναι αμαρτία.

Ρωμ. 14,24 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου,

Ρωμ. 14,24 Δοξα και τιμή ας αποδίδεται από όλους μας εις Εκείνον, ο οποίος έχει την δύναμιν να σας στηρίξη εις την πίστιν και την αρετήν, σύμφωνα με το Ευαγγέλιόν μου και με το κήρυγμα, που σας έχω κάνει περί του Ιησού Χριστού. Αυτό δε το Ευαγγέλιον και το κήρυγμά μου, δια του οποίου σώζονται οι λαοί, γίνεται σύμφωνα με την αποκάλυψιν μυστηρίου, που αιώνας-αιώνων έμενε σκεπασμένον εις την σιωπήν και την μυστικότητα.

Ρωμ. 14,25 φανερωθέντος δὲ νῦν, διὰ τε γραφῶν προφητικῶν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ εἰς ὑπακοὴν πίστεως εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος,

Ρωμ. 14,25 Εφανερώθη όμως τώρα δια μέσου των προφητειών, που έχουν γραφή εις τα ιερά κείμενα και έγινε γνωστόν κατ' εντολήν του αιωνίου Θεού εις όλα τα έθνη, δια να δείξουν αυτά την υπακοήν που επιβάλλει εις ημάς η πίστις.

Ρωμ. 14,26 μόνῳ σοφῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Ρωμ. 14,26 Εις αυτόν, λοιπόν, τον μόνον σοφόν Θεόν ανήκει και πρέπει να αναπέμπεται η δόξα δια του Ιησού Χριστού στους

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 15

- Ρωμ. 15,1 Ὅφειλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.
- Ρωμ. 15,1 Ἡμεῖς δε, οἱ προωδευμένοι καὶ φωτισμένοι εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἔχομεν υποχρέωσιν νὰ ἀνεχώμεθα καὶ νὰ υπομένωμεν τὰς πνευματικὰς ἀσθενείας τῶν ἀδυνάτων ἀδελφῶν, νὰ μὴ φερώμεθα δε με αὐταρέσκειαν καὶ νὰ μὴ ἐπιζητούμεν ο,τι εὐχαριστεῖ τὸν εἰσεαυτὸν μας.
- Ρωμ. 15,2 ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν·
- Ρωμ. 15,2 Ὁ καθένας σας ἀς προσπαθῇ νὰ ἀρέσῃ στὸν πλησίον του, ὄχι διὰ λόγους κολακείας καὶ ιδιοτελείας, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν υποβοηθῇ στὸ καλόν καὶ νὰ τὸν οἰκοδομήῃ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν.
- Ρωμ. 15,3 καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.
- Ρωμ. 15,3 Διότι καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐπιζητούσε ο,τι ἦτο ἀρεστὸν καὶ εὐχάριστον στὸν εἰσεαυτὸν του, ἀλλ' ἐμόχθησε καὶ ἐθυσιάσθη καὶ υπέμεινε ταλαιπωρίας καὶ ἐξευτελισμοὺς διὰ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἄλλωστε εἶναι γραμμένον καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην· “Οἱ ἐμπαιγμοὶ καὶ αἱ ὑβρεῖς ἐκείνων, ποὺ σε βλασφημοῦν, ὦ Πατερ, ἐπὶ ἐμὲ ἐπέσαν ἐπάνω εἰς ἐμέ”.
- Ρωμ. 15,4 ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.
- Ρωμ. 15,4 Αὐτὸ δε ἀναφέρεται καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι ὅσα κατὰ τὸ παρελθόν ἔχουν γραφῇ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἐγράφησαν

προς νουθεσίαν και ημών, ίνα με την υπομονήν και την παρηγορίαν και την ενίσχυσιν των Αγίων Γραφών κρατούμεν και έχωμεν πάντοτε ζωντανήν την ελπίδα.

Ρωμ. 15,5 ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δώῃ ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν,

Ρωμ. 15,5 Ο δε Θεός, ο οποίος είναι η πηγή και ο δοτήρ της παρηγορίας και της ενισχύσεως, εὐχομαι να σας δώση να έχετε το ίδιο φρόνημα μεταξύ σας, τας αυτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού,

Ρωμ. 15,6 ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 15,6 δια να δοξάζετε ὅλοι μαζί με ἓνα στόμα και με μια καρδιά τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 15,7 διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ρωμ. 15,7 Ακριβώς δε αυτό και σας παρακαλῶ να δέχεσθε με αγάπην και καλωσύνην και να εξυπηρετήτε με προθυμίαν ο ένας τον άλλον, ὅπως ακριβώς και ο Χριστός σας εδέχθη με ἀπειρον αγάπην ως αδελφούς του εις δόξαν του Θεού.

Ρωμ. 15,8 Λέγω δὲ Χριστὸν Ἰησοῦν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων,

Ρωμ. 15,8 Εδέχθη δε ὅλους αδιακρίτως, Ιουδαίους και εθνικούς, διότι σας λέγω ὅτι ο Ιησούς Χριστός ἦλθε κατὰ πρῶτον να υπηρετήση και οδηγήση εις σωτηρίαν τους Εβραίους της περιτομῆς, δια να φανή η θεία αλήθεια και αποδειχθὸν βέβαιοι και αληθιναί αι υποσχέσσετου Θεού προς τους πατέρας των Εβραίων.

Ρωμ. 15,9 τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν, καθὼς γέγραπται· διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

- Ρωμ. 15,9 Συγχρόνως δε να καλέση και τα έθνη να δοξάσουν τον Θεόν δια της συμμετοχής των στο έλεος και την σωτηρίαν, που αυτός τους προσφέρει. Έτσι άλλωστε έχει γραφή στους ψαλμούς, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται να λέγη προς τον Πατέρα· “δια τούτο, Κυριε, θα σε δοξάσω μεταξύ των εθνών και θα υμνολογήσω το όνομά σου”.
- Ρωμ. 15,10 καὶ πάλιν λέγει· εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.
- Ρωμ. 15,10 Και πάλιν άλλου η Γραφή λέγει· “ευφρανθήτε και χαρήτε σεις οι εθνικοί μαζί με τους Εβραίους, που είναι λαός του Θεού”.
- Ρωμ. 15,11 καὶ πάλιν αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.
- Ρωμ. 15,11 Και εις άλλο χωρίον λέγει· “υμνεῖτε και εγκωμιάζετε τον Κυριον όλα τα έθνη, που έχουν πιστεύσει, και επαινέσατε αυτόν όλοι οι λαοί, Εβραίοι και εθνικοί”.
- Ρωμ. 15,12 καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· ἔσται ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ’ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσιν.
- Ρωμ. 15,12 Και πάλιν ο Ησαΐας λέγει· “θα αναφανή από την ρίζαν του Ιεσσαί βλαστός και αυτός θα είναι εκείνος που θα εγερθή και ανυψωθή, δια να γίνη άρχων και κυβερνήτης εθνών. Εις αυτόν όλα τα έθνη θα στηρίξουν την ελπίδα της σωτηρίας των”.
- Ρωμ. 15,13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου.
- Ρωμ. 15,13 Εἴθε, λοιπόν, ο Θεός, που έδωσε στους εθνικούς αυτήν την ελπίδα, να σας γεμίση με κάθε χαράν και ειρήνην δια της σταθεράς και φωτισμένης πίστεως σας προς αυτόν, δια να έχετε και να κρατήτε πλουσίαν αυτήν την ελπίδα με την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος.
- Ρωμ. 15,14 Πέπεισμαι δέ, ἄδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν,

ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοὶ ἐστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι
πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.

Ρωμ. 15,14

Εχω δε εγώ ο ίδιος την πεποίθησιν, ἀδελφοί μου, για σας, ὅτι και σεις οι ίδιοι εἰσθε γεμάτοι ἀπὸ ἀγαθότητα και ἀρετήν, πλήρεις ἀπὸ κάθε γνώσιν των ἀληθειῶν του Θεοῦ και ὅτι ἔχετε την δύναμιν και την ικανότητα να συμβουλευέτε και να καθοδηγήτε ο ἕνας τον ἄλλον.

Ρωμ. 15,15

τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς, διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ

Ρωμ. 15,15

Εἰς μερικὰ βέβαια σημεῖα της ἐπιστολῆς μου, ἀδελφοί, σας ἔγραψα ἐντονώτερα και δριμύτερα, με τον σκοπὸν να ἐπαναφέρω ζωηρά εἰς τὴν μνήμην σας τὰς ἀληθείας, που ξεύρετε. Και τὸ ἔκαμα αὐτὸ κατὰ καθήκον, σύμφωνα με τὴν εἰδικὴν χάριν που μου ἔδωσε ὁ Θεός, σαν Ἀπόστολος που εἶμαι.

Ρωμ. 15,16

εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱεουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ρωμ. 15,16

Με ἀξίωσε δηλαδὴ να εἶμαι υπηρέτης του Ἰησοῦ Χριστοῦ στους ἐθνικοὺς και σαν ἄλλην λατρείαν και θυσίαν να τελῶ τὸ ἱερὸν ἔργον του Ευαγγελίου του Θεοῦ, ὥστε να ἐλκυσθοῦν οἱ ἐθνικοὶ εἰς τὴν πίστιν και να γίνουν αἱ ψυχαὶ και ἡ ζωὴ των θυσία εὐπρόσδεκτος στον Θεόν, ἡγιασμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ρωμ. 15,17

ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν·

Ρωμ. 15,17

Εχω, λοιπόν, και εγώ βαθεῖαν ἠθικὴν ικανοποίησιν και καύχησιν με τὴν δύναμιν και τον φωτισμὸν του Ἰησοῦ Χριστοῦ δια τὴν κατὰ Θεὸν πνευματικὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

Ρωμ. 15,18

οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν λόγῳ καὶ ἔργῳ,

- Ρωμ. 15,18 Αυτό δε το έργον μου οφείλεται στον Κυριον. Δια τούτο και ποτέ δεν θα τολμήσω να ομιλήσω με αλαζονείαν, ότι υπάρχει τάχα κάτι από τα έργα μου, το οποίον αυτός ο ίδιος ο Χριστός να μη το έχη πραγματοποιήσει, χρησιμοποιών εμέ ως όργανον της ευδοκίας του. Αυτός με εφώτιζε και με ενίσχυεν, ώστε με την διδασκαλίαν μου, αλλά και με τα κατά Θεόν έργα μου να κηρύττω και να καλώ τους εθνικούς να πιστεύσουν και να υπακούσουν στον Θεόν.
- Ρωμ. 15,19 ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ, ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ,
- Ρωμ. 15,19 Αυτός επεκύρωνε και ενίσχυε το κήρυγμά μου με την δύναμιν υπερφυσικών έργων και καταπληκτικών θαυμάτων, που επραγματοποιούντο με την δύναμιν του Πνεύματος του Θεού, ώστε εγώ από την Ιερουσαλήμ και δια μεγάλης γύρω περιοδείας μέχρι του Ιλλυρικού να κηρύξω ανελλιπώς και πλήρως το Ευαγγέλιον του Χριστού.
- Ρωμ. 15,20 οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ’ ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ,
- Ρωμ. 15,20 Ετσι δε με εβοήθησεν ο Κυριον να θεωρώ μεγάλην μου τιμήν και μετά ζήλου να αγωνίζωμαι, δια να κηρύττω το Ευαγγέλιον όχι εκεί όπου έχει κηρυχθή ο Χριστός, δια να μη κτίζω επάνω εις ξένον θεμέλιον.
- Ρωμ. 15,21 ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι συνήσουσι.
- Ρωμ. 15,21 Αλλ' εκήρυξα αλλού, όπως άλλωστε έχει γραφή εις την Π. Διαθήκην· "οι εθνικοί και ειδωλολάτραι στους οποίους δεν ανηγγέλθη το κήρυγμα περί του Χριστού, θα τον ίδουν και εκείνοι που δεν έχουν ακούσει, θα ακούσουν και θα εννοήσουν αυτό το κήρυγμα".
- Ρωμ. 15,22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς·
- Ρωμ. 15,22 Ακριβώς διότι υπήρχον πολλάι περιοχαί, όπου δεν είχεν

ακουσθή το περί του Χριστού κήρυγμα, εμποδίσθηκα πολλές φορές να έλθω εις σας.

Ρωμ. 15,23 νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν,

Ρωμ. 15,23 Τώρα ὁμως, που δεν ἔχω πλέον απασχόλησιν εις τα μέρη αυτά, διότι εις κάθε τόπον ἐγινε γνωστόν το περί Χριστοῦ κήρυγμα, ποθῶ πολύ σφοδρῶς και ἀπὸ πολλὰς χρόνια να ἐλθω εις σας.

Ρωμ. 15,24 ὥς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ, ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ.

Ρωμ. 15,24 Οταν, λοιπόν, θα επιχειρήσω το ταξίδιόν μου δια την Ισπανίαν, θα ἐλθω προς σας, διότι ἐλπίζω, καθὼς θα διαβαίνω, να σταματήσω εις την πόλιν σας, να σας ἶδω και, αφοῦ πρῶτον απολαύσω την χαράν ἀπὸ την ἐπικοινωνίαν σας, να προπεμφθῶ ἀπὸ σας προς την Ισπανίαν.

Ρωμ. 15,25 νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ διακονῶν τοῖς ἁγίοις.

Ρωμ. 15,25 Τώρα δε πηγαίνω εις την Ιερουσαλήμ, εκτελὼν συγχρόνως υπηρεσίαν χάριν των ἐκεῖ Χριστιανῶν.

Ρωμ. 15,26 εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ρωμ. 15,26 Διότι με ἀγάπην και χαράν ἀπεφάσισαν οι Χριστιανοὶ της Μακεδονίας και της Αχαΐας να κάμουν κάποιον ἔρανον μεταξύ των δια τους πτωχοὺς εκ των Χριστιανῶν, που κατοικοῦν εις την Ιερουσαλήμ.

Ρωμ. 15,27 εὐδόκησαν γὰρ καὶ ὀφειλέται αὐτῶν εἰσιν· εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.

Ρωμ. 15,27 Ἀπὸ καλωσύνην βέβαια το ἀπεφάσισαν, ἀλλὰ και ἀπὸ

υποχρέωσιν αφού είναι και οφείλεται εις αυτούς. Διότι εάν οι εθνικοί επήραν μέρος εις τας πνευματικές δωρεάς, τας οποίας είχαν οι Ιουδαίοι, οφείλουν και αυτοί, κατά λόγον δικαιοσύνης, να τους εξυπηρετήσουν με τα υλικά αγαθά των.

Ρωμ. 15,28 τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, ἀπελεύσομαι δι' ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν.

Ρωμ. 15,28 Όταν, λοιπόν, εκτελέσω την αποστολήν μου και παραδώσω εις αυτούς ασφαλώς το προϊόν αυτόν της συνεισφοράς και αγάπης, θα αναχωρήσω δια μέσου της χώρας σας εις την Ισπανίαν.

Ρωμ. 15,29 οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐν πληρώματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι.

Ρωμ. 15,29 Γνωρίζω δε, ότι ερχόμενος εις σας, θα ἔλθω με πλουσίας τας ευλογίας του Ευαγγελίου του Χριστού.

Ρωμ. 15,30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν,

Ρωμ. 15,30 Σας παρακαλῶ δε θερμῶς, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, που χαρίζει εις τας καρδίας μας το Ἅγιον Πνεῦμα, να αγωνισθῆτε μαζή μου εις τας προσευχάς και να παρακαλήτε τὸν Κυριον δι' ἐμέ.

Ρωμ. 15,31 ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἢ εἰς Ἱερουσαλήμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις,

Ρωμ. 15,31 Αἶτημα τῆς προσευχῆς σας ας εἶναι, να γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ἀπίστους Ιουδαίους, που ἐγιναν πλέον ἐχθροὶ και τοῦ Ευαγγελίου και ἐμοῦ και δεῦτερον να γίνῃ δεκτὴ με προθυμίαν και χαράν ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς αὐτὴ μου ἡ υπηρεσία τῆς μεταφοράς τῶν βοηθημάτων.

Ρωμ. 15,32 ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ καὶ συναναπαύσωμαι ὑμῖν.

Ρωμ. 15,32 Να προσεύχεσθε, δια να ευοδωθῇ το ταξίδιόν μου εις την Ιερουσαλήμ, ὥστε, Θεοῦ θέλοντος, με χαράν να ἔλθω εις σας, δια να γευθῶ μαζή σας ανάπαυσιν και χαράν ἀπὸ αὐτὴν την ἐπικοινωνίαν μας.

Ρωμ. 15,33 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Ρωμ. 15,33 Ο δε Θεός, η πηγὴ και ο χορηγός της ειρήνης, ας εἶναι πάντοτε μαζή με ὅλους σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 16

Ρωμ. 16,1 Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὗσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς,

Ρωμ. 16,1 Σας συνιστῶ την Φοίβην, την εν Χριστῷ ἀδελφὴν μας, η οποία εἶναι διακόνισσα εις την Ἐκκλησίαν των Κεγχρεών.

Ρωμ. 16,2 ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων καὶ παραστήτε αὐτῇ ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρήζῃ πράγματι· καὶ γὰρ αὕτη προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ.

Ρωμ. 16,2 Σας την συνιστῶ και σας παρακαλῶ να την δεχθῆτε με ἀγάπην, ὅπως θέλει ο Κυριος και ὅπως ἀξίζει να υποδέχεται κανεῖς τοὺς Χριστιανούς. Να της συμπαρασταθῆτε δε και να την βοηθήσετε εις ο,τι σας χρειασθῇ. Διότι και αὕτη ἐγενε προστάτις πολλῶν Χριστιανῶν και ἐμοῦ του ιδίου.

Ρωμ. 16,3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργοὺς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

Ρωμ. 16,3 Χαιρετήσατε εκ μέρους μου με ἀγάπην Θεοῦ την Πρίσκιλλαν και τον σύζυγον της Ἀκύλαν, οι οποίοι εἶναι συνεργάται μου εν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ρωμ. 16,4 οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν, οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ

πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν.

Ρωμ. 16,4 Αυτοί, δια να με σώσουν ἀπὸ θανάσιμον κίνδυνον, ἔβαλαν το κεφάλι τους κάτω ἀπὸ το μαχαίρι καὶ διέτρεξαν κίνδυνον να σφαγούν. Προς αὐτοὺς δεν αισθάνομαι μόνον ἐγὼ βαθεῖαν ευγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν. Χαιρετήσατε ἀκόμη ἐγκαρδίως ἐκ μέρους μου καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πιστῶν, που γίνεται στο σπίτι τῶν.

Ρωμ. 16,5 ἀσπάσασθε Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητὸν μου, ὃς ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς Χριστόν.

Ρωμ. 16,5 Χαιρετήσατε καὶ τὸν ἀγαπητὸν μου Ἐπαίνετον, ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰς τὴν Ἀχαΐας ἐπίστευσεν στὸν Χριστόν καὶ ἔκαμε τὴν καλὴν ἀρχὴν να πιστεύσουν καὶ ἄλλοι.

Ρωμ. 16,6 ἀσπάσασθε Μαριάμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς.

Ρωμ. 16,6 Χαιρετήσατε τὴν Μαριάμ, ἡ ὁποία παρὰ πολὺ ἐκοπίασεν πρὸς χάριν ἡμῶν.

Ρωμ. 16,7 ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινές εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἳ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονάσιν ἐν Χριστῷ,

Ρωμ. 16,7 Χαιρετήσατε τοὺς δύο, Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν, τοὺς ὁμοεθνεῖς μου, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν μαζὴ με ἐμέ. Αὐτοί, ὅπως ξεύρετε, εἶναι ἐπίσημοι μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ μάλιστα ἔχουν προσέλθει στὸν Χριστόν πρὸ ἐμοῦ.

Ρωμ. 16,8 ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητὸν μου ἐν Κυρίῳ.

Ρωμ. 16,8 Χαιρετήσατε τὸν Ἀμπλίαν, τὸν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν μου.

Ρωμ. 16,9 ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριστῷ καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητὸν μου.

Ρωμ. 16,9 Χαιρετήσατε τὸν Οὐρβανόν, τὸν συνεργάτην μας στὸ κήρυγμα τοῦ Ευαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν ἀγαπητὸν μου Στάχυν.

Ρωμ. 16,10 ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ.

ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου.

Ρωμ. 16,10 Χαιρετήσατε τον Απελλήν, τον κατά πάντα γνήσιον και ενάρετον μαθητήν του Χριστού. Χαιρετήσατε τους Χριστιανούς, από τους περί τον Αριστόβουλον.

Ρωμ. 16,11 ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῇ μου. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ.

Ρωμ. 16,11 Χαιρετήσατε τον συμπατριώτην μου τον Ηρωδίωνα· χαιρετήσατε τους ανήκοντας στον Κυριον πιστούς, από τους περί τον Ναρκισσον.

Ρωμ. 16,12 ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητὴν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ.

Ρωμ. 16,12 Χαιρετήσατε την Τρύφαιναν και την Τρυφώσαν, αι οποίαι κοπιάζουν εργαζόμεναι εις την υπηρεσίαν του Κυρίου. Χαιρετήσατε την Περσίδα την αγαπητήν, η οποία πολύ εκοπίασεν στο έργον του Κυρίου.

Ρωμ. 16,13 ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

Ρωμ. 16,13 Χαιρετήσατε τον Ρούφον, ο οποίος είναι εκλεκτός Χριστιανός ενώπιον του Κυρίου, και την μητέρα του, που είναι και ιδική μου μητέρα δια την στοργήν και τας περιποιήσεις που μου έχει δείξει.

Ρωμ. 16,14 ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν, Ἑρμῆν καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς.

Ρωμ. 16,14 Χαιρετήσατε τους αδελφούς Ασύγκριτον, Φλέγοντα, Ερμάν, Πατρόβαν, Ερμήν και τους άλλους αδελφούς, που είναι μαζί των.

Ρωμ. 16,15 ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπᾶν καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους.

Ρωμ. 16,15 Χαιρετήσατε τον Φιλόλογον και την Ιουλίαν, τον Νηρέα και την αδελφήν του, τον Ολυμπάν και όλους τους πιστούς, που

είναι μαζί των.

Ρωμ. 16,16 ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 16,16 Χαιρετήσατε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον με ἅγιον φίλημα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Σας χαιρετοῦν ὅλαι αἱ Εκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

Ρωμ. 16,17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιοῦντας, καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν·

Ρωμ. 16,17 Σας παρακαλῶ δε ἀδελφοί να εἰσθε ἀγρυπνοὶ καὶ να προσέχετε αὐτοὺς, ποὺ προκαλοῦν διαιρέσεις καὶ σκάνδαλα καὶ ποὺ δὲν συμμορφώνονται, ἀλλὰ φέρονται ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποῖαν σεῖς ἐμάθατε. Φεύγετε μακριὰ ἀπὸ αὐτοὺς.

Ρωμ. 16,18 οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων·

Ρωμ. 16,18 Διότι οἱ τέτοιοι ἄνθρωποι, ἰδιοτελεῖς καὶ φίλαυτοὶ, δὲν υπηρετοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλὰ τὴν κοιλίαν τῶν καὶ γενικώτερα τὴν καλοπέρασιν τῶν. Αὐτοὶ δε με τοὺς καλοὺς λόγους, με τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰς κολακείας τῶν, παρασύρουν καὶ ξεγελοῦν τοὺς ἀπονήρευτους, διὰ να τοὺς ἐκμεταλλεύονται.

Ρωμ. 16,19 ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. χαίρω οὖν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν.

Ρωμ. 16,19 Σας γράφω αὐτὰ, διότι εἰς ὅλους ἔχει διαδοθῇ ἡ φήμη τῆς προθύμου ὑπακοῆς σας στὸν Χριστόν καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀγύρται καὶ υποκριταί ἐκμεταλλευθoύν αὐτὴν σας τὴν ὑπακοήν. Εγὼ δε προσωπικῶς χαίρω διὰ τὴν ὑπακοήν καὶ τὴν ἐνάρετον ζωὴν σας. Σας θέλω ὁμῶς να εἰσθε συνετοὶ καὶ φρόνιμοι στὸ να διακρίνετε καὶ να πράττετε τὸ ἀγαθόν, να

είσθε δε ανεπηρέαστοι και αμέτοχοι στο κακόν.

Ρωμ. 16,20 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.

Ρωμ. 16,20 Ο δε Θεός της ειρήνης θα συντρίψη με την παντοδυναμίαν αυτού σύντομα τον σατανάν κάτω από τα πόδια σας. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εὐχομαι ολοφύχως να είναι μαζί σας.

Ρωμ. 16,21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

Ρωμ. 16,21 Σας χαιρετοῦν ἐν Κυρίῳ ὁ Τιμόθεος, ὁ συνεργάτης μου στο ἀποστολικὸν ἔργον, καὶ ὁ Λούκιος καὶ ὁ Ἰάσων καὶ ὁ Σωσίπατρος, οἱ ὁμοεθνεῖς μου.

Ρωμ. 16,22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ.

Ρωμ. 16,22 Σας χαιρετῶ ἐν Κυρίῳ καὶ ἐγὼ ὁ Τερτίος, πὺ ἐγράψα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν.

Ρωμ. 16,23 ἀσπάζεται ὑμᾶς Γαῖος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἑραστός ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

Ρωμ. 16,23 Σας χαιρετᾶ ἐπίσης ἐν Κυρίῳ ὁ Γαῖος, πὺ φιλοξενεῖ ὄχι μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τοὺς Χριστιανούς, πὺ ἀπὸ διαφόρους Ἐκκλησίας ἐπισκέπτονται τὴν Κορινθον. Σας χαιρετᾶ ὁ Ἑραστός, ὁ διαχειριστής των δημοσίων ἐσόδων τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ ὁ Κουάρτος ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Ρωμ. 16,24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Ρωμ. 16,24 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εὐχομαι να είναι πάντοτε μαζί σας. Αμήν.